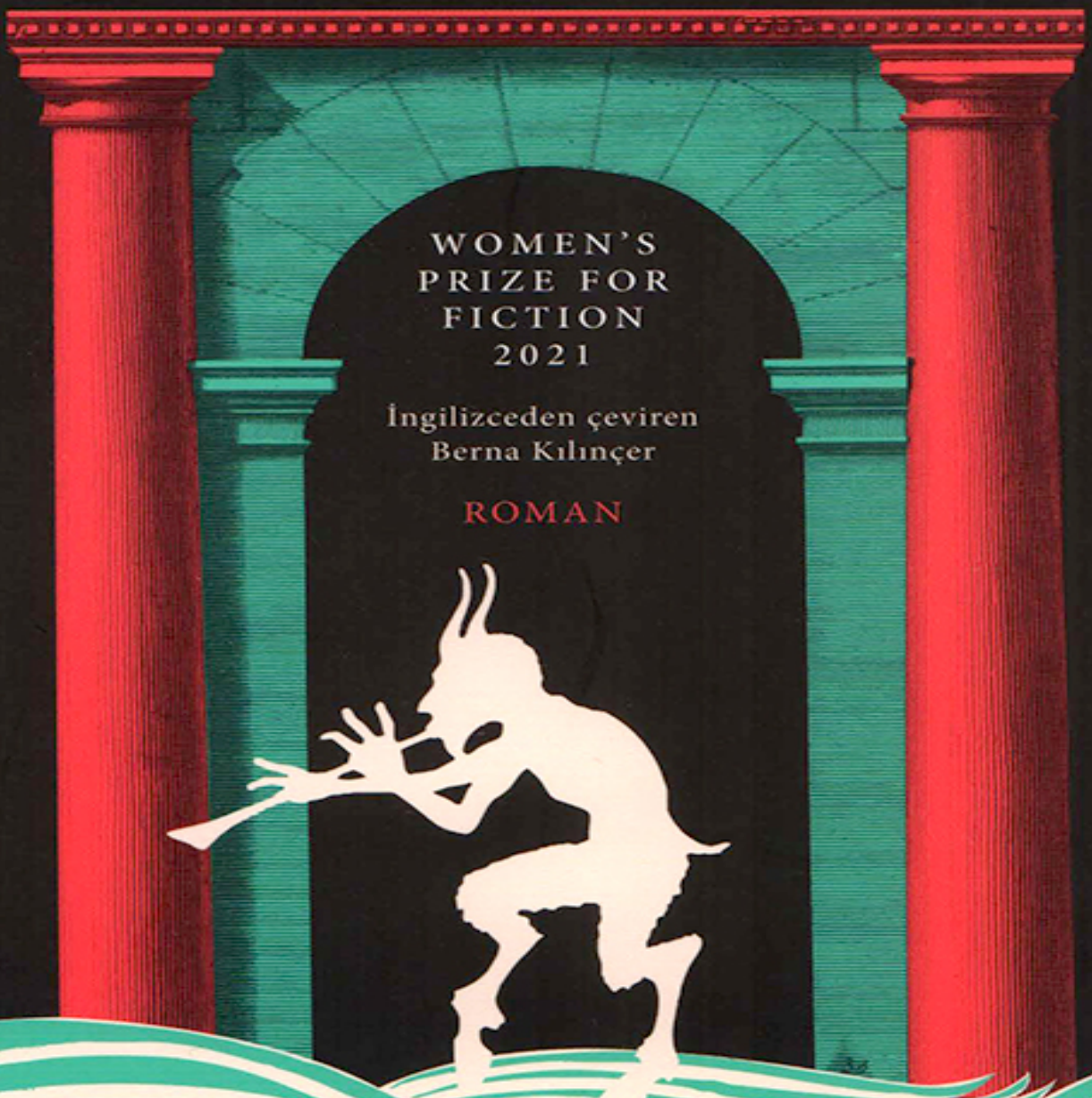
SUSANNA CLARKE

Piranesi

WOMEN'S PRIZE FOR FICTION 2021

İngilizceden çeviren
Berna Kılınçer

ROMAN

ALFA

e-Kitap

2. Sürüm, Ocak 2022

Alfa Kitap'ın
Eylül 2021 tarihli 286 sayfalık 1. baskısı
esas alınarak hazırlanmıştır.

Hiçbir ticari amaçla
kullanılamaz.

4167 | ALFA | EDEBİYAT | 483

PIRANESI

SUSANNA CLARKE

1959 yılında Nottingham'da Metodist bir rahibin en büyük kızı olarak doğdu. Göçebe çocukluğu Kuzey İngiltere ve İskoçya kasabalarında geçti. Oxford'daki eğitiminin ardından yayıncılık alanında çalıştı. İngiltere'den ayrılarak iki yıl Torlno ve Bilbao'da İngilizce öğretmenliği yaptı. 1992'de İngiltere'ye döndü. Ekim 2004'te yayımlanan ilk romanı *Jonathan Strange ve Bay Norrell*, 2005 Hugo Ödülü'nü ve World Fantasy Ödülü'nü kazandı. Kısa ve uzun hikâyeleri çeşitli antolojilerde yer alan Susanna Clarke, romancı Colin Greenland'le birlikte Cambridge'de yaşamaktadır.

BERNA KILINÇER

1972 yılında İzmir'de doğdu. İzmir Amerikan Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Çevirdiği yazarlar arasında, P. K. Dick, R. L. Stevenson, S. Lem, C. Barker bulunmaktadır.

Piranesi
© 2021, ALFA BasımYayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Piranesi
© 2021, Susanna Clarke

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Çeviren Berna Kılınçer
Kitap Editörü Haşan Fehmi Nemli
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Sayfa Tasarımı Mürüvet Durna
ISBN 978-625-449-398-0
1. Basım: Eylül 2021

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-Istanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29
Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi,Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu İstanbul
Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00
www.alfakitap.com – info@alfakitap.com
Sertifika no: 43949

SUSANNA CLARKE

Piranesi

İngilizceden çeviren
Berna Kılınçer

ALFA®

Colin'e

“Ben deneyi yapan büyük usta, bilgin ve büyücüyüm. Elbette üzerinde deney yapabileceğim deneklere ihtiyacım var.”

Büyücünün Yeğeni, C.S. Lewis

“İnsanlar benim bir filozof ya da bilimadamı ya da antropolog olduğumu söylüyorlar. Bunların hiçbiri değilim. Ben bir anemneziologum. Unutulmuş olanı araştırırım. Gaip olanı bulurum. Yokluklarla, sessizliklerle, şeyler arasındaki garip boşluklarla çalışırım. Gerçekte her şeyden çok bir büyücüyüm.”

Laurence Arne-Sayles, *The Secret Garden* röportajı, Mayıs 1976

1. Bölüm

PIRANESI

Ay Üçüncü Kuzey Salonunda yükseldiğinde Dokuzuncu Hole gittim

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY BİRİNCİ GÜN

Ay Üçüncü Kuzey Salonunda yükseldiğinde, birbirine kavuşan üç Metceziri görmek için Dokuzuncu Hole gittim. Bu olay sekiz yılda sadece bir kez gerçekleşirdi.

Dokuzuncu Hol, içindeki üç Merdiven sebebiyle olağanüstüdür. Duvarlarında mermer Heykeller sıralıdır, yüzlerce binlerce heykel kademe kademe uzak bir noktaya doğru yükselir.

Döşeme Taşlarının on beş metre yukarısındaki Arı Kovanı taşıyan Kadın Heykeline gelene kadar Batı Duvarına tırmandım. Kadın benim boyumun iki üç katı uzunluğunda ve Arı Kovanı baş parmağım büyüklüğünde mermer arılarla kaplı. Arılardan biri –her gördüğümde biraz midem kalkıyor– kadının sol gözü üzerinde sürünüyor. Kadının Nişine sığışıp Alt Salonlarda Metcezirlerin gümbürtüsünü işitene kadar bekledim ve duvarların az sonra olacakların şiddetiyle titrediğini hissettim.

İlkin Uzak Doğu Salonlarından gelen Metcezir geldi. Bu dalga sakin sakin en doğudaki Merdiveni tırmandı. Renk namına bir şeyi yoktu ve Suları ayak bileğini aşmıyordu. Döşeme Taşlarına yayılıp yüzeyi beyaz Köpük izleriyle kaplı, damarlı gri bir ayna oldu.

Sırada Batı Salonlarından gelen Metcezir vardı. Bu dalga Uzak Batıdaki Merdiveni yıldırım gibi tırmandı, büyük bir Gümbürtüyle Doğu Duvarına çarpıp bütün Heykelleri tir tir titretti. Köpüğü eski balık kemiklerinin beyazlığında, çalkantılı derinlikleri ise koyu griydi. Göz açıp kapayana kadar Suları Birinci Kademedeki Heykellerin beline kadar yükselmişti.

Son olarak da Kuzey Salonlarından gelen Metcezir göründü. Bu dalga ortadaki Merdiveni tırmandı. Holü ışıl ışıl, kar beyazı bir Köpük patlamasıyla doldurdu. İliklerime kadar ıslanıp gözlerime dolan sular yüzünden kör oldum. Tekrar gözümü açabildiğimde Sular çağlayan misali Heykellerin üzerinden dökülüyordu. İkinci ve Üçüncü Metcezirin hacmini

hesaplarken bir hata yaptığımı işte o zaman fark ettim. Dev bir Su Dağı önünde hiçbir engel tanımadan, çömelmiş oturduğum yere doğru hızla ilerledi. Beni Duvardan sökmek için kocaman bir Sudan El uzandı. Can havliyle Arı Kovanı taşıyan Kadının Bacaklarına sarıldım ve beni koruması için Eve dua ettim. Bir an Suların altında kaldım ve bir anlığına çevremi Deniz üzerinizi tamamen örttüğünde ve kendi seslerini boğduğunda etrafı kaplayan tuhaf sessizlik sardı. Öleceğimi sandım ya da Bilinmeyen Salonlara, Tanıdık Metcezirlerin akışı ve uğultusundan uzağa sürükleneceğimi. Sıkı sıkı tutunmaya devam ettim.

Derken her şey, başladığı gibi aniden bitti. Kavuşan Metcezirler çevredeki Salonlara ilerledi. Sular Duvarlara çarptığında kopan gümbürtü ve çatırtıyı işittim. Dokuzuncu Holdeki Sular hızla çekildiler, Birinci Kademedeki Heykellerin kaidelerini ancak örter oldular.

Elimde bir şey tuttuğumu fark ettim. Avcumu açtığımda Metcezirlerin oraya koyduğu Uzaktaki bir Heykelden gelen mermer bir parmak buldum.

Evin Güzelliği ölçüsüz, Şefkati sonsuzdur.

Dünyanın Tanımı

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY YEDİNCİ GÜN

Hayatta olduğum süre boyunca Dünyanın olabildiğince çok yerini keşfetmeye kararlıyım. Bu amaçla Batıya doğru Dokuz Yüz Altmışıncı Salona, Kuzeye doğru Sekiz Yüz Doksanıncı ve Güneye doğru Yedi Yüz Altmış Sekizinci Salona kadar gittim. Bulutların ağır ağır seyrettiği ve Heykellerin ansızın Pusların içinden belirdiği Üst Salonlara tırmandım. Karanlık Suların beyaz nilüferlerle örtüldüğü Batık Salonları keşfettim. Tavanları, Zeminleri –hatta bazı yerlerde Duvarları bile!– çökmüş, loşluğun gri Işıktan uzun mızraklarla delindiği Doğunun Metruk Salonlarını gördüm.

Bu yerlerin hepsinde Kapı Aralıklarında durup ileriye baktım. Dünyanın Sonuna geldiğime dair bir işaret görmedim, sadece Uzaklara doğru göz alabildiğine sıralanan Salon ve Geçitler.

Heykeli olmayan bir tek Salon, Hol, Merdiven veya Geçit yok. Çoğu salonda bütün boş yerleri dolduruyorlar, ama orada burada Boş bir Kaide,

Niş ya da Apsis, hatta her yeri Heykellerle kaplı bir Duvarda boş bir yer bile bulabilirsiniz. Bu Boşluklar bir bakıma en az Heykellerin kendileri kadar gizemli.

Şunu gözlemledim: Belirli bir Salonun Heykelleri aşağı yukarı aynı büyüklükte olsa da Salonlar arasında gözle görünür farklılıklar var. Bazı yerlerde figürler iki üç İnsan boyundayken, bazı yerlerde gerçek boyutlarda, bazı yerlerdeyse omzuma kadar ancak geliyorlar. Batık Salonların içi dev Heykellerle dolu –belki on beş yirmi metre boyundalar– fakat onlar istisna.

Her bir Heykelin Konumunu, Büyüklüğünü, Öznesini ve diğer ilgi çekici noktalarını kaydetmeyi planladığım bir Katalog hazırlamaya başladım. Şimdilik Birinci ve İkinci Güneybatı Salonlarını tamamladım ve Üçüncü Salon üzerinde çalışıyorum. Üstlendiğim bu işin muazzamlığı bazen bir parça başımı döndürmüyor değil ama bir bilimadamı ve kaşif olarak Dünyanın Harikalarına tanıklık etmek benim görevim.

Evin Pencereleri Büyük Avlulara bakar; zemini taş döşeli boş, ıssız yerler. Avlular genellikle dört kenarlıdır, ancak arada sırada karşınıza altı ya da sekiz, hatta belki de –ki bunlar epeyi kasvetli ve acayip– üç kenarlı olanları da çıkabilir.

Evin dışarısında sadece Gök Cisimleri bulunur: Güneş, Ay ve Yıldızlar.

Evin üç katı vardır. Alt Salonlar Metcezirlerin Nüfuz Alanlarıdır; Pencereleri –bir avluda durup karşıdan baktığınızda– Hareketli Sularla gri-yeşil ve sıçrayan Köpüklerle beyazdır. Alt Salonlar aynı zamanda yiyecek kaynağı olarak balık, kabuklu deniz canlıları ve deniz bitkileri sağlar.

Üst Salonlar dediğim gibi Bulutların Nüfuz Alanları; pencereleri boz-beyaz ve puslu. Bazen, aniden çakan bir şimşeğin ışığında bir dizi Pencere görünür. Üst Salonlar yağmur biçiminde Hollerden yağan ve Duvarlar ve Merdivenlerden dereler hâlinde akan Temiz Suyu sağlar.

Bu (büyük ölçüde yaşamaya elverişsiz) iki Kat arasında Ara Salonlar vardır, kuşların ve insanların Nüfuz Alanlarıdır burası. Evin Güzel Tertibi bize Hayat veren şeydir.

Bu sabah On Sekizinci Güneydoğu Salonundaki bir pencereden dışarıya baktım. Avlunun diğer tarafında Öteki'nin bir Pencereden dışarı baktığını gördüm. Pencere uzun ve karanlıktı. Öteki'nin geniş alınlı ve düzgünce kırpılmış sakallı asil yüzü bir Köşede çerçevelenmişti. Genellikle düşünceli bir hali vardır, şimdi de öyleydi. Ona el salladım. Beni görmedi. Daha abartılı salladım elimi. Büyük bir enerjiyle zıp zıp zıpladım. Ama Evin Pencereleri çok sayıdadır, nitekim beni görmedi.

Şimdiye kadar yaşamış bütün insanların ve onlar hakkında bilinenlerin listesi

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY ONUNCU GÜN

Dünya var olduğundan beri on beş kişinin var olduğu kesin bir gerçek. Bu sayı muhtemelen daha fazlaydı ama ben bir bilimadamıyım ve kanıtlara göre hareket etmeliyim. Varlığını doğrulayabileceğim on beş kişiden sadece Ben ve Öteki hâlâ hayattayız.

Şimdi bu on beş kişinin adlarını ve gerekli olduğu yerlerde pozisyonlarını vereceğim.

Birinci Kişi: Ben

Otuz-otuz beş yaşlarında olduğuma inanıyorum. Boyum yaklaşık 1.83 ve ince yapılıyım.

İkinci Kişi: Öteki

Öteki'nin yaşının elliyle, altmış arasında olduğunu tahmin ediyorum. Boyu yaklaşık 1,88 metre ve o da benim gibi ince yapılı. Yaşına göre güçlü ve formunda. Teni açık zeytin rengi. Kısa saçları ve bıyığı koyu kahverengi. Kırlaşmış, neredeyse beyaz sakalları düzgünce kesilmiş ve hafif sivri. Aristokratlara özgü çıkık elmacık kemikleri ve geniş etkileyici alnıyla kafatasının kemikleri oldukça narin. Yaşamını düşünmeye adamış dost canlısı fakat biraz sert bir kimse izlenimini veriyor.

Benim gibi o da bir bilimadamı ve benim dışımda burada yaşayan tek insan, bu yüzden doğal olarak onun dostluğuna çok değer veriyorum.

Öteki, Dünyada bir yerde saklanmış Büyük ve Gizli bir Bilgi olduğuna inanıyor ve onu bulduğumuzda bize muazzam güçler vereceğine. Bu bilginin muhteviyatının ne olduğundan büsbütün emin değil ama zaman zaman aşağıdaki maddeleri içerebileceğini önerdi.

1. Ölümü yenip ölümsüz olmak
2. başka insanların düşüncelerini telepati yoluyla öğrenmek
3. kendimizi kartala dönüştürüp Havada uçmak

4. kendimizi balığa dönüştürüp Dalgalarda yüzmek
5. sadece düşüncelerimizi kullanarak eşyaları hareket ettirmek
6. Güneş ve Yıldızları söndürüp tekrar yakmak
7. düşük seviyedeki zihinlere hâkim olup onlara istediğimizi yaptırmak

Öteki ve ben gayretle bu Bilgiyi arıyoruz. Ne yaptığımızı tartışmak için haftada iki kez (salıları ve cumaları) buluşuyoruz. Öteki zamanını titizlikle kullanıyor ve buluşmamızın hiçbir zaman bir saatten fazla uzamasına izin vermiyor.

Başka zaman bana ihtiyacı olursa ben gelene kadar "Piranesi!" diye sesleniyor.

Piranesi. Bu bana hitap etmek için kullandığı isim.

Ki bu da tuhaf çünkü hatırladığım kadarıyla adım Piranesi değil.

Üçüncü Kişi: Bisküvi Kutusundaki Adam Bisküvi Kutusundaki Adam

Üçüncü Kuzeybatı Salonunda ikamet eden bir iskelet. Kemikleri özel bir biçimde tertip edilmiş: Aynı boydaki uzun kemikler biraraya toplanmış ve yosundan yapılan sicimle bağlanmış. Sağına kafatası ve soluna da bütün küçük kemiklerin –parmak kemikleri, ayak parmağı kemikleri, omurlar vs.– bulunduğu bir bisküvi kutusu konmuş. Bisküvi kutusu kırmızı. Üzerinde bisküvi ve ayı resimleriyle Huntley *Palmers and Family Circle* yazısı var.

Bisküvi Kutusundaki Adamı bulduğumda yosundan sicim kurumuş ve lime lime olmuş, adam da epeyi dağılmıştı. Balık derisinden yeni bir sicim yaptım ve kemikleri toplayıp tekrar bağladım. Şimdi tekrar muntazam bir hale girdi.

Dördüncü Kişi: Saklı Kişi

Üç yıl önce bir gün On Üçüncü Holdeki Merdivenden çıktım. Bulutların Üst Katlardaki Salonların o Bölgesinden ayrıldığını, Salonların aydınlık, bulutsuz ve Gün ışığıyla dolu olduklarını görünce biraz daha ileriyi keşfetmeye karar verdim. Salonlardan birinde (On Sekizinci Kuzeydoğu Salonunun tam üstündeki salondu) bir Kaideyle Duvar arasındaki dar yere sıkışmış, yarı yarıya çökmüş bir iskelet buldum. Kemiklerin durumundan ilk başta dizlerini çenesine doğru çekmiş bir pozisyonda oturduğunu sanıyorum.

Cinsiyetini belirleyemedim. Kemikleri incelemek için dışarıya çıkartırsam bir daha içeri sokamayabilirim.

Beşten On Dörde Kadar Olan Kişiler: Alkov[1] İnsanları

Alkov İnsanlarının hepsi iskelet. Kemikleri On Dördüncü Güneybatı Salonunun En Kuzeyindeki Boş bir Kaidenin üzerinde yan yana duruyor. Pek emin olmasam da İskeletlerden üçünün kadın, üçünün erkek olduğunu teşhis ettim. Dördünün cinsiyetini ise hiçbir şekilde belirleyemiyorum. İçlerinden birinin adını Balık Derisinden Adam koydum. Balık Derisinden Adamın iskeleti tam değil ve kemiklerinin çoğunu Metcezir aşındırmış. Bazı kemikler küçük çakıl taşları kadar kalmış. Bazılarının uçlarına delikler açılmış ve balık derisi parçaları takılmış. Bu durumdan çıkardığım birkaç sonuç:

1. Balık Derisinden Adamın iskeleti diğerlerinden daha eski.
2. Balık Derisinden Adamın iskeleti bir zamanlar daha farklı şekildeydi, kemikleri balık derisinden sicimlerle birleştirilmişti ama zamanla deri çürüdü.
3. Balık Derisinden Adamdan sonra gelenler (muhtemelen Alkov İnsanları) insan hayatına o kadar büyük saygı gösteriyorlardı ki sabırla onun kemiklerini topladılar ve kendi ölülerinin yanına yatırdılar.

Soru: Öleceğimi hissettiğimde gidip Alkov İnsanlarının yanına mı uzanmalıyım? Dört yetişkine yetecek kadar yer olduğunu hesap ettim. Gerçi gencim ve ölmeme (umarım) daha çok var, yine de bu meseleyi düşünmedim değil.

Alkov İnsanlarının yanında bir iskelet daha var (ama onu bugüne kadar yaşamış insanlardan biri sayamayız). Aşağı yukarı 50 santim uzunluğunda, bedeniyle aynı uzunlukta bir kuyruğu olan bir yaratığın kalıntıları. Kemikleri Heykellerde tasvir edilen farklı Canlı türleriyle karşılaştırdım ve onların bir maymuna ait olduğunu sanıyorum. Evde hiç canlı maymun görmedim.

On Beşinci Kişi: Kıvrılmış Çocuk

Kıvrılmış Çocuk bir iskelet. Onun yedi yaşlarında bir kız çocuğu olduğunu sanıyorum. Altıncı Güneydoğu Salonunda Boş bir Kaidede duruyor. Dizlerini çenesine doğru çekmiş, kollarını dizlerine sarmış ve başı öne eğik. Boynunda mercan ve balık kemiklerinden yapılma bir kolye var.

Bu çocuğun benimle olan ilişkisini uzun uzadıya düşündüm. (Daha önce açıkladığım gibi) Dünyada sadece Ben ve Öteki varız ve ikimiz de erkeğiz. Biz de öldüğümüzde Dünyanın nasıl bir sakini olacak? İnanıyorum ki Dünya (ya da isterseniz Ev çünkü ikisi de sonuçta aynı kapıya çıkıyor) içinde Güzelliğine tanık olacak ve Nimetlerinden yararlanacak birinin barınmasını istiyor. Evin Kıvrılmış Çocuğun Eşim olmasını amaçladığını, fakat bunun bir engelle karşılaştığını kabul ediyordum. Bu düşünce kafama girdiğinden beri sahip olduklarımı onunla paylaşmamak yanlış geliyor.

Bütün ölüleri ziyaret ediyorum ama Kıvrılmış Çocuğun yeri ayrı. Onlara yiyecek, su ve Batık Salonlardan nilüfer götürüyorum. Onlarla konuşuyorum, neler yaptığımı ve Evde rastladığım Harikaları anlatıyorum. Böyle yaptığımda yalnız olmadıklarını biliyorlar.

Bunu bir tek ben yapıyorum. Öteki böyle bir şey yapmıyor. Bildiğim kadarıyla onun yaptığı herhangi bir dini tören yok.

On Altıncı Kişi

Ve Sen. Sen kimsin? Bunları kimin için yazıyorum? Metcezirleri oyuna getirmiş ve bu Salonlara ulaşmak için Çökük Katları ve Metruk Merdivenleri aşmış bir gezgin misin? Yoksa ben öldükten çok sonra Salonlarımı mesken tutan birisi misin?

Günlüklerim

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY ON YEDİNCİ GÜN

Gözlemlerimi defterlerime yazıyorum. Bunu yapmamın iki nedeni var. İlki yazmanın insana dikkat ve ifadelerinde kesin olmayı aşılaması. İkincisi de sahip olduğum bilginin tümünü senin için, On Altıncı Kişi için saklamak. Defterlerim deriden kahverengi bir postacı çantasında duruyor, çantayı genellikle İkinci Kuzey Salonunun Kuzeydoğu Köşesindeki Gül Çalısına

takılmış Melek Heykelinin arkasındaki oyuğa koyuyorum. Burası Salı ve Cuma günleri Öteki'yle saat 10'da buluşmak için ihtiyacım olan saatimi de koyduğum yer aynı zamanda. (Diğer günlerde Deniz Suyu içine kaçacak ve mekanizmayı bozacak diye korktuğumdan saatimi taşımamaya gayret ediyorum.)

Defterlerimden biri Metcezir Tablosu. Ona Met ve Cezir Zamanlarını ve Boyutlarını yazıyor, gelecekteki Metcezirlerin hesaplamalarını yapıyorum. Bir başka defterse Heykel Kataloğum. Diğerlerini Günlük olarak kullanıyor, düşüncelerimi ve anılarımı yazıyor, günlerimi kayda geçiriyorum. Şimdiye kadar dokuz Günlük tuttum, bu onuncusu. Hepsi numaralandırılmış ve çoğunun üzerinde hangi günleri kapsadıkları belirtilmiş.

1 no'lu defter *Aralık 2011'den Haziran 2012'ye*

2 no'lu defter *Haziran 2012'den Kasım 2012'ye* başlığını taşıyor.

3 no'lu defterde ise başta *Kasım 2012* yazıyordu ama bir noktada bunun üstü çizilip tekrar adlandırılmış. Şimdi *Gözyaşı ve Ağıt Yılının On İkinci Ayı On Üçüncü Gününden Mercan Salonlarını keşfettiğim Yılın Yedinci Ayı Dördüncü Gününe kadar* başlığını taşıyor.

2 ve 3 no'lu defterlerin sayfalarının yırtıldığı yerlerde boşluklar var. Bunun nedenini anlamak için çok kafa yordum ve kimin yapmış olabileceğini bulmaya çalıştım ama henüz bir sonuca varamadım.

4 no'lu defter *Mercan Salonlarını keşfettiğim Yılın Yedinci Ayı Onuncu Gününden Takımyıldızlara isim verdiğim Yılın Dördüncü Ayı Dokuzuncu Gününe kadar* başlığını taşıyor.

5 no'lu defter *Takımyıldızlara isim verdiğim Yılın Dördüncü Ayı Dokuzuncu Gününden Ölüleri sayıp isim verdiğim Yılın Dokuzuncu Ayı On Üçüncü Gününe kadar* başlığını taşıyor.

6. no'lu defter *Ölüleri sayıp isim verdiğim Yılın Onuncu Ayı Birinci Gününden Yirmi ve Yirmi Birinci Kuzeydoğu Salonlarının Tavanlarının çöktüğü Yılın İkinci Ayı On Dördüncü Gününe kadar* başlığını taşıyor.

7 no'lu defter *Yirmi ve Yirmi Birinci Kuzeydoğu Salonlarının Tavanlarının çöktüğü Yılın İkinci Ayı On Yedinci Gününden aynı Yılın son Gününe kadar* başlığını taşıyor.

8 no'lu defter *Dokuz Yüz Altmışıncı Batı Salonuna yolculuk yaptığım Yılın İlk Gününden aynı Yılın Onuncu Ayı On Beşinci Gününe kadar* başlığını taşıyor.

9 no'lu defter *Dokuz Yüz Altmışıncı Batı Salonuna yolculuk yaptığım Yılın Onuncu Ayı On Altıncı Gününden Albatrosun Güneybatı Salonlarına geldiği Yılın Beşinci Ayı Dördüncü Gününe kadar* başlığını taşıyor.

Bu Günlüğü (10 no'lu) tutmaya ise Albatrosun Güneybatı Salonlarına geldiği Yılın Beşinci Ayı Beşinci Gününde başladım.

Günlük tutmanın güçlüklerinden biri de önemli kayıtları tekrar bulmak, bu nedenle bir defteri fihrist olarak kullanıyorum. Defterde alfabenin her harfine belirli sayıda sayfa ayırdım (A ve S gibi çok kullanılan harflere daha çok, K ve Z gibi daha az kullanılan harflere ise daha az sayıda sayfa). Her harfin altına sırayla konulara göre kayıtları ve hangi Günlükte bulunduklarını yazdım.

Biraz önce yazdıklarımı tekrar okuduğumda bir şeyin farkına vardım. Yılları numaralandırmak için iki sistem kullanmışım. Daha önce nasıl oldu da bunu fark etmedim ki?

Bu akılsızca uygulamadan dolayı suçluyum. Sadece tek bir numaralandırma sistemi yeterli. İki tanesi olması işin içine karışıklık, belirsizlik, şüphe ve düzensizlik sokuyor. (Hem estetik açıdan da hoş değil.)

İlk sisteme uygun bir biçimde, iki yıla 2011 ve 2012 adını verdim. Bu bana had safhada yavan geliyor. Ayrıca iki bin yıl önce, o yılı iyi bir başlangıç noktası yapacak ne olduğunu da hatırlayamıyorum. İkinci sisteme göre yıllara şöyle isimler verdim: "Takımyıldızlara isim verdiğim Yıl" ya da "Ölüleri sayıp isim verdiğim Yıl." Öbüründense bunu daha çok seviyorum. Her yıla kendine özgü bir karakter katıyor. Sonrasında kullanacağım sistem bu.

Heykeller

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY ON SEKİZİNCİ GÜN

Bazı heykelleri diğerlerinden daha çok seviyorum. Arı Kovanı taşıyan Kadın bunlardan biri.

Bir başkası da –belki de aralarında en çok sevdiğim– Beşinci ve Dördüncü Kuzeybatı Salonlarının arasındaki bir Kapıda duruyor. Bu bir Pan

heykeli, yarı keçi yarı insan, bukle bukle gür saçları olan bir yaratık. Yüzünde hafif bir tebessüm taşıyor ve işaret parmağını hafifçe dudaklarına bastırıyor. Bana her zaman bir şey söylemek istediğini, belki de beni bir şeye karşı uyardığını hissederim hep: *Ses çıkarma!* der gibi. *Dikkatli ol!* Fakat ne gibi bir tehlike olabileceğini hiçbir zaman anlayamadım. Bir keresinde onu rüyamda gördüm; karlı bir ormanda durmuş, bir kız çocuğuyla konuşuyordu.

Beşinci Kuzey Salonunda duran Goril Heykeli daima dikkatimi çeker. Arka bacakları üzerinde çömelmiş, öne eğilmiş ve güçlü kollarıyla yumruklarına dayanmış bir pozda tasvir edilmiş. Yüzü beni âdeta büyülüyor. Çıkık alnı Gözlerini gölgeliyor, insan olsa bu ifadesi kaşlarını çatmış diye tarif edilirdi ama Gorilde tam tersi anlama geliyor sanki. Pek çok şeyi temsil ediyor, Dinginlik, Sessizlik, Güç ve Direnç temsil ettiği şeyler arasında.

Onun dışında sevdiğim pek çok heykel var: Çembalo çalan Oğlan, Sırtında Şato taşıyan Fil, Satranç oynayan İki Kral. Son olarak anacağım heykel en sevdiklerimden biri değil. Daha doğrusu ne zaman görsem dikkatimi çeken bir Heykel ya da kesin bir ifadeyle bir çift Heykel. İki Heykel Birinci Batı Salonunun Doğu Kapısının iki yanında duruyor. Boyları yaklaşık altı metre ve iki olağandışı özellikleri var: Bir kere Birinci Batı Salonundaki diğer Heykellerden çok daha büyükler, ikincisi de yarım bırakılmışlar. Gövdeleri bel hizasından duvardan çıkıyor; kolları kudretle geriye uzanıp gövdelerini itiyor; kasları zorlanarak şişiyor ve yüzleri çarpılmış. Onları seyretmek insanı huzursuz ediyor. Acı çekiyor gibi görünüyorlar, sanki doğmak için mücadele veriyorlar, beyhude bir mücadele belki ama yine de pes etmiyorlar. Başlarında aşırı büyük boynuzlar olduğu için onlara Boynuzlu Devler adını verdim. Kahpe Kader karşısında verilen Mücadele ve Gayreti temsil ediyorlar.

Bazı Heykelleri daha fazla severek Eve karşı saygıda kusur mu ediyorum? Bazen kendime bu soruyu soruyorum. Evin yarattığı her şeyi eşit derecede sevdiğini ve koruduğunu biliyorum. Ben de aynısını yapmaya mı çalışmalıyım? Ama yine de bir şeyi diğerine tercih etmesinin, bir şeyi diğerinden daha anlamlı bulmasının insanın doğasından kaynaklandığını anlayabiliyorum.

Ağaçlar var mı?

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY ON DOKUZUNCU GÜN

Bilinmeyen öyle çok şey var ki. Bir keresinde –altı yedi ay önceydi– Dördüncü Batı Salonunun aşağısındaki hafif bir Metcezirde sularda yüzen parlak sarı bir nokta gördüm. Ne olduğunu anlayamadığım için Suların içinde bata çıka yürüyüp onu yakaladım. Çok güzel bir yapraktı, iki yanı kıvrılıp uçlarda sivrileşiyordu. Elbette bunun hiç görmediğim türde bir deniz bitkisinin bir parçası olması da mümkündü ama bundan şüpheliyim. Dokusu onlarınki gibi değildi. Yüzeyi tıpkı Havada yaşaması için tasarlanmış şeyler gibi suyu üstünde tutmuyordu.

---

[1] Bir oda duvarındaki nişten daha büyük, içinde yatılabilecek kadar büyük oyuk, küçük hücre, kapısız küçük oda.

2. Bölüm

ÖTEKİ

Batter-Sea[1]

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY YİRMİ DOKUZUNCU GÜN

Bu sabah saat onda Öteki'yle buluşmak üzere İkinci Güneybatı Salonuna gittim. Salona girdiğimde onu orada buldum; Boş bir Kaideye yaslanmış ışık saçan cihazlarından birine dokunuyordu. Teninin zeytin tonlarıyla göz okşayıcı bir tezat oluşturan koyu gri, iyi kesimli bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti.

Başını aletinden kaldırmadan, "Bazı verilere ihtiyacım var," dedi.

Çoğunlukla böyledir: Yaptığı işe öyle bir yoğunlaşır ki Merhaba ya da Hoşçakal demeyi, hatırımı sormayı unutur. Buna kafamı takmıyorum. Bilimsel çalışmalara olan bağlılığına hayranlık duyuyorum.

"Ne verisi?" diye sordum. "Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Pek tabii," dedi. "Aslına bakarsan yardım etmezsen fazla bir ilerleme de kaydedemem. Bugünkü araştırma konum sensin!" Bu noktada başını yaptığı işten kaldırıp bana gülümsedi. Gülümsemeyi hatırladığında çok çekici bir gülümsemeye sahip.

"Sahi mi?" dedim. "Ne öğrenmeye çalışıyorsun? Hakkımda bir hipotezin var mı?"

"Var."

"Ne peki?"

"Sana bunu söyleyemem. Verileri etkileyebilir."

"Ha! Evet. Doğru ya. Affedersin."

"Önemli değil," dedi. "Merak etmen doğal." Işık saçan cihazını Boş Kaidenin üzerine bırakıp bana döndü. "Otur," dedi.

Bağdaş kurup Döşeme Taşlarına oturdum ve soru sormasını bekledim.

"Rahat mısın?" dedi. "İyi. Şimdi söyle bana. Ne hatırlıyorsun?"

"Ne mi hatırlıyorum?" diye sordum kafam karışarak.

"Evet."

"Netlikten uzak bir soru," dedim.

"Sen yine de cevaplamaya çalış," dedi.

"Şey, sanırım cevabım her şeyi olacak. Her şeyi hatırlıyorum."

“Sahi mi?” dedi. “Bu epeyi iddialı oldu. Emin misin?”

“Sanırım.”

“Bana hatırladığın şeylerden örnek ver.”

“Eh, diyelim ki buradan günlerce uzakta olan bir Salonun adını verdin. Oraya daha önce gitmiş olmam şartıyla sana oraya nasıl gideceğini hemen söyleyebilirim. Yolda geçeceğin bütün Salonları tek tek sayabilirim. Duvarlarda göreceğin bütün önemli Heykelleri makul bir doğruluk oranı tutturarak tarif edebilirim, sana onların pozisyonlarını –Kuzey, Güney, Doğu, Batı, hangi Duvara yaslandıklarını– ve Duvarın ne kadar ilerisinde durduklarını söyleyebilirim. Ayrıca birer birer sayabileceğim…”

“Peki ya Batter-Sea?” diye sordu Öteki.

“Hımm… Ne?” dedim.

“Batter-Sea. Batter-Sea’yi hatırlıyor musun?”

“Hayır… Ben…” Duraksadım. “Batter-Sea mi?”

“Evet.”

“Anlamıyorum…” dedim.

Öteki’nin açıklamasını bekledim ama beriki hiçbir şey söylemedi. Beni dikkatle incelediğini görebiliyordum ve sorduğu sorunun yürüttüğü araştırma için, o her neyse, çok mühim olduğundan da emindim. Ama nasıl cevap vermem gerektiği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

“Batter-Sea bir sözcük değil,” dedim sonunda. “Gönderme yaptığı bir şey yok. Dünyada bu ses birleşiminin karşılığı olan bir şey yok.”

Öteki suskunluğunu korudu. Bana dikkatle bakmaya devam ediyordu. Tedirgin olarak ben de ona baktım.

Sonra: “Ha!” diye bağırdım, kafama dank etmişti. “Ne yaptığını anladım!” Gülmeye başladım.

“Ne yapıyorum?” diye sordu Öteki, gülümseyerek.

“Doğruyu söyleyip söylemediğimi öğrenmen gerekiyor. Daha önce gittiğim Salonların yolunu tarif edebileceğimi söyledim ya az önce. Ama bu ifademin doğru olup olmadığına karar vermenin bir yolu yok. Mesela Doksan Altıncı Kuzey Salonuna giden yolu tarif edecek olsam oraya hiç gitmediğin için yol tarifinin doğru olup olmadığını bilemezsin. Bu yüzden Batter-Sea gibi içine anlamı olmayan bir sözcük soktuğun bir soru sordun bana. Büyük bir kurnazlıkla kulağa yer ismi gibi gelen bir sözcük seçtin. Denizin hırpalayıp dövdüğü bir yer. Şimdi sana Batter-Sea’yi hatırladığımı söylesem ve oraya giden yolu tarif etsem yalan söylediğimi bileceksin. Övünmekten başka bir şey yapmadığımı bileceksin. Bunu kontrol sorusu olarak sordun.”

“Tam üstüne bastın,” dedi. “Tam olarak bunu yapıyorum.”

İkimiz de güldük.

“Bana soracak başka sorun var mı?” diye sordum.

“Hayır. Hepsi bitti,” dedi. Işıldayan aletine veriyi girmek için sırtını dönüyordu ki bendeki bir şey dikkatini çekti ve afallamış gibi bir bakış fırlattı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Gözlüğün,” dedi. “Gözlüğüne ne oldu?”

“Gözlüğüm mü?” dedim.

“Evet,” dedi. “Biraz … tuhaf görünüyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Saplarını bir şeyle sarmışsın,” dedi. “Uçları da yanlardan sarkıyor.”

“Ah! Anladım,” dedim. “Evet! Gözlüğün sapları kırılıp duruyor. Önce sol sap gitti. Sonra sağ. Havadaki tuz yükü yüzünden plastik aşınıyor. Onları tamir etmek için farklı yöntemler deniyorum. Sol sapta balık derisi şeritleri ve balık tutkalı kullandım, sağda ise deniz yosunu. Deniz yosunu o kadar başarılı olmadı.”

“Evet,” dedi, “Tahmin edebiliyorum.”

Altımızdaki Salonlarda Yükselen Sular bir duvara çarptı. *Güm*. Geri çekildi, Kapılara doğru kabardı ve Bitişikteki Odanın Duvarına çarptı. *Güm. Güm. Güm.* Tekrar geri çekildi, tekrar kabarıp ilerledi. *Güm*. İkinci Güneybatı Salonu bir müzik aletinin çekilip bırakılan teli gibi uğuldadı.

Öteki kaygılanmış gibiydi. “Ses çok yakından geldi,” dedi. “Buradan gitmemiz gerekmez mi?” Öteki Metcezirleri anlamıyor.

“Buna gerek yok,” dedim.

“Tamam,” dedi. Ama endişesini gidememiştim. Gözleri irileşti, sık ve hızlı soluklar almaya başladı. Sanki her an Suların içeri dolmasını beklermiş gibi bir o Kapıya bir bu Kapıya bakıyordu.

“Metcezire yakalanmak istemiyorum,” dedi.

Bir keresinde Öteki Sekizinci Güney Salonundaydı. Onuncu Holdeki Kuzey Salonlarında güçlü bir Metcezir yükseldi ve onu saniyeler sonra On İkinci Holdeki Doğu Salonlarından gelen denk güçte bir başkası izledi. Muazzam miktarda Su Öteki’nin bulunduğu Salon dahil çevredeki Salonlara doldu. Sular ayaklarını yerden kesti ve onu sürükleyip götürdü, önüne katıp Kapılardan geçirdi, Duvarlara ve Heykellere çarptı. Birkaç kez tamamen sulara gömüldü ve boğulacağını sandı. En sonunda Metcezir onu Üçüncü Batı Salonunun Taşlarına fırlattı (sulara kapıldığı yerden yedi Salon uzağa).

Onu orada buldum. Deniz yosunu ve midyeden yaptığım sıcak bir çorba ve battaniye getirdim. Yürüyecek hale gelir gelmez, tek kelime etmeden çekip gitti. Nereye gittiğini bilmiyorum. (Hiçbir zaman tam olarak bilmiyorum bunu.) Bu Takımyıldızlara isim verdiğim Yılın Altıncı Ayındaydı. O zamandan beri Öteki, Metcezirden korkuyor.

"Bir tehlike yok," dedim ona.

"Emin misin?" dedi.

Güm. Güm.

"Evet," dedim. "Beş dakika içinde Metcezir Altıncı Hole ulaşacak ve Merdiveni tırmanacak. İkinci Güney Salonu –buranın iki Salon doğusunda kalıyor– bir saat kadar sular altında olacak. Ama su ayak bileği hizasını aşmayacak ve buraya kadar gelmeyecek."

Başını salladı, ama kaygısı hiç azalmadı ve çok geçmeden de yanımdan ayrıldı.

Akşam erken saatlerinde Sekizinci Hole balık avlamaya gittim. Öteki'yle konuştuklarımı değil, akşam yemeğimi ve Akşam Işığında Heykellerin Güzelliğini düşünüyordum. Ama öylece durmuş, Alt Merdivenin Sularına ağımı atarken gözümün önünde bir görüntü belirdi. Gri bir gökyüzünün önünde duran kara bir yazı ve parlak kırmızı titrek bir ışık. Sözcükler, kara bir tahtanın üzerindeki beyaz sözcükler, bana doğru süzüldü, aynı zamanda aniden bangır bangır bir gürültü koptu ve ağzımda metalik bir tat hissettim. Tüm bu görüntüler –aslında sadece kopuk kopuk parçalar ya da silik görüntüler– o tuhaf sözcüğün "Batter-Sea" çevresinde toplanıyor gibiydi. Görüntüleri yakalamaya ve netleştirmeye çalıştım ama tıpkı bir düş gibi silikleşip kayboldular.

Beyaz bir haç

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY OTUZUNCU GÜN

Bir önceki Günlüğümü inceleyecek olursanız (9 no'lu Günlük) geçen yılın son ayında ve bu yılın ilk ayı ve bu ayın yarısı boyunca pek az şey yazdığımı göreceksiniz. (Bazen böyle oluyor, sebebini de aşağıda açıklayacağım.) Bu

dönemde ne zamandır yazmaya niyetli olduğum bir olay oldu. Şimdi onu yazacağım.

Kışın tam ortasıydı. Merdiven Basamakları kar yığınlarıyla kaplıydı. Hollerdeki Heykellerin hepsi ya kardan bir cüppeye, ya bir kefene ya da bir şapkaya bürünmüştü. Kolunu uzatmış Heykellerin hepsinin (ki sayıları epeyi fazlaydı) kolunda ya bir buz sarkıtı kılıç gibi sallanıyor ya da bir dizi sarkıt tüy bitmiş gibi uzanıyordu.

Bildiğim ama hep unuttuğum bir şey var: Kışlar çetin geçer. Hava hiç ısınmayacakmış gibi gelir ve insanın kendini sıcak tutması hem zordur hem de efor gerektirir. Her yıl Kış yaklaşırken yakıt olarak bol miktarda kuru yosun stokladığım için kendimi tebrik ederim, ama günler, haftalar, aylar geçtikçe stoğumun yeteceğine olan güvenim gitgide zayıflar. Üzerime giyebildiğim kadar çok giysi geçiririm. Her Cuma yakıt stoğumu kontrol eder ve Bahara kadar beni idare etmesi için her gün ne kadar kullanabileceğimi hesap ederim.

Geçen yılın On İkinci Ayında Öteki, havanın ayakta durup konuşulmayacak kadar soğuk olduğunu söyledi ve Büyük ve Gizli Bilgi üzerindeki çalışmalarını dondurup toplantılarımızı erteledi. Parmaklarım soğuktan uyuştuğu için elyazım kargacık burgacık bir hale geldi. En sonunda da Günlük tutmayı hepten bıraktım.

Birinci Ayın ortalarına doğru Güneyden bir rüzgâr çıkageldi. Bir an bile durmadan günlerce esti. Şikâyet etmemeye çalışsam da bu rüzgâra bir çeşit baş belası olarak bakıyordum. Salonlara insanın etini dalayan Karları savurdu. Üçüncü Kuzey Salonunda geceleri yattığım yerde üzerime esti. Hollerde uğuldadı, gevşek karları yakalayıp onları küçük hayaletlere çevirdi.

Rüzgârın her şeyiyle kötü olduğunu söyleyemem. Bazen Heykellerin küçük boşlukları ve yarıkları arasından esiyordu ki bunu yapınca onlar da şaşırtıcı biçimlerde şarkılar söyleyip ıslık çalıyorlardı. Heykellerin sesleri olduğunu ilk kez fark ediyordum ve buna büyük bir keyifle kahkahalar attım.

Bir gün erkenden kalkıp Kırk Üçüncü Hole gittim. Geçtiğim Salonlar gri ve loştu, Pencerelerde belli belirsiz bir Işık – Işıktan da fazlası, adına Işık denen bir mefhum vardı.

Niyetim hem yemek hem de yakacak olarak kullanmak için deniz yosunu toplamaktı. Normalde deniz yosunu kurutmak için İlkbaharı, Yazı ve Sonbaharı beklemeliyim. Kışları bu iş için fazlasıyla soğuk ve rutubetli oluyor. Ama aklıma bir fikir gelmişti, eğer deniz yosunlarını yüksek bir yere mesela bir Kapı Aralığına asabilirsem o zaman Rüzgâr onları çabucak

kurutabilirdi. Tek güçlük deniz yosunlarını Rüzgârın alıp götürmeyeceği şekilde tutturmaktı. Bunu yapmanın üç farklı yolunu düşünmüştüm ve hangisinin daha etkili olacağını anlamak için hepsini denemeye can atıyordum.

On Birinci Batı Salonundan geçerken sanki tahtanın üzerindeki bir satranç taşıymışım gibi Rüzgâr beni bir o taşa bir bu taşa savurdu (hiç görülmemiş birtakım hamleler yapmadım değil hani!).

Kırk Üçüncü Holdeki merdivenden indim ve Otuz Yedinci Batı Salonunun hemen aşağısındaki Alt Salona girdim. Rüzgârın bir etkisi de Met Hareketinin her zamankinden daha yüksek ve şiddetli olmasıydı. Buna karşılık Cezir Hareketi de her zamankinden alçaktı. O sırada Sular alçalmış ve Deniz o kadar geriye çekilmişti ki Salonda hiç Su kalmamıştı (ki bu da çok ender olan bir şeydi). Salon Metcezirden kalanlarla darmadağınıktı: Rüzgârda küçük flamalar gibi uçuşan deniz yosunları ve Rüzgâr onları önüne katıp kovaladıkça Taşların üzerinde tangır tungur kaçan çakıltaşları, deniz yıldızları ve kabuklar.

Erken saatlerdi, şafak sökeli üç beş dakika olmuştu. Avlu Pencerelerinin bazılarında soluk altın rengi Gökyüzünün yansıdığını görebiliyordum. Bitişikteki Salona açılan Kapı Aralığı önümde kıpır kıpır, gri Suları çerçeveliyordu. Suyun azgınlığı Kapı Aralığının yalın hatlarıyla bir tezat oluşturuyordu.

Eğilip soğuk ve ıslak deniz yosunlarını toplamaya başladım. Rüzgâr bu basit işi bile zorlaştırıyordu, çünkü enerjimin çoğunu aynı noktada kalıp sürüklenmemeye harcamak zorundaydım. Rüzgâr deniz yosunu tutamlarını da yakalıyordu, o kadar ki kırbaç gibi çarptıkları için ellerim buz kesip yara bere içinde kalmıştı.

Bir süre sonra sızlayan belimi dinlendirmek için doğruldum. Gözlerimi yeniden bitişikteki Salona açılan Kapı Aralığına kaldırdım.

Bir vizyon gördüm! Boz Dalgaların üzerindeki boz Havada beyaz, pırıl pırıl parlayan bir haç asılıydı. Beyazlığı alev alev yanan bir beyazlıktı, arkasındaki Heykel Duvarı onun yanında sönük kalıyordu. Hemen sonra bir çeşit aydınlanma yaşadım: Bu bir haç değil, Rüzgârın gücüyle hızla bana doğru süzülen kocaman ve beyaz bir şeydi.

Ne olabilirdi? Bir kuş olmalıydı ama onu bu kadar uzaktan görebildiğime göre her zaman gördüğüm kuşlardan çok daha büyük olmalıydı. Mesafeyi hızla katederek dosdoğru üzerime geliyordu. Açılmış kanatlarına karşılık vermek için onu kucaklayacakmış gibi kollarımı açtım. Yüksek sesle

konuştum. *Hoş geldin! Hoş geldin! Hoş geldin!* Demek istediğim buydu sanırım ama Rüzgâr nefesimi kesince tek söyleyebildiğim, "Gel! Gel! Gel!" oldu.

Kuş bir kez bile kanatlarını çırpmadan kabaran Dalgaların üzerinde süzüldü. Büyük bir ustalıkla hiç zorlanmadan hafifçe yan yatıp ikimizi birbirimizden ayıran Kapı Aralığından geçti. Kanat genişliği Kapının enini bile aşıyordu. Onun ne olduğunu biliyordum! Bir albatros!

Dosdoğru üzerime uçmaya devam etti, o uçadursun aklıma çok tuhaf bir fikir geldi: Belki de albatrosla benim kaderimde birleşip tek vücut olmak vardı, ikimiz birlikte bambaşka türden bir mahluk oluşturacaktık: Bir Melek! Bu düşünce beni hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu, ama kıpırdamadım, kollarımı açmış, albatrosun uçuşunun aynadaki aksi gibi durmaya devam ettim. (Melek kanatlarımla İkinci Güneybatı Salonuna uçtuğumda ve ona Barış ve Mutluluk mesajları götürdüğümde Öteki'nin nasıl şaşıracağını düşünüyordum.) Kalbim hızla çarpıyordu.

Bana ulaştığı anda –gezegenler gibi çarpışıp tek vücut olacağımızı düşündüğüm anda!– soluk soluğa kalmış gibi bir çığlık attım: Aaaahhhh! Aynı anda bastırılmış bir gerginlik içimden sökülüp gitti, o ana kadar varlığını bile fark etmediğim bir gerginlikti. O kanatların beraberinde getirdiği Havayı hissettim ve kokladım, hiç göremeyeceğim Salonlardan gelen, çok çok uzaklarda gezinen Metcezirlerin ve Rüzgârların insanın genzini yakan tuzlu, yaban kokusu.

Albatros ve ben birleşip tek vücut olmadık. Son anda sol omzumun yanından kıvrılıp geçti. Taşların üzerine düştüm. Albatros kanatlarını telaşla, paniğe kapılmış gibi çırptı, ince pembe bacaklarını uzattı ve Havadan Döşeme Taşlarının üzerine külçe gibi yuvarlandı. Havadayken mucizevi bir varlıktı –Tanrısal bir varlık– ama taşların üzerinde bir faniye dönüşmüştü ve fanilerin mustarip olduğu sakarlıklar ve yüz kızartıcı durumlar onun için de geçerliydi.

Ayağa kalktık. Kuru Döşeme Taşlarının üzerinde daha da büyük görünüyordu: Başı neredeyse göğüs kemiğime kadar geliyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedim. "Hoş geldin. Ben bu Salonların sakiniyim. Yani Sakinlerinden biriyim. Biri daha var ama o kuşlardan pek hazzetmez, bu yüzden onu büyük ihtimalle görmeyeceksin."

Albatros kanatlarını alabildiğine açtı ve boğazını Tavana doğru uzattı. Gırtlağından çıkan birtakım takırtı ve vızıltıları beni selamlama tarzı olarak

algıladım. Kanatlarının arkası koyu renk, neredeyse siyahtı ve her birinde yıldıza benzeyen beyaz bir şekil vardı.

Deniz yosunu toplama işine kaldığım yerden devam ettim. Albatros Salonda gezinmeye başladı. Grimsi-pembemsi ayakları Taş Zeminde gürültülü, şap şap sesler çıkarıyordu. Zaman zaman sanki ilgisini çekmiş gibi ne yaptığıma bakmak için yanıma geliyordu.

Ertesi gün geri döndüm. Albatros Merdivenin tepesine çıkmış Kırk Üçüncü Holü inceliyordu. Ama hepsi bu değildi: Holde iki albatros olduğunu görünce ne kadar sevindiğimi varın siz düşünün! Eşi de onun yanına gelmişti. (Ya da belki ilk gelen albatros dişiydi ve bu da onun kocasıydı.) Yeni albatrosun (dişinin ya da erkeğin) kanatlarının arkasında farklı bir desen vardı: Onun kanatları da koyu renkti ama tamamı gümüş yağmur damlalarına benzeyen beyaz noktalarla kaplıydı. Albatroslar kanatlarını açtılar, birbirlerinin etrafında dolaşıp dans ettiler. Gagalarını tavana kaldırdılar, tiz ve kulak tırmalayıcı sevinçli çığlıklar attılar. Mutluluklarını ifade etmek için uzun pembe gagalarını hafifçe birbirine dokundurdular.

Birkaç gün sonra onları tekrar ziyaret ettim. Bu sefer daha sessiz görünüyorlardı ve Holde bir melankoli ve ümitsizlik havası esiyordu. Erkek olduğunu zannettiğim albatros (kanatlarında yıldızlar olan) Alt Salondan bir miktar deniz yosunu getirmişti. Gagasıyla öbek öbek almış ve onları bir yığın hâlinde toplamıştı. Birkaç dakika sonra bu düzenlemeden memnun olmamış olacaktı ki deniz yosunlarını tekrar toplayıp başka bir yerde bir araya getirdi. Bu işi belki on, on iki kez yaptı.

“Sorununu anladım sanırım,” dedim. “Buraya yuva yapmaya geldin. Ama istediğin malzemeyi bulamıyorsun. Burada bulabildiğin tek şey ıslak, soğuk deniz yosunları, oysa yumurtana sıcak bir yuva yapabilmek için daha kuru bir şeylere ihtiyacın var. Üzülme sen. Sana yardım edeceğim. Bende kuru deniz yosunları var. Kuş değilim ama bunun son derece uygun bir inşaat malzemesi olacağından eminim. Hemen gidip getireyim.”

Yldızlı albatros kanatlanın açtı, boynunu uzattı, gagasını Tavana çevirip laklak diye kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Heyecanını gösteriyor, diye düşündüm.

Üçüncü Kuzey Salonuna geri döndüm. Bir balık ağını kalın plastikle astarladım. İçine göz kararıyla iki devasa kuşun yuva yapmasına yetecek miktarda malzeme koydum. Yaklaşık üç günlük yakıt ediyordu bu kadarı. Göz ardı edilecek bir miktar değildi ve bunu verdiğim için üşüyebileceğimi

biliyordum. Ama Dünyada yeni bir albatrosun olmasının yanında birkaç gün üşümek neydi ki? Deniz yosunlarına iki şey daha ekledim: Bulduğum ve sırf hoşuma gittiği için sakladığım beyaz, temiz tüyler. Ve artık giysi olarak kullanılamayacak kadar delik deşik olmuş ama çok değerli bir yumurtaya çarşaf olarak pekâlâ işe yarayacak eski bir yün süveter.

Balık ağını Kırk Üçüncü Hole götürdüm. Ve hemencecik erkek albatrosun içindekilere gösterdiği yakın ilgiyle ödüllendirildim. Bir gaga dolusu kuru deniz yosunu alıp farklı yerlerde yuva kurmayı denedi.

Çok geçmeden albatroslar tabanı yaklaşık bir metre genişliğinde yüksek bir yuva yaptılar ve içine bir yumurta bıraktılar. İkisi de anne baba olarak mükemmel, yumurtaya nasıl özenle baktılarsa, şimdi de aynı özenle yavrularına bakıyorlar. Yavru yavaş yavaş büyüyor ve tüylenmeye hazır olduğunu dair hiçbir emare göstermiyor.

Bu yılı Albatrosun Güneybatı Salonlarına geldiği Yıl olarak adlandırdım.

Kuşlar Altıncı Batı Salonunda sessizce oturuyorlar

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL BEŞİNCİ AY OTUZ BİRİNCİ GÜN

Yirminci ve Yirmi Birinci Kuzeybatı Salonlarının tavanı iki yıl önce çöktüğünden beri Evin bu Kesimindeki Hava değişti. Bulutlar çökük tavanların arasından aşağı süzülüyor ve normalde gitmeyecekleri Orta Salonlara sızıyorlar. Bu yüzden Dünya soğuyup grileşiyor.

Bu sabah üşümüş ve titrer vaziyette uyandım. Bir Bulut uyumakta olduğum üçüncü Kuzey Salonuna sızmıştı. Heykeller beyaz Pusun üzerine çizilmiş beyaz resimler gibiydi.

Çabucak kalkıp kendimi günlük işlere verdim. Dokuzuncu Holde deniz yosunu topladım ve besleyici, sıcak bir çorba yapıp kahvaltımı ettim. Ardından Heykel Kataloğum üzerinde çalışmaya devam etmek için Üçüncü Güneybatı Salonuna doğru yola koyuldum.

Evde hiç olmadık bir sessizlik vardı. Ne uçan ne de şakıyan bir kuş vardı ortalıkta. Hepsi nereye gitmişti böyle? En sonunda onları Altıncı Batı

Salonunda buldum. Bulutların musallat olduğu Dünyayı onlar da benim kadar iç karartıcı bulmuş gibiydi. Orada toplanmış, Heykellerin Omuzlarına ve Başlarına, Kaidelere ve Sütunlara tünemiş, sessizce bekliyorlardı.

Batık Salonlar

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY SEKİZİNCİ GÜN

Evin Birinci Holünün doğusu Harabe. Üst Salonların Taş Duvarları ve Heykelleri Göçük Katlardan Orta ve Alt Salonlara inmiş ve Kapı Aralıklarını tıkamış. Metcezirin giremediği, belki de kırk ya da elli kadar Salonu kapsayan, bir Bölge var. Deniz Suyu zamanla akıp kuruyunca bu Salonlar da koyu renkli, durgun, tatlı su gölleri meydana getiren Yağmurla dolmuş. Pencereleri yarı Suya Gömülü ya da Taşlarla kapanmış olduğu için loş ve gölgelerle kaplılar. Metcezirle bağlantıları kalmadığı için olağandışı bir sessizlik içindeler.

Bunlar Batık Salonlar.

Bu Bölgenin çevresindeki Sular sığ, sakin ve nilüferlerle kaplı ama orta yerleri derin ve tehlikeli. Kırık Taşlar ve Suya Batmış Heykellerle dolup taşıyor. Batık Salonların çoğuna ulaşmak imkânsız ancak bazılarına bir Üst Kattan girilebilir.

Batık Salonlar Kıvırcık Saçları ve Sakalları olan dev heykeller barındırıyor, bunlar kendilerini hapseden Duvarlardan kurtulmak için didinen, mücadele eden gövdelerini Karanlık Suların üzerine uzatıyorlar. İçlerinden biri o kadar ileriye uzanmış ki geniş, kaslı sırtı Su seviyesinin yaklaşık elli santim üzerinde, yatay denebilecek bir platform oluşturarak burayı balık avlamak için mükemmel bir noktaya dönüştürüyor.

Geceleri balık avlamak en iyisidir, balıklar parlak Ayışığının vurduğu yerlerin cazibesine kapılıp oynamaya çıkarlar ve onları görmek çok kolaylaşır.

On Dokuzuncu Batı Salonunun üzerindeki Bulutlar

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY ONUNCU GÜN

Eskiden Metcezirlerin fazla yakınında yaşamaya cesaret edemezdim. Ne zaman Gümbürtülerini işitsem saklanırdım. Bilgisizliğim yüzünden Sularına kapılıp boğulmaktan korkuyordum.

Heykellerin deniz yosunundan paçavralar giymediği ya da kabuklu deniz hayvanlarından zırhlara bürünmediği, havanın Metcezir kokmadığı Kuru Salonlardan, yani yakın Zamanda su altında kalmamış Salonlardan mecbur olmadıkça ayrılmazdım. Mesele Su değildi; çoğu Salonda Tatlı Su Çağlayanları bulunur (bazen yüzyıllardır üzerine dökülen sular yüzünden ikiye ayrılmak üzere olan bir Heykelle bile karşılaşır insan). Konu yiyecek olunca işler değişiyordu, bunun için Metcezire göğüs germek zorundaydım. Hollere gider ve merdivenlerden Alt Salonlara, Okyanusun kenarına inerdim. Ama Dalgaların gücü beni korkutuyordu.

O zaman bile Metcezirlerin belirli bir plana uyduğunu biliyordum. Onları kaydedip yazılı bir liste oluşturabilirsem, oluşacakları zamanı tahmin edebilirdim. Bu Çizelgemin başlangıcı oldu. Ne var ki Metcezirlerin hareketleriyle ilgili birtakım belirli şeyleri kavradığım halde Tabiatları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir Metcezirin diğerinden farklı olmadığını düşünüyordum. Bol bol balık ve deniz bitkisi beklediğim bir Metcezirle karşılaşmaya gidip de onu temiz, berrak ve boş bulmak beni hayrete düşürüyordu.

Çoğu zaman açtım.

Açlık ve korku beni Evi keşfetmeye zorladığında Batık Salonlarda bolca balık bulunduğunu gördüm. Batık Salonların suları durgun olduğu için o kadar korkutmuyordu beni. Tek güçlük Salonların çepeçevre Terk Edilmişlikle kuşatılmış olmasıydı. Onlara ulaşmak için Üst Salonlara çıkmak ve Yıkıntının içinden geçmek, Zemindeki büyük Yarık ve Çatlakların arasından aşağı inmekten başka yol yoktu.

Bir keresinde, iki gün ağzıma lokma koymadığım bir zamandı, yiyecek bulabilmek için Batık Salonlara inmeye karar verdim. Üst Salonlara çıktım. O zayıf düşmüş halimle bu hiç de kolay olmadı. Boyutları birbirlerinden

farklı olmakla birlikte Merdivenlerin büyük çoğunluğu tıpkı Evin geri kalanı gibi muazzam bir ölçekte inşa edilmişti. Her bir basamak rahatça çıkabileceğim yüksekliğin iki katı yükseklikteydi. (Sanki Tanrı ilk başta Evi Devlerle doldurmak üzere inşa etmişti de sonradan her ne olduysa fikrini değiştirmişti.)

On Dokuzuncu Doğu Salonunun hemen üstündeki Salonlardan birine çıktım. Buradan Batık Salonlara inmeyi planlıyordum ama umutsuzluk içinde Salonun Bulutlarla dolu olduğunu gördüm: Soğuk, gri, rutubetli bir belirsizlik.

Günlüğüm yanımdaydı. Ona danıştığımda bu Bölgeye daha önce bir kez daha geldiğimi ve bunun ilerisindeki Salon, Yirminci Doğu Salonunun üstünde kalan Salon üzerine detaylı notlar aldığımı keşfettim. Heykellerin durumunu ve özelliklerini tasvir etmiş, hatta içlerinden birinin eskizini çizmiştim. Ama bu Salonla, yani şu anda eşiğinde durduğum Bulutlarla dolu Salonla ilgili hiçbir şey kaydetmemiştim.

Bugün olsa doğru düzgün göremediğim ve hakkında hiçbir bilgimin olmadığı bir Salonda yolculuk yapmayı delilik olarak görürüm ama bugün kendimin o zamanki kadar aç kalmasına izin vermiyorum.

Bitişik Salonların genellikle bazı ortak özellikleri vardır. Hemen arkamdaki Salon yaklaşık 200 metre boyunda ve 120 metre genişliğindeydi, yani muhtemelen önümdeki salon da onunla aynı büyüklükteydi. Aşılması imkânsız bir mesafe gibi görünmüyordu, benim asıl endişem Heykellerdi. Görebildiğim kadarıyla insan ya da yarı insan figürleri cüssemin iki üç katıydılar ve hepsi de bir şiddet eyleminin sancılarını çekiyor gibiydi: Dövüşen erkekler, Kentauroslar ya da Satirlerin sırtlayıp kaçırdığı kadın ve erkekler, insanları parçalayan Ahtapotlar. Evin çoğu Bölgesinde Heykellerin ifadeleri ya sevinçli ya dingindir ya da dalgın bir sakinlik içindedir ama burada yüzler bir öfke ya da ıstırap feryadıyla çarpılmıştı.

Yavaş ve temkinli ilerlemeye karar verdim. Uzanmış mermer bir kola ya da bacağa çarpmak çok can yakıcıdır.

Buluta girdim ve Salonun Kuzey Kenarı boyunca adım adım ilerledim. Heykeller soluk renkli Bulutun içinden teker teker belirdiler. Duvarları öyle yoğun bir sürü hâlinde kaplıyorlar ve öyle karmaşık şekillerde kıvrılıyorlardı ki bu tıpkı Kollar ve Bacaklardan oluşan sık bir ormanın su damlatan dalları altında yürümeye benziyordu.

Bir Heykel duvardaki yerinden kopmuş, aşağıda paramparça yatıyordu. Bunun benim için bir uyarı olması gerekirdi.

Bir Heykelin kendini Duvardan epeyi uzağa ittiği bir yere geldim. Çırpınarak arkaya doğru düşerken iri bedeni Döşeme Taşlarının üzerine uzanmış bir Adamdı. Bir Kentauros onu çiğnerken Kollarını Başının üzerine atmıştı. İri ellerinin avuçları yukarı dönüktü ve Parmakları ıstırapla kıvrılmıştı. Çevresinden dolaşmak için Duvardan bir adım uzaklaştım, ayağımı attım vee…

Boşlukla karşılaştım!

Basacak bir yer yoktu! Ayağımın altındaki Taş Döşeme yok olmuştu! Düşüyordum! Dehşet içinde duvara doğru atıldım. Anında bir el beni yakaladı! Boşluğun üzerinde öylece asılı kaldım, kıpırdayamayacak kadar korkmuştum, zihnim şaşkınlık ve korkudan uyuşmuştu. Mucize eseri, Ezilmiş Adamın ellerine düşmüştüm. Elleri sırılsıklam ve korkunç derecede kaygandı, en ufak bir hareketimde kayıp tepetaklak Boşluğa düşebilirdim. Korkuyla sızlanarak ve Ezilmiş Adama can havliyle tutunarak yavaş yavaş Kollarından Başına, Başından Göğsüne ve oradan da Kucağına ilerledim ve orada bir köşeye sıkıştım. Saldıran Kentaurosun bedeni başımın üç santim yukarısında bir çeşit Tavan oluşturuyordu. Bulut o kadar yoğundu ki Zeminin tekrar nerede başladığını göremiyordum.

Bütün Gün ve Gece orada kaldım, açtım ve soğuktan neredeyse ölecek haldeydim ama Ezilmiş Adama beni kurtardığı için derin bir minnet duyuyordum. Sabahleyin Rüzgâr çıktı ve Bulutu Batıya doğru sürdü. Yerdeki büyük yarıktan baktığımda, Batık Salonun Durgun Sularına giden 30 metrelik, belki daha da derin olan baş döndürücü uçurumu gördüm.

Bir konuşma

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY ON BİRİNCİ GÜN

Öteki'yle düzenli buluşmalarımın ve Ölülerin sessiz, teselli edici varlıklarının yanı sıra bir de kuşlar var. Kuşları anlamak zor değil. Davranışlarından ne düşündüklerini çıkarabiliyorum. Genel olarak şu çizgide gidiyor: *Bu yemek mi? Ya bu? Peki ya bu? Acaba bu yemek mi? Bu yemek olabilir. Bunun yemek olduğundan eminim*. Ya da zaman zaman: *Yağmur yağıyor. Hoşuma gitmedi*.

Bu nezaketen iki çift laf etmek için yeterli olsa da bu ifadeler geniş ölçekli ya da derin bir zekâyı akla getirmiyor. Buna rağmen kuşların ilk bakışta göründüğünden daha bilge oldukları aklıma geldi. Bu, kendini sadece dolaylı yollardan ve zaman zaman açık eden bir bilgelik.

Bir keresinde –bir Sonbahar akşamıydı– On İkinci Güneydoğu Salonunun Kapı Aralığına geldim, niyetim On Yedinci Holden geçmekti. Ne var ki oraya hiçbir şekilde giremediğimi fark ettim. Hol kuşlarla doluydu ve hepsi de uçuyordu. Daireler çiziyor, döne döne alçalıyor ve girdaplar oluşturarak dans ediyorlardı. Holü kimi yerlerde kesifleşip koyulaşan, bir saniye sonra dağılıp incelen bir duman sütunu gibi dolduruyorlardı.

Bir başka zaman Dokuzuncu Hole girdiğimde orayı küçük kuşlarla dolu gördüm. Hepsi farklı türdendi. Holde henüz birkaç adım atmıştım ki büyük bir kuş grubu aynı anda havalandı. Tek bir bedenmiş gibi Doğu Duvarına, oradan da hop Güney Duvarına çullandılar, sonra da geri dönüp dağınık halde döne döne çevremi sardılar.

"Günaydın," dedim. "Umarım iyisiniz?"

Kuşların çoğu uçup farklı tüneklere dağıldılar, ama bazıları –belki on kuş– Kuzeybatı köşesindeki bir Bahçıvan heykeline gitti. Otuz saniye kadar orada durduktan sonra yine hep birlikte Batı Duvarındaki daha yüksekte duran bir Heykele çıktılar, Arı Kovanı taşıyan Kadına. Kuşlar Arı Kovanı taşıyan Kadın Heykelinin üzerinde birkaç dakika geçirdikten sonra uçup gittiler.

Holdeki bin kadar heykelin içinden küçük kuşların neden tünemek için bu ikisini seçtiğini merak etmiştim. Sonra aklıma geldi, öylesine bir düşünceydi, bu iki heykelin Çalışkanlığı temsil ettiği söylenebilirdi. Bahçıvan yaşlı ve iki büklüm olmasına rağmen hiç durmadan bahçesini kazıyordu. Kadın arıcılık mesleğini sürdürüyordu ve taşıdığı Kovan da sabırla kendi işlerini yapan anlarla doluydu. Kuşlar benim de çok çalışmam gerektiğini mi söylüyorlardı acaba? Pek mümkün gözükmüyordu. Ne de olsa ben gayet çalışkandım! O anda balık avlamak üzere Sekizinci Hole doğru gidiyordum. Sırtımda balık ağları ve elimde eski bir kovadan yapılma bir ıstakoz tuzağı taşıyordum.

Kuşların uyarısı –eğer bu bir uyarı ise– görünüşte anlamsızdı, ama bu garip mantığa göre davranmaya karar verdim, bakalım bu yönde ilerleyip nereye varacaktım. O gün yedi balık ve dört ıstakoz yakaladım. Hiçbirini suya geri bırakmadım.

O gece Batıdan gelen bir Rüzgâr, ani bir fırtınayı da beraberinde getirdi. Metcezirde oluşan çalkantılar balıkları her zamanki Salonlarından Denizde

çok uzaklara kovaladı. Sonraki iki gün hiç balık yoktu, kuşların uyarısına uymamış olsam bir lokma yiyecek bulamayacaktım.

Bu tecrübe beni bir varsayım oluşturmaya yöneltti: Belki de kuşların bilgeliği tek tek kuşlara değil, sürüye, topluluğa aitti. Bu varsayımı sınayacak bir deney düşünmeye çalıştım. Kanımca mesele, böyle olayların ne zaman olacağını önceden bilmenin imkânsız olmasıydı. En uygun yol aylar – muhtemelen yıllar– boyunca dikkatle gözlem yapmak ve titizlikle kayıt tutmaktı. Ne yazık ki vaktimin çoğunu Öteki ile yaptığım çalışmaya (elbette Büyük ve Gizli Bilgiyi aramamızdan söz ediyorum) ayırdığım için artık bu mümkün değil.

Ancak bu sabah olan bir şeyi aklımın bir köşesinde bu varsayımla yazıyorum. İkinci Kuzeybatı Salonuna girdiğimde daha önce olduğu gibi farklı türlerde küçük kuşlarla dolu buldum. Onlara neşeyle Günaydın! diye seslendim.

Yirmi kadar kuş hemen büyük bir telaşla Kuzey Duvarına uçtu ve Yüksek Heykellere kondu. Ardından hep birlikte Batı Duvarına gittiler.

Geçen sefer aynı şeyi yaptıklarında sonrasında bir mesaj geldiğini hatırladım.

"Sizi dinliyorum!" diye seslendim onlara. "Bana ne söylemek istiyordunuz?"

Sonra ne yaptıklarını pürdikkat izledim. Yirmi kuş iki gruba ayrıldı. Bir Grup Borazan çalan Melek Heykeline uçarken diğeri küçük Dalgalar üzerinde gezinen Gemi heykeline uçtu.

"Borazanlı bir melek ve bir gemi," dedim. "Tamam."

İlk grup elindeki büyük Kitabı okuyan Adam Heykeline, ikinci grup ise büyük bir Tabak ya da Kalkan gösteren Kadın Heykeline uçtu, kalkanın üzerinde Bulutlar vardı.

"Kitap ve bulutlar," dedim. "Evet."

Nihayet ilk grup Başını eğmiş elinde tuttuğu Çiçeğe bakan Çocuk Heykeline gitti, Çocuğun Başı öyle gür Buklelerle kaplıydı ki çiçeğin taç yapraklarından farkları yoktu. İkinci grup ise bir Çuval Darıyı kemiren Fare Sürüsü Heykeline uçtu.

"Çocuk ve fare," dedim. "Çok iyi. Anladım."

Kuşlar Salonun farklı yerlerine dağıldılar.

"Sağ olun!" diye seslendim arkalarından. "Teşekkürler!"

Varsayımımın doğru olduğunu farzedersem bu kuşların şimdiye kadar benimle kurduğu en karmaşık bağlantıydı kesinlikle. Anlamı neydi acaba?

Borazanlı bir melek ve bir gemi. Mutluluk mesajı mı? Belki de. Ama bir meleğin getirdiği mesaj kutsal ya da korkunç olabilirdi. Bu yüzden mesajın niteliği, iyi mi yoksa kötü mü olduğu belirsizdi. Gemi uzak yerlere seyahati akla getiriyordu. *Uzaklardan gelen bir mesaj*.

Kitap ve bulutlar. Kitapta yazılar vardır. Bulutlar orada olanı gizler. *Anlaşılmaz bir yazı*.

Çocuk ve fareler. Çocuk masumiyeti temsil ediyor. Fareler darıyı tüketiyor. Darı yavaş yavaş azalıyor. *Yıpranan ya da yavaş yavaş yok olan masumiyet*.

Anlayabildiğim kadarıyla kuşların bana söyledikleri bunlar. *Uzaklardan gelen mesaj*. Anlaşılmaz yazı. Yıpranan ya da yavaş yavaş yok olan masumiyet.

İlginç.

Aradan biraz zaman geçmesine izin vereceğim, diyelim ki birkaç ay. Sonra da araya giren olaylarla aydınlanıp aydınlanmayacağını görmek için bu konuşmayı tekrar büyüteç altına alacağım.

Addy Domarus

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY ON BEŞİNCİ GÜN

Bu sabah İkinci Güneybatı Salonundayken, Öteki şöyle dedi: "Bugün ayin üzerinde çalışacağım, civarımda olmak istemeyebilirsin."

Ayin, Öteki'nin Büyük ve Gizli Bilgiyi Dünyada esir tutan her neyse onun elinden kurtarıp bize aktarmayı amaçladığı törensel bir büyü uygulaması. Şimdiye kadar her seferinde biraz değiştirerek ayini dört kez yaptık.

"Bazı değişiklikler yaptım," diye devam etti, "ve in situ[2] kulağa nasıl geliyorlar, işitmek istiyorum."

"Sana yardım edeyim," dedim bir heves.

"Tamam," dedi. "Fazla gevezelik etmediğin sürece olabilir. Dikkatimi toplamam gerekiyor. Duruluk."

"Kesinlikle," dedim.

Bugün Öteki, beyaz gömlek ve siyah ayakkabılar ile açık gri bir takım elbise giymişti. Işık saçan aletini Boş bir Kaidenin üzerine bıraktı. "Bu bir

çağırma büyüsü. Çağırma büyülerinde kâhin yüzünü doğuya dönmelidir," dedi. "Doğu ne taraf?"

Parmağımla işaret ettim.

"Tamam," dedi.

"Ben nerede durayım?" diye sordum.

"Nerede istersen. Fark etmez."

Durduğu yerin iki metre Güneyinde pozisyon aldım. Ve yüzümü Kuzeye, yani ona dönmeye karar verdim. Ayinleri gerçekten anladığım ya da bildiğim söylenemez ama bu, hizmet eden rolünde olsa da Gizemlerin Yorumcusuyla yakın ilişkideki bir müritin alabileceği uygun bir pozisyon gibi göründü bana.

"Ne yapayım?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Dediğim gibi sessiz ol yeter."

"Sana manevi gücümle destek vermeye yoğunlaşacağım," dedim.

"Güzel. Harika. Öyle yap," dedi. Bir an ışık saçan aletine dönüp bir şeyi kontrol etti. "Tamam," dedi. "En çok değişikliği ayinin ilk bölümünde yaptım. Şimdiye kadar bilgiyi çağırıp kendini bana sunmasını istiyordum. Böyle bir yere varamadığım için, bunun yerine Addy Domarus'un ruhunu çağıracağım."

"Bu Addy Domarus kim ya da nedir?" diye sordum.

"Bir kral. Uzun zaman önce ölmüş. Bilgiye sahip bir kimse. Her halükârda bir çeşit bilgiye. Onu diğer ayinlerde yardım için çağırdığımda başarılı oldum, özellikle de…" Aniden sustu ve bir an kafası karışmış gibi göründü. "Onu geçmişte çağırmayı başarmıştım," diye bitirdi.

Öteki, bir Gizem Yorumcusunun asil duruşunu takındı. Dimdik durdu, omuzlarını geriye attı ve başını kaldırdı. Bu haliyle On Dokuzuncu Güney Salonundaki Hiyerofant[3] Heykelini anımsattı bana.

Söylediklerinin anlamı ansızın kafama dank etti.

"Ah!" diye bağırdım. "Ölülerden birinin adını bildiğini daha önce hiç söylememiştin! Hangisi olduğunu biliyor musun? Lütfen biliyorsan söyle bana! Ona yiyecek ve içecek sunmaya gittiğimde adıyla hitap etmeyi çok isterdim!"

Öteki yaptığı işi bırakıp kaşlarını çattı. "Ne?" dedi.

"Ölüler," diye devam ettim coşkuyla. "İçlerinden birinin ismini biliyorsan lütfen bana ismin kime ait olduğunu söyle."

"Affedersin? Takip edemedim seni. Hangisinin nesi kimindi?"

“Geçmiş zamanlarda Ölülerden biri ya da birkaçının Bilgiye sahip olduğunu söylemiştin. Sonra kaybetmişler. Hangisi olduğunu öğrenmek istiyordum. Bisküvi Kutusundaki Adam mı? Saklı Kişi mi? Yoksa Alkov İnsanlarından biri mi?”

Öteki boş boş bana baktı. “Bisküvi kutusu… Sen neden bahsediyorsun? Ha, bir dakika. Bu bulduğun kemiklerle ilgili bir şey değil mi? Hayır. Yo-yo-yo-yo-yo. Onlar… Öyle bir şey… Ah Tanrı aşkına! Sana dikkatimi toplamam gerek demedim mi ben? Daha şimdi böyle demedim mi? Şu anda bunu konuşmasak olmaz mı? Şu ayini çözmeye çalışıyorum.”

Yerin dibine geçtim o anda. Öteki’nin önemli işine mani oluyordum. “Evet, tabii,” dedim.

“Bu kel alaka soruları cevaplayacak vaktim yok,” diye tersledi.

“Özür dilerim.”

“Sadece sessiz ol, ses çıkarmasan şahane olurdu.”

“Çıkarmayacağım,” dedim. “Söz.”

“Âlâ. Güzel. Tamam. Nerede kalmıştım ben?” dedi Öteki. Derin bir soluk alıp yine dimdik durdu, başını yukarı kaldırdı. Tannan bir sesle ve farklı vurgular kullanarak Addy Domarus’un adını vererek, *Gel gel!* diye seslendi birkaç kez.

Bunu izleyen sessizlikte kollarını iki yana sarkıtıp gevşedi. “Tamam,” dedi. “Gerçek ayini yaparken belki bir mangal kullanırım. Biraz tütsü yakarım. Bakacağız. Çağrıdan sonra sayma işlemi geliyor. Aradığım güçleri tek tek sayıyorum: Ölümü yenmek, daha güçsüz zihinlere girmek, görünmezlik vesaire vesaire. Her bir gücü zihinde canlandırmak önemli, bu nedenle onları sayarken kendimin ebediyen yaşadığını, başka birinin düşüncelerini okuduğumu, görünmez olduğumu hayal ediyorum vesaire.”

Elimi kibarca kaldırdım. (Tekrar alakasız sorular sormakla itham edilmek istemiyordum.)

“Evet?” dedi sert bir sesle.

“Ben de aynı şeyi yapayım mı?”

“Evet. İstiyorsan.”

Öteki aynı tannan sesle Bilginin bahşettiği güçleri sıraladı ve o makamlı sesiyle *Uçma gücünü çağırıyorum!* dediğinde balıkkartalına dönüştüğümü ve diğer balıkkartallarıyla birlikte kabaran Metcezirin üzerinde uçtuğumu hayal ettim. (Öteki’nin saydığı güçler arasında bu en sevdiğim. Aslına bakarsanız, dürüst olayım, geri kalanı çok umrumda değil. Görünmezlik ne işime yarardı? Çoğu zaman beni kuşlardan başka görecek kimse olmuyordu

zaten. Ebediyen yaşamak gibi bir arzum da yok. Ev, kuşlar ve insanlara belirli bir ömür biçmiş. Benim de bundan bir şikâyetim yok.)

Öteki listenin sonuna gelmişti. Ayinin az önce bitirdiği bölümünü düşündüğünü ve pek memnun kalmadığını anlayabiliyordum. Kaşlarını çatmıştı ve uzaklara bakıyordu. "Tüm bunları bir çeşit … bir çeşit enerjinin dikkatine yöneltmem gerekiyormuş gibi geliyor. Hayati ve canlı bir şeyin. Madem güç sahibi olmayı istiyorum o zaman bu sözleri zaten güçlü bir şeye yöneltmem gerekir. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet," dedim.

"Ama güçlü bir şey yok. Onu bırak nefes alan bir şey bile yok. Birbirinin aynı sonu gelmeyen iç karartıcı odalar ve içlerindeki kuş pisliğiyle kaplı çürüyen figürler var sadece." Mutsuz bir sessizliğe gömüldü.

Öteki'nin eve benim duyduğum saygı ve hayranlığı duymadığını yıllardır biliyorum ama böyle konuştuğu zamanlarda yine de afallıyorum. Onun kadar akıllı bir adam nasıl olurdu da Evde nefes alan hiçbir şeyin olmadığını söylerdi? Alt Salonlar, pek çoğu harikulade ve çok tuhaf deniz canlıları ve bitkileriyle dolu. Metcezirlerin kendileri hareket ve kudretle dolup taşıyor, öyle ki onlara canlı denemese de cansız da denilemez. Ara Salonlarda kuşlar ve insanlar var. Pislikleri (şu şikâyet ettiği pislikler) aslında Yaşamın emareleri! Salonların hepsinin birbirinin aynı olduğunu söylemekte de pek haksız. Sütunları, Küçük Sütunları, Nişleri, Yarım Kubbeleri, Alınlıkları vs. tarzları bakımından birbirlerinden epeyi farklılar. Tıpkı Kapı ve Pencere sayıları gibi. Her Salonun Heykelleri var ve Heykellerin de hiçbiri bir diğerine benzemiyor ya da birbirinin eşi olanlar varsa bile bunlar çok uzaklarda, henüz görmediğim yerlerde.

Bunları söylemenin bir anlamı yoktu gerçi. Onu daha fazla sinirlendirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordum.

"Yıldız olur mu?" dedim. "Ayini gece yaparsak, yakarıyı bir Yıldıza yöneltebilirsin. Yıldızlar güç ve enerji kaynağıdır."

Bir anlık sessizlik, sonra da "Doğru," dedi. Sesi şaşırmış gibi çıkıyordu. "Bir yıldız. Aslında fena fikir değil." Biraz daha düşündü. "Sabit bir yıldız gezgin bir yıldızdan daha makbul olur. Bir de parlak olması gerek – çevresindeki yıldızlara göre gözle görülür ölçüde parlak. En iyi çözüm labirentte benzersiz bir mahal, yer ya da nokta bulmak ve ayini orada en parlak yıldıza bakarak yapmak olurdu!" Bir an heyecanla dolup taştı. Sonra içini çekti ve aniden enerjisi hortumla çekilmiş gibi düştü. "Ama buna pek ihtimal yok, öyle değil mi?" Sonra yine Salonların birbirinin aynı olduğunu

söyledi, ama onlara Salon değil, "odalar" demiş, aşağılayıcı bir sıfat kullanmıştı.

İçimde kabaran öfkeyi hissedince bir an ona bildiğim şeyi söylememeyi düşündüm. Ne var ki bir saniye sonra elinde olmayan bir şeyden ötürü onu cezalandırmanın kötülük olacağını hissettim. Etrafını benim gördüğüm gözlerle görmemesi onun hatası değil.

"Aslında diğerlerinden farklı bir Salon var," dedim.

"Ha?" dedi. "Ondan hiç bahsetmemiştin. Ne açıdan farklı peki?"

"Tek bir Kapı Aralığı var ve hiç penceresi yok. Onu sadece bir kez gördüm. Tam olarak tarif edemeyeceğim tuhaf bir atmosferi var. Görkemli, gizemli ve aynı zamanda kendine özgü bir Ruhu varmış gibi."

"Tapınak gibi mi diyorsun yani?" dedi.

"Evet. Tapınak gibi."

"Neden daha önce bana buradan söz etmedin ki?" diye sordu ters ters, öfkesi ve siniri yeniden su yüzüne çıkarak.

"Eh, buradan biraz uzak. Senin büyük ihtimalle oraya kadar…"

Ama açıklamamla ilgilendiği yoktu ve hemen sözümü kesti. "Orayı görmem gerek. Beni götürebilir misin? Ne kadar uzakta?"

"Orası Yüz Doksan İkinci Batı Salonu ve Birinci Holün 20 kilometre uzağında," dedim. "Molaları saymazsak oraya ulaşmak 3,76 saat sürüyor."

"Ah," dedi.

Ona daha fazla cesaretini kıracak bir şey söyleyemezdim belki de, bunu biliyordum (gerçi niyetim bu değildi). Dünyayı keşfetmek gibi bir arzusu yok. Birinci Holden dört beş Salondan daha ilerisine gittiğini sanmıyorum.

"Bu odanın kapısından hangi yıldızların görülebildiğini bilmek istiyorum. Bir fikrin var mı?" Düşündüm. Yüz Doksan İkinci Batı Salonunun konumu Doğu/Batı ekseninde miydi yoksa Güneydoğu/Kuzeybatı ekseninde mi? Başımı salladım. "Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

"Ee, gidip öğrenemez misin yani?" diye sordu sert bir sesle.

"Yüz Doksan İkinci Batı Salonuna mı gideyim?"

"Evet."

Bocaladım.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Yüz Doksan İkinci Salona giden yol Yetmiş Sekizinci Holden geçiyor, sık sık su baskınlarına uğrayan bir Bölge orası. Şu anda kurudur ama Metcezir Alt Salonlardan Moloz getirecek ve çevredeki salonlara dağıtacak. Molozların bazılarının kenarları keskin olabilir ve bu durumda insanın ayağı

kesilebilir. Ayakların kanaması iyi bir şey değil. Enfeksiyon tehlikesi var. Kırık Mermerde dikkatli yürümek gerekiyor. Yapılmayacak şey değil ama zahmetli. Zaman alır."

"Peki," dedi Öteki. "Yani suda molozlar var. Ama sorunun ne olduğunu hâlâ tam anlamış değilim. Daha önce moloz varken buradan geçmiş olmalısın, o zaman yaralanmadın. O zamandan bu yana ne değişti ki?"

Yüzüm kızardı. Gözlerimi Taşlardan kaldıramadım. Öteki öyle tertipli, takım elbisesi ve parlak ayakkabılarıyla öyle şıktı ki. Bana gelince ben pek temiz pak sayılmazdım. Kıyafetlerim eskimiş ve solmuş, balık avlamaktan Deniz Suyuyla çürümüştü. Dikkatini aramızdaki bu zıtlığa çekmek hiç hoşuma gitmiyordu ama bana bir soru sorduğuna göre cevabını vermeliydim. "Değişen şu, eskiden ayakkabılarım vardı ama artık yok."

Öteki hayretle çıplak esmer ayaklarıma baktı. "Ne zaman oldu bu iş?" diye sordu.

"Bir yıl oldu neredeyse. Ayakkabılarım parçalandı."

Öteki katıla katıla gülmeye başladı. "Neden daha önce söylemedin ki?"

"Başını ağrıtmak istemedim," dedim. "Balık derisinden ayakkabı yapabileceğimi düşündüm Ama zaman bulup da yapamadım bir türlü. Bu işin tek suçlusu benim."

"Cidden, Piranesi," dedi Öteki. "Amma da safsın! Eğer seni oraya gitmekten alıkoyan tek şey buysa … ne demiştin sen o odaya?"

"Yüz Doksan İkinci Batı Salonu," diye sözünü kestim.

"Evet. Her neyse, sana yarın ayakkabıları getiririm."

"Ah! Bu çok…" diye konuşmaya başlamıştım ki Öteki elini kaldırdı.

"Teşekküre lüzum yok. Bana ihtiyacım olan bilgiyi getirmen yeter. Tek istediğim bu."

"Ah, getireceğim!" diye söz verdim. "Ayakkabıları ayağıma geçirince mesele çözülmüş olacak. Yüz Doksan İkinci Batı Salonuna üç buçuk saat içinde ulaşırım. En fazla dört."

Ayakkabılar

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY ON ALTINCI GÜN

Bu sabah Üçüncü Güneybatı Salonuna giderken İkinci Güneybatı Salonundan geçtim. Öteki'nin yaslandığı Boş Kaidenin üzerinde küçük karton bir kutu duruyordu. Rengi koyu griydi. Kapağında daha açık gri bir ahtapot resmi ve turuncu bir yazı vardı: AKVARYUM.

Kutuyu açtım. Başta sadece ince beyaz bir kâğıt gördüm ama kâğıdı kaldırınca bir çift ayakkabı buldum. Bana Güney Salonlarının Metcezirlerini hatırlatan mavi-yeşil kanvas ayakkabılardı. Kalın ve beyaz kauçuk tabanları ve beyaz bağcıkları vardı. Onları kutudan çıkarıp ayağıma giydim. Tam oturdular. Oraya buraya yürümeyi denedim. Ayaklarımı güzelce sarmışlardı ve kendimi zıp zıp zıplamaya hazır hissediyordum.

Yeni, rahat ayakkabılarımın keyfini çıkarmak için bütün gün kâh koştum kâh dans ettim.

"Bakın!" dedim Birinci Kuzey Salonundaki ne yaptığımı görmek için Yüksekteki Heykellerden aşağı uçan kargalara. "Yeni ayakkabılarım var!"

Ama kargalar gaklayıp tüneklerine geri dönmekle yetindiler.

Öteki'nin bana verdiği şeylerin bir listesi

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY ON YEDİNCİ GÜN

Öteki'nin bana verdiği şeylerin bir listesini yaptım; böylece bana böyle mükemmel bir dost gönderdiği için Eve daima minnet duymayı ve teşekkür etmeyi unutmayacağım!

Takımyıldızlara isim verdiğim Yıl Öteki bana:

- bir uyku tulumu
- bir yastık
- 2 battaniye
- sentetik polimerden yapılma 2 balık ağı
- 4 kalın plastik levha
- bir el feneri. Bunu hiç kullanmadım, şimdi nereye koyduğumu da hatırlamıyorum.
- 6 kutu kibrit
- 2 şişe multivitamin

Ölüleri sayıp isim verdiğim Yıl Öteki bana:

• domuz jambonlu peynirli bir sandviç

Yirmi ve Yirmi Birinci Kuzeydoğu Salonlarının Tavanlarının Çöktüğü Yıl bana:

• 6 plastik kâse. Plastik kâseleri Tavanlardaki Çatlaklardan ve Heykellerin Yüzlerinden akan suyu biriktirmek için kullanıyorum. Kâselerden biri mavi, ikisi kırmızı, üçü ise bulut renginde. Bulut rengi olanlarla başım dertte. Renkleri kirli beyaz, yani heykellerle aynı renkteler. Ne zaman su biriktirmek için onları bir yere bıraksam hemen çevrelerine karışıp görünmez oluyorlar. Bir tanesi geçen sene kayboldu ve onu hâlâ bulabilmiş değilim.

• 4 çift çorap. İki kıştır ayaklarım sıcak ve rahattı ama artık çoraplarım delik deşik. Ne yazık ki Öteki'nin aklına bana yeni çorap vermek gelmedi.

• bir balık oltası

• bir portakal

• bir dilim Noel pastası

• 8 şişe multivitamin

• 4 kutu kibrit

Dokuz Yüz Altmışıncı Batı Salonuna yolculuk yaptığım Yıl bana verdikleri:

• saatim için yeni bir pil

• 10 yeni defter

• çeşitli kırtasiye malzemeleri; Yıldız Haritaları yapmak için 12 yaprak büyük kâğıt, zarflar, kurşunkalemler, bir cetvel ve birkaç silgi

• 47 tükenmez kalem

• yine multivitamin ve kibritler

Bu yıl (Albatrosun Güneybatı Salonlarına geldiği Yıl) bana şimdiye kadar verdikleri:

• 3 plastik kâse. Bunlar şimdiye kadar verdiklerinin en iyisi, canlı renkte oldukları için görülmeleri kolay. Biri turuncu ve ikisi yeşilin farklı tonlarında.

• 4 kutu kibrit

• 3 şişe vitamin

• bir çift yeni ayakkabı!

Öteki'nin cömertliğine çok şey borçluyum. O olmasa Kışın uyku tulumumun beni saran sıcaklığı içinde uyuyamazdım. Düşüncelerimi kaydedebileceğim defterlerim olmazdı.

Bununla birlikte Evin neden bana değil de Öteki'ne bu kadar çeşitli eşya verdiğini merak etmiyor değilim. Ona uyku tulumları, ayakkabılar, plastik

kâseler, peynirli sandviçler, defterler, Noel pastası dlilimleri vs., vs., verirken bana çoğunlukla balık veriyor. Bunun Öteki'nin kendi başının çaresine bakmakta benim kadar becerikli olmamasından kaynaklandığını düşünüyorum. Balık avlamasını bilmiyor. (Bildiğim kadarıyla) hiç deniz yosunu toplamıyor, onları kurutup ateş yakmak ya da ara öğünde yenecek lezzetli bir yiyecek olarak saklamıyor, balık derilerini tabaklayıp onlardan birçok işte kullanılabilecek meşin yapmıyor. Eğer Ev bütün bunları ona vermeseydi, ölmesi işten bile değildi. Ya da (ki bu daha büyük bir ihtimal) zamanımın büyük bölümünü onun ihtiyaçlarını gidermeye harcamak zorunda kalırdım.

Addy Domarus adını Ölülerden hiçbiri sahiplenmiyor

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY ON SEKİZİNCİ GÜN

Ölüleri en son haftalar önce ziyaret etmiştim, bu nedenle bugün onları görmeye gittim. Bir gün içinde hepsini görmek azımsanmayacak bir iş, çünkü birbirlerinden birkaç kilometre uzakta uyuyorlar. Her birine sunu olarak yiyecek, su ve Batık Salonlardan topladığım nilüferleri götürdüm.

Her bir Niş ve Heykel Kaidesinde Addy Domarus adını fısıldadım. İçlerinden biri –bu adın sahibi– onu kabul ettiğini bir şekilde bana bildirir diye umuyordum. Ama böyle bir şey olmadı. Dahası önünde diz çöktüğüm her Kaide ve Nişte sanki birisi bu adı elinin tersiyle itiyormuş gibi belli belirsiz bir red hissi algıladım.

Bir yolculuk

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY ON DOKUZUNCU GÜN

Bugünü olağan işlerle geçirdim: Balık avlama, deniz yosunu toplama, Heykel Kataloğum üzerinde çalışma. Akşama doğru yanıma biraz erzak alıp Yüz Doksan İkinci Batı Salonuna doğru yürümeye başladım.

Yolda Ev bana pek çok harika gösterdi.

Kırk İkinci Holde geniş bir midye yatağına dönüşmüş bir Merdiven gördüm. Merdiven duvarında sıralanmış heykellerden biri mavi beyaz midye kabuklarıyla neredeyse bütünüyle örtülmüştü; sadece yüzü ve ileri uzanmış tek bir beyaz kol açıktaydı. Günlüğüme onun kabataslak bir resmini çizdim.

Elli İkinci Batı Salonunda rastgeldiğim bir Duvar altın rengi Işıkla tutuşmuşçasına parlıyor, öyle ki Heykeller duvarın içinde eriyor gibi görünüyordu. Buradan bir iki tane Penceresi olan, serin ve gölgelerle kaplı bir Ön Odaya girdim. Bir Ayı Yavrusunun su içebilmesi için geniş düz bir Çanak uzatan Kadın Heykelini gördüm.

Yetmiş Sekizinci Hole yaklaştığımda Taşların üzerine dağılmış Molozları gördüm. İlk başta orada burada dağınık haldeydiler, ama Hole yaklaştıkça tamamı eğri büğrü ve tehlikeli Sivri Taşlardan oluşan bir Zeminde yürümeye başladım. Holde ise Molozların altından hâlâ ince bir su tabakası akıyordu. Köşelere de Kırık Heykeller yığılmıştı.

Yürümeye devam ettim. Seksen Sekizinci Batı Salonunda Döşeme Taşlarının üzerinde molozlar yoktu ama bu sefer de başka bir sorunla karşılaştım. Bir ringa martısı kolonisi yuvalarını bu Salonda yapmıştı ve aralarına davetsiz dalmam öfkeyle karşılandı. Kızgın çığlıklar atıp bana doğru uçtular, kanatlarını çırpıp beni gagalamaya çalıştılar. Kendimi onlardan korumak için kollarımı sallayıp bağırdım.

Yüz Doksan İkinci Batı Salonuna ulaştım. Salona açılan tek kapının önünde durup içeriyi gözetledim. Çevredeki Salonlar yumuşak, mavi Alacakaranlık ışığıyla doluydu, ama bu Salon –daha önce de söylediğim gibi Penceresizdi– karanlıktı ve Heykelleri görünmezdi. İçeriden hafif bir esinti –Soğuk bir Nefese benziyordu– geliyordu.

Mutlak Karanlığa alışkın değilim. Evde pek az Karanlık Yer vardır; orada burada bir Ön Odada gölgeli bir Köşe ya da Metruk Salonlarda Molozların ışığı engellediği bir Köşe bulabilirsiniz ama genel olarak Ev karanlık değildir. Geceleri bile Pencerelerden içeri yıldızların parlak ışığı girer.

Öteki'nin sorusunu –Salonun kapısından hangi Yıldızlar görülebiliyor?– cevaplamak için bütün yapmam gerekenin Salonun tam yönünü belirlemek ve sonra da Yıldız Haritalarıma başvurmak olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi Kapının önünde dururken bu planın fazlasıyla iyimser olduğunun farkına

vardım. Kapı yaklaşık dört metre eninde on bir metre yüksekliğin-deydi, bir Kapı için büyüktü ama gökyüzünün enginliğiyle karşılaştığında minicikti. Geceyi Salonda geçirip kendi gözlerimle görmediğim takdirde hangi Yıldızların çerçeveye gireceğini kestirmem imkânsızdı.

Bu pek de hoş bir ihtimal değildi.

Bir Merdivenden On Dokuzuncu Doğu Salonunun üzerindeki Üst Salona çıkıp orayı Bulutlarla dolu bulduğumu unutmamıştım. O Salonun bir kavganın pençelerindeki dev Figürlerle dolu olduğunu ve bütün Yüzlerin ya öfke ya da ıstırap feryatlarıyla çarpılmış olduğunu da hatırlıyordum.

Ya aynı şey tekrar olursa (diye düşündüm)? Diyelim ki Yüz Doksan İkinci Batı Salonunun karanlığına gittim, yatıp uyudum ve kalktığımda çevremi Ürkütücü Figürlerle sarılmış bir halde buldum.

Ürkekliğimden tiksinerek kendi kendime kızdım. Böyle düşünülür müydü hiç! Sırf içeri girmeye korkmak için mi dört saat taban tepip gelmiştim buraya? Ne saçmalık! Kendi kendime Üst Salonda yaşadığın dehşeti başka bir yerde yaşaman çok düşük bir ihtimal dedim. Ne de olsa Yüz Doksan İkinci Batı Salonuna ilk girişim olmayacaktı bu. Heykeller özellikle saldırgan ve korkutucu olsaydı kesinlikle hatırlardım. Hem Öteki'ne verilmiş bir sözüm vardı. Kapıdan hangi Yıldızların göründüğünü öğrenmesi gerekiyordu.

Bütün bunlara rağmen Karanlık yine de cesaretimi kırıyordu. İçeri girmeyi bir süre erteledim. Dışarıda oturdum ve Günlüğüme bu kaydı geçerken bir şeyler yiyip içtim.

Yüz Doksan İkinci Batı Salonu

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY YİRMİNCİ GÜN

Günlüğümde bir önceki günün kaydını tamamladıktan sonra Yüz Doksan İkinci Batı Salonuna adım attım. Çevremi hemen Soğuk ve Karanlık sardı. Biraz (tahminime göre yirmi metre kadar) ilerledikten sonra yüzümü dışarıdaki Koridorun Penceresiyle kusursuz biçimde hizalanan Tek Kapıya döndüm. Oturdum ve battaniyeme sarındım.

İlk başta arkamdaki Karanlık ve Bilinmeyen Heykellerin bakışlarının fazlasıyla farkındaydım. Ortalık çok sessizdi. Genellikle yatıp kalktığım Salon –Üçüncü Kuzey Salonu– kuşlarla doludur ve geceleri tüneklerinde kıpırdanıp kanatlarını oynatırken çıkardıkları alçak sesleri duyarım ama bildiğim kadarıyla Yüz Doksan İkinci Batı Salonunda hiç kuş yoktu. Belli ki burası beni tedirgin ettiği kadar onları da tedirgin ediyordu.

Bütün dikkatimi bana tanıdık gelen tek şeye verdim: Alt Salonlardaki Denizin sesine, binlerce Odada Duvarlara hafifçe çarpan Suya. Bu ses her günüme eşlik eden sestir. Her gece onu dinleyerek uyurum, tıpkı annesinin kollarında, göğsünde çarpan kalbini dinleyerek uyuyakalan bir çocuk gibi. Şimdi de böyle bir şey olmuş olmalıydı çünkü sonra bir de baktım ki uyanmışım.

Tek Kapının tam ortasında bir Dolunay vardı ve içeriyi Işıkla dolduruyordu. Duvarlardaki Heykeller sanki o anda yüzlerini Kapı Aralığına dönmüş gibi duruyorlardı, mermer gözleri hiç kıpırdamadan Aya bakıyordu. Diğer Salonlardaki Heykellerden farklıydılar. Bunlar birbirinden ayrı tek parçalar değildi, bir Kalabalığın tasviriydiler. Bir yerde iki Heykel kollarını birbirine dolamıştı; bir başka yerde bir tanesi Ayı daha iyi görmek için elini önündekinin omzuna koymuştu; bir diğerinde bir Çocuk Babasının elini tutmuştu. Hatta –ayla ilgilenmediği için– arka ayakları üzerinde kalkmış, patilerini sahibinin göğsüne dayamış onun dikkatini çekmeye çalışan bir köpek bile vardı. Arka Duvar bir Heykel Kitlesiydi; kat kat düzensizce sıralanmış, birbirine girmiş karmaşık bir kalabalıktı. En önde genç bir adam vardı, elinde bir sancak yüzünde kıvanç dolu bir ifade, ay ışığının altında duruyordu.

Az kalsın nefes almayı unutuyordum. Bir an için Dünyada iki kişi değil de binlerce kişi yaşamasının nasıl bir his olacağını fark etmiştim.

Kırk Sekizinci Batı Salonu

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY YİRMİNCİ GÜN

Dolunay batıya doğru battı, Salon kararda ve Kapı Aralığının tam karşısında Takımyıldızlar gitgide parlaklaştı. Gördüğüm Takımyıldızları ve

Yıldızları not ettim. Şafak söktüğünde birkaç saat uyudum ve sonra eve dönüş yolculuğum başladı.

Yürürken Öteki'nin bize yeni ve garip güçler vereceğini söylediği Büyük ve Gizli Bilgiyi düşünüyordum. Ve o anda bir şey fark ettim. Buna artık inanmadığımı. Belki tam olarak bu da değildi. Bilginin var olabileceğine inanıyordum. Fakat bir ihtimal böyle bir şey yoktu. Öyle ya da böyle benim için önemi kalmamıştı. Onu bulmak için daha fazla vakit harcamayacaktım.

Bunu fark etmem –Bilginin önemsizliğini kavramam– bir anda Aydınlanmam ile oldu. Bununla şunu demek istiyorum: Beni bu sonuca hangi adımların götürdüğünü ve nedenini bilmesem de vardığım sonucun doğru olduğunu biliyordum. Beni bu noktaya getiren adımların izini kaynağına doğru sürdüğümde, zihnimde Ayışığı altında Yüz Doksan İkinci Batı Salonu, onun güzelliği, derin Dinginlik duygusu, Aya dönerken (ya da döner gibi görünürken) Heykellerin Yüzlerindeki saygılı ifadenin görüntüsü beliriyor. Bilgiyi aramanın bizi, Evi sanki çözülmesi gereken bir Bilmece, yorumlanması gereken bir metin olarak düşünmeye ittiğini fark ettim. Bir gün gelir de Bilgiyi bulursak o zaman bu Değeri, Evin elinden zorla almış gibi olacaktık ve ondan geriye salt bir Manzara kalacaktı.

Ay ışığının altındaki Yüz Doksan İkinci Batı Salonunun manzarası bunun ne kadar saçma olduğunu anlamamı sağlamıştı. Ev, Ev olduğu için değerliydi. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Kendi özü, kendisi olması yeterliydi. Amaca giden yolda bir araç değildi.

Bu düşüncenin arkası da geldi. Öteki'nin Bilginin vereceği güçlere dair söylediklerinden en başından beri tedirgin olduğumu fark ettim. Mesela daha zayıf zihinleri kontrol edeceğimizi söylemesi. Eh bir kere ortada daha zayıf bir zihin yok, sadece o ve ben varız ki ikimiz de keskin ve kıvrak zekâlara sahibiz. Ama diyelim bizim kadar zeki olmayan biri de var, onu neden kontrol etmek isteyeyim ki?

Bilgiyi aramayı bırakırsak yeni bir tür bilimin peşinde koşabilirdik. Verilerin bize göstereceği herhangi bir yolu izleyebilirdik. Bütün bunları düşününce heyecan ve sevince kapıldım. Öteki'nin yanına dönüp tüm bunları ona anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Aklımdan bunları geçirerek Salonlarda yürürken kuşların kulak tırmalayıcı çığlıklarını işittim ve Seksen Sekizinci Batı Salonunun ringa martılarıyla dolu olduğunu hatırladım. Farklı bir Yol izleyip izlememekte kararsız kaldım ama yolumdan herhangi bir şekilde sapmamın yolculuğumu yedi, sekiz Salon (1,7 kilometre) uzatacağını hesap edince bu fikri bir kenara bıraktım.

Salonun yarısına geldiğimde Taşların üzerine dağılmış beyaz şekiller fark ettim. Onları yerden aldım. Üzerleri yazılı yırtılmış kâğıt parçaları. Buruşturulmuş oldukları için onları düzleştirip bir araya getirmeye çalıştım. İki –hayır, üç– parça birbirine kusursuz uyuyordu ve bir yanı tırtıklı küçük bir yaprak oluşturuyorlardı. Defterden koparılmış bir yaprağa benziyordu.

Parçaları tekrar toplasam bile sayfanın üzerindeki yazıyı çözmenin kolay olmayacağını görebiliyordum. Yazı birbirine dolanmış deniz yosunları gibi korkunçtu. Birkaç dakika dikkatlice baktıktan sonra "minotauros"[4] sözcüğünü seçebildim. Bir iki satır üzerinde "esir" ve bir iki satır aşağısında da "öldür onu" ifadesini gördüğümü düşündüm. Geri kalanı tamamıyla anlaşılmazdı. Ama "minotauros" sözcüğünün geçmesi merakımı uyandırmıştı. Birinci Holde dev boyutlarda, birbirinden farklı sekiz Minotauros Heykeli vardı. Bunu yazan kişi benim Salonlarımı ziyaret etmiş olabilir miydi?

Kimin yazısı olabileceğini merak ediyordum. Öteki'nin elyazısı değildi. Seksen Sekizinci Batı Salonuna kadar hiç gelmediğinden emindim, ayrıca onun yazısı düzgün ve okunaklıydı. O zaman Ölülerden biriydi. Balık Derisinden Adam mı? Bisküvi Kutusundaki Adam mı? Saklı Kişi mi? Bunun büyük, tarihi önemi olan bir keşif olma potansiyeli vardı.

Artık ne aradığımı bildiğim için Taşların üzerindeki beyaz şekilleri de görüyordum. Onları toplamaya koyuldum. Güney-Batı köşesinden başlayarak Salonda ayak basmadık yer bırakmadan toplaya toplaya ilerledim. İlk başta ringa martıları bu duruma gürültüyle itiraz ettiler. Ama yumurtalarına ya da yavrularına yaklaşmadığımı görünce benimle ilgilenmeyi bıraktılar. Kırk yedi kâğıt parçası buldum ama diz çöküp onları birleştirdiğimde çok daha fazlasının eksik olduğu ortaya çıktı.

Çevreme bakındım. Ringa martıları Heykellerin omuzlarına tünemiş ve Kaidelerin üzerini doldurmuştu. Bir tanesi bir Fil Heykelinin Bacakları arasına girmişti, bir diğeri Yaşlı bir Kralın Tacında dengede duruyordu. Taçtaki yuvanın içinde iki beyaz parça görebiliyordum. Dikkatle yaklaştım ve yanındaki bir Heykele tırmanıp baktım. Anında bir yaygara koparıp, kanatları ve gagalarıyla üzerime atılan iki martının saldırısına uğradım. Ama ben de en az onlar kadar kararlıydım. Tek kolumla kendimi Heykelin tepesine çekerken diğeriyle kuşları savuşturdum.

Derme çatma, kurumuş deniz yosunları ve balık kemiklerinden yapılma dağınık bir yuvaydı, üzeri yazılı beş, altı kâğıt parçası da katılmıştı yapıya. Heykelden aşağı inip Duvarlardan, yuvalardan ve saldıran martılardan uzağa Salonun ortasına çekildim.

Ne yapmam gerektiğini düşündüm. Artık kayıp parçaları ele geçirmemin imkânı yoktu. Ringa martılan yuvalarını bozmama asla izin vermezlerdi, zaten ben de böyle bir şey yapmak istemiyordum. Hayır, yaz sonuna kadar beklemeliydim, belki de sonbahar başına kadar, o zaman martılar yuvalarını terk eder, yavrular da büyümüş olurdu. Geri gelip bütün eksik parçaları alabilirdim.

Kırk yedi parçayı dikkatle çantama yerleştirdim ve eve doğru yürümeye devam ettim.

Öteki bütün bunları daha önce söylediğini açıklıyor

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY YİRMİ İKİNCİ GÜN

Bu sabah Yıldız Haritalarımı İkinci Güneybatı Salonuna götürdüm.

Öteki'ni Boş Kaideye yaslanmış buldum. Bacaklarını çapraz yapmış, dirseklerini Kaideye dayamıştı. Rahat görünüyordu. Koyu lacivert tertemiz bir takım ve göz kamaştırıcı beyazlıkta bir gömlek giymişti. Bana dostça gülümsedi. "Ayakkabılar nasıl?" diye sordu.

"Muhteşem!" dedim. "Harika! Teşekkür ederim! Ama ayakkabılardan bile daha çok değer verdiğim şey onların dostluğumuzun kanıtı olması! Senin gibi bir dosta sahip olmanın Hayatımdaki en büyük mutluluklardan biri olduğunu düşünüyorum!"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Öteki. "Ee, anlat bakalım. Neler yaptın? Artık ayağında ayakkabı olduğuna göre."

"Yüz Doksan İkinci Batı Salonuna gittim bile!" dedim.

"Tamam. Peki orada hangi yıldızların olduğunu gördün mü? Not aldın mı?"

"Not aldım," dedim. "Ama sana anlatmam gereken her şeyi aklımda tuttuğum için onları yanımda getirmedim."

Ardından ona Yüz Doksan İkinci Batı Salonunda gördüklerimi anlattım. "En çarpıcı yanı Heykelleri. Yani Tek Kapısı ve Penceresiz olması dışında.

Ayışığı özellikle bir Heykelin üzerine vurdu. Genç bir Adam. Bana bu Genç Adam Erdemin…"

"Bunları boşver şimdi. Heykellerle ilgilenmediğimi biliyorsun. Bana yıldızları anlat," dedi Öteki. "Hangilerini görebildin?"

"Sana göstereyim." Yıldız Haritalarımdan birini açıp Boş Kaidenin üzerine koydum. Öteki gelip yanımda durdu. "Gülü, Şefkatli Anneyi ve Lamba Direğini gördüm. Sabaha karşı bunları Ayakkabıcı ve Demir Yılan izledi." (Takımyıldızlara verdiğim adlardan bazılarıydı bunlar.)

Öteki pürdikkat Haritayı inceledi. Sonra parlayan aletini çıkarıp bazı notlar aldı.

"Bu yıldızların arasında parlaklığıyla göze çarpan var mı?" diye sordu.

"Evet. Şuradaki yıldız. Şefkatli Annenin bir bölümünü oluşturuyor. Uzanmış kolunun ucu da diyebiliriz. Gökyüzündeki en parlak Yıldızlardan biri."

"Mükemmel," dedi Öteki. "En büyük bilgiyi simgeleyecek en parlak yıldız. Eh sen bunlarla uğraşırken ben de bir karar aldım. Bu odaya gidip ayini orada yapacağım. Burası labirentin daha önce hiç gitmediğim kadar uzak bir yeri elbette, yani bazı riskler var fakat…" Bir an duraksadı, çok kararlı görünüyordu, kendini bir şeye hazırlıyor gibiydi, "…ödülleriyle karşılaştırıldığında… Ah, ödülleri kesinlikle muazzam. Bana paha biçilmez bir bilgi getirdin, şimdi senden yapmanı istediğim şey, oraya geri dönüp yılın farklı zamanlarında hangi takımyıldızların görülebildiğini kesin olarak belirlemen."

Şimdi Büyük ve Gizli Bilgiye ilişkin Aydınlanmamı açıklamanın tam sırasıydı.

"O konuya gelince," dedim, "benim de söyleyeceklerim var. Bana gösterilen ve şimdi seninle paylaşmam gereken, gelecekteki araştırmalarımız için geniş çaplı etkileri olacak bir şey. Bilgiyi aramayı bırakmalıyız! Başladığımızda bunun tüm dikkatimizi hak eden değerli bir girişim olduğuna inanıyorduk, meğer işin aslı böyle değilmiş. Bu arama işini hemen bırakmalıyız ve bunun yerine yeni bir bilimsel araştırma programı belirlemeliyiz!"

Öteki söylediklerime aldırış etmeden parlayan aletine notlar alıyordu. "Hımm? Ne?" dedi.

"Bilgiyi aramamızdan söz ediyorum," dedim. "Ev bana bunu bırakmamız gerektiğini gösterdi."

Öteki cihazına dokunmayı bıraktı. Az önce söylediklerimi hazmetmek için bir dakika bekledikten sonra cihazını Boş Kaidenin üzerine bıraktı, elleriyle yüzünü kapatıp inlemeye benzer bir ses çıkararak gözlerini ovuşturdu. "Ah Tanrım! Yine mi aynı şey!" dedi.

Ellerini gözünden çekti. Arkasını dönüp uzaklara baktı. "Hiçbir şey söyleme," dedi (tek kelime etmemiş olmama rağmen). "Düşünmem gerek."

Uzun bir sessizliğin ardından bir karara varmış gibiydi. "Otur," dedi.

Salonun Döşeme Taşlarına oturduk beraberce. Ben bağdaş kurup oturdum, o da dizlerini büküp sırtını Boş bir Kaideye yasladı.

Yüzü somurtmaktan kararmıştı. Bana bakmakta zorluk çekiyor gibiydi. Bu işaretlerden bana kızdığını ama kızgınlığını gizlemeye çalıştığını anladım.

Öksürdü. "Tamam," dedi kontrollü bir sesle. "Bilgiyi aramayı bırakmamak için üç sebep var: Üç. Şimdi bu üç nedenin üzerinden tek tek geçeceğim ve sonunda benim haklı olduğumu göreceksin. Yapman gereken tek şey beni dinlemek. Bunu yapabilirsin, öyle değil mi?"

"Elbette," dedim. "Bana üç sebebi söyle."

"Tamam, ilki şu. Yaptığım şey sana bencilce gelebilir, kendim için bilgiye sahip olmaya çalışmak yani. Ama işin aslı öyle değil. Senin ve benim giriştiğimiz bu proje sahiden de büyük bir proje. Çok önemli. İnsanlık tarihindeki en önemli projelerden biri. Eski. Gerçekten de eski. Bir zamanlar insanlar bu bilgiye sahipti ve bu bilgiyle büyük işler başarıyorlardı, mucizevi işler. Bilgiyi ellerinde tutmaya çalışmalıydılar. Ona saygı göstermiş olmaları gerekirdi. Ama böyle yapmadılar. Bilgiyi ilerleme dedikleri bir şey uğruna terk ettiler. Ve onu geri almak da bize düşüyor. Bunu kendimiz için yapmıyoruz, bunu tüm insanlık için yapıyoruz. İnsanlığın aptalca davranıp kaybettiği bir şeyi geri almak için."

"Anladım," dedim. (Bu işleri bir parça değiştiriyordu gerçekten de.)

"Ve kendi adıma," diye devam etti Öteki, "araştırmanın son derece önemli, son derece hayati bir mesele olduğunu düşünüyorum, o kadar ki ne olursa olsun devam etmeliyim. Başka seçeneğim yok. Yani eğer kararın devam etmemekse, eh bu durumda artık meslektaş olamayız. Salı ve Cuma günü yaptığımız toplantıları artık yapmayacağız. Neticede buluşmamızın bir gereği kalmıyor. Ben kendi araştırmalarımı kovalayacağım ve sen de…" Eliyle belirsiz bir hareket yaptı, "her ne yapıyorsan onu yapacaksın. Elbette böyle olmasını istemiyorum –bunu açıkça söyleyeyim– ama işlerin böyle olmasını sen istiyorsun. Bu da ikinci sebep."

“Ah!” dedim. Meslektaşlığımızın son bulabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. “Ama seninle çalışmak şu hayattaki en büyük zevklerimden biri!” dedim.

“Farkındayım,” dedi Öteki. “Elbette ben de aynı duygular içindeyim.” Duraksadı. “Şimdi sana üçüncü sebebi söylemem gerek, ama bunu yapmadan önce bilmen gereken başka bir şey var.” Dikkatle, bir şeyler arar gibi yüzüme baktı. “Bu sana söyleyeceğim en önemli şey. Piranesi, bana bilgiyi aramayı bırakmamı ilk kez söylemiyorsun. Bunun doğru bir yol olmadığını da sana ilk açıklayışım değil. Bütün bu konuştuklarımız … *bunların hepsi daha önce de konuşuldu.*”

“Ben … ne?” dedim. Hayretle ona bakıp gözlerimi kırpıştırdım. “Ne?… Hayır. Hayır. Bu doğru değil.”

“Evet, korkarım doğru. Anlıyorsun ya, labirent insana oyunlar oynar. Onların unutmasını sağlar. Dikkatli olmadığın takdirde tüm kişiliğini parçalayabilir.”

Dilim tutulmuş bir halde oturdum. “Kaç kez konuştuk bunları?” dedim en sonunda.

Bir an düşündü. “Bu üçüncü oluyor. Belli bir zamanlaması var. Görünen o ki bilgiyi aramayı bırakma fikri, aşağı yukarı on sekiz ayda bir aklına geliyor.” Yüzüme baktı. “Biliyorum. Biliyorum,” dedi anlayışlı bir tavırla. “Kabul etmesi zor.”

“Fakat anlamıyorum,” diye karşı çıktım ona. “Hafızam mükemmeldir. Şimdiye kadar gittiğim bütün salonları hatırlıyorum. Yedi bin altı yüz yetmiş sekiz salon.”

“Labirentle ilgili hiçbir şeyi unutmuyorsun. İşte bu yüzden çalışmalarıma olan katkın paha biçilmez. Fakat başka şeyleri unutuyorsun. Ve elbette zaman algını kaybediyorsun.”

“Ne?” dedim irkilerek.

“Zaman. Zaman kavramını yitiriyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Biliyorsun. Günleri ve tarihleri karıştırıyorsun.”

“Karıştırmıyorum,” dedim kızgınlıkla.

“Evet karıştırıyorsun. Açık konuşmam gerekirse biraz da can sıkıcı. Programım her daim dolu. Seninle buluşmaya geliyorum ama sen ortalarda yoksun çünkü gene bir günü atlamışsın. Zaman algın gerçek zamana uymadığında seni pek çok kez düzeltmek zorunda kaldım.”

“Neye uymadığında?”

“Bana uymadığında. Başkalarına uymadığında.” Şaşırmıştım. Ona inanmadım. Öte yandan ondan yana kuşku da duymuyordum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Tereddütlerime rağmen bir şey çok açıktı, tek bir şeye sorgusuz sualsiz güvenebilirdim: Öteki dürüst, asil ve çalışkandı. Bana yalan söylemezdi. “Ama sen neden unutmuyorsun?” diye sordum.

Öteki bir an bocaladı. “Önlem alıyorum,” dedi dikkatle.

“Ben de alamaz mıyım bu önlemleri?”

“Hayır. Hayır. Bu işe yaramaz. Üzgünüm. Neden ve niçinlerine giremem. Karışık bir mesele. Sana bir gün anlatırım.”

Bu pek de doyurucu bir açıklama sayılmazdı ama meseleyi uzatacak ne enerjim ne de zihinsel kapasitem vardı. Zihnim ne unutmuş olabileceğini düşünmekle meşguldü o anda.

“Benim açımdan bu çok endişe verici,” dedim. “Diyelim ki önemli bir şeyi unuttum, Metcezirlerin Zamanlarını ve Düzenlerini? Boğulabilirim.”

“Hayır, hayır, hayır,” dedi Öteki, teselli edici bir sesle. “Bu konuda endişelenmene gerek yok. Böyle bir şeyi hiçbir zaman unutmuyorsun. En ufak bir tehlike içinde olduğunu düşünseydim öyle ortalıkta gezinmene mani olurdum. Artık birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve labirent hakkındaki bilgin katlanarak artıyor. Hakikaten olağanüstü. Geri kalanına gelirsek, unuttuğun önemli bir şey olursa sana hatırlatırım olur biter. Ama senin unutuyor, benim de hatırlıyor olmam gibi bir gerçek var ortada – bu nedenle hedeflerimizi benim belirlemem büyük önem taşıyor. Benim belirlemem. Senin değil. Bu da Bilgiyi aramaya devam etmemiz gerektiğinin üçüncü nedeni. Anlıyor musun?”

“Evet. Evet. En azından…” Bir an suskunlaştım. “Düşünmek için zamana ihtiyacım var,” dedim.

“Tabii. Tabii,” dedi Öteki. Avuturcasına omzumu pışpışladı. “Salı günü tekrar konuşuruz bu konuyu.”

Ayağa kalktı ve Boş Kaidenin yanına giderek üzerindeki küçük parlak cihazını inceledi. “Her halükârda, gitmem gerekiyor,” dedi. “Neredeyse elli beş dakikadır buradayım.” Tek kelime etmeden döndü ve Birinci Hole doğru yola koyuldu.

Dünya, Öteki'nin belleğimde boşluklar olduğu iddiasını doğrulamıyor

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY YİRMİ ÜÇÜNCÜ GÜN

Dünya (belirleyebildiğim kadarıyla) Öteki'nin belleğimde boşluklar olduğu iddiasını doğrulamıyor.

Bana açıklamaları yaparken ve sonrasında bir süre ne düşüneceğimi bilememiştim. Birkaç yerde paniğe benzer bir duyguya kapıldım. Konuşmaları toptan unutmuş olmam mümkün müydü gerçekten de?

Ama günün ilerleyen saatlerinde de bellek kaybına dair Öteki'nin iddiasını destekleyecek bir kanıt bulamadım. Her zamanki işlerimle oyalandım. Balık ağlarımdan birini onardım ve Heykel Kataloğum üzerinde çalıştım. Akşamüstü Alt Merdivenin Sularında balık avlamak için Sekizinci Hole gittim. Alçalan Güneşin Işınları Alt Salonların pencerelerinden içeri girerek Dalgaların Yüzeyine çarpıyor, altın rengi Işık Merdivenin Tavanı ve Heykellerin yüzleri boyunca dalga dalga akıyordu. Gece bastırdığında Ay ve Yıldızların söyledikleri Şarkıları dinleyip ben de onlara eşlik ettim.

Dünya Eksiksiz ve Bütünmüş gibi geliyor bana ve Ben, Onun Çocuğu onunla kusursuz bir uyum içindeyim. Hiçbir yerde hatırlamam gereken bir şeyi hatırlamadığım, anlamam gereken bir şeyi anlamadığım bir kopukluk yok. Yaşantımın herhangi bir yerinde kopukluk olduğunu hissettiğim tek yer, Öteki'yle yaptığım tuhaf konuşma. Bu yüzden de Kendime şu soruyu sormak durumundayım: Kimin hafızası hatalı? Benimki mi onunki mi? Öteki hiç yapılmamış konuşmaları hatırlıyor olabilir mi?

İki bellek. Geçmiş olayları farklı hatırlayan pırıl pırıl iki akıl. Hangimizin yanıldığını söyleyecek üçüncü bir kişi yok. (Keşke On Altıncı Kişi burada olsaydı!)

Öteki'nin zaman algısını yitirdiğim ve günleri karıştırdığım iddiasına gelince bunun doğru olabileceğine bir türlü aklım ermiyor. Kullandığım takvimi kendim icat ettim, yani onun dediği gibi takvimim nasıl "uymuyor" olabilir ki? Uyması gereken hiçbir şey yok zira.

Şimdi, üç buçuk hafta önce bana o tuhaf soruyu sormasının sebebinin bu olup olmadığını merak ediyorum. O tuhaf sözcüğü içeren soruyu

kastediyorum. Günlüğümde geriye doğru gittiğimde o tuhaf sözcüğün "Batter-Sea" olduğunu gördüm.

Ve o anda kafamda bir çözüm belirliveriyor! Yapmam gereken tek şey Günlüklerimi okumak ve herhangi bir uyumsuzluk, hatırlayamadığım bir olay olup olmadığını bulmak. Evet! Bu kesinlikle meseleyi çözecekti. Aslında bu fikrin tek kötü yanı –epeyi uzun yazdığım için– çok uzun sürecek olması ve şu anda diğer projelerim nedeniyle ona ayıracak vaktimin olmayışı.

Günlüklerimi baştan sona okumayı gelecek aylara bırakmaya karar verdim, bu arada da Öteki'nin değil, kendi hatırladıklarımın doğru olduğu varsayımıyla hareket edeceğim.

Bir mektup yazıyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY YİRMİ DÖRDÜNCÜ GÜN

İkinci Güneybatı Salonunun Döşeme Taşlarına tebeşirle yazdığım mektubun bir kopyası aşağıda.

SEVGİLİ ÖTEKİ

BÜYÜK VE GİZLİ BİLGİYİ ARAMAYA ARTIK MEŞRU BİR BİLİMSEL GİRİŞİM OLARAK BAKAMAYACAK OLSAM DA SANA YARDIM ETMEYE VE İHTİYACIN OLAN BİLGİYİ TOPLAMAYA DEVAM ETMENİN EN DOĞRU DAVRANIŞ OLACAĞINA KARAR VERDİM. HİPOTEZİNE OLAN İNANCIMI KAYBETTİĞİM İÇİN BİLİMSEL ÇALIŞMANIN SEKTEYE UĞRAMASI DOĞRU DEĞİL. UMARIM BU DURUM SENİN İÇİN DE UYGUNDUR.

DOSTUN

Öteki beni 16 konusunda uyarıyor

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY YİRMİ ALTINCI GÜN

Bu sabah Öteki ile buluşmak üzere İkinci Güneybatı Salonuna gittim. İtiraf edeyim, buluşmanın nasıl geçeceği konusunda bir parça kaygılıydım. Bazen gergin olduğumda çok konuşurum: Hemen uzun bir konuşmaya giriştim, Döşeme Taşlarının üzerine tebeşirle yazdığım mektubu oldukça gereksiz bir şekilde uzun uzun açıkladım.

Önemi yoktu gerçi. Konuşmamın yarısında Öteki'nin beni dinlemediğini fark ettim. Düşüncelere kapılmış bir halde başını önüne eğmişti ve dalgın dalgın ceketinin cebindeki birtakım küçük metal nesnelerle oynuyordu. Bugün üzerinde koyu gri bir takım ve siyah gömlek vardı.

"Labirentte bizden başka birini görmedin öyle değil mi?" dedi ansızın.

"Başka biri mi?" dedim.

"Evet."

"Yeni biri mi?" dedim.

"Evet," dedi.

"Hayır," dedim.

Söylediklerimin doğruluğundan şüphe ediyormuşçasına yüzümü dikkatle inceledi. Ardından rahatladı ve "Hayır. Hayır. Nasıl karşılaşabilirsin ki? Sadece ikimiz varız," dedi.

"Evet," diye onayladım onu. "Sadece ikimiz varız."

Kısa bir sessizlik.

"Tabii," diye ekledim, "Evin diğer Bölümlerinde başkaları yoksa. Senin ve benim görmediğimiz Çok Uzak yerlerinde. Sık sık düşünüyorum bunu. Bir varsayım olarak öyle ya da böyle kanıtlamak imkânsız – tabii bir gün insana ait bir ize, yani kendi Ölülerimize ait olması mümkün olmayan bir ize rastgelmediğim takdirde."

"Hımm," dedi. Yine derin düşüncelere dalmıştı.

Yine bir sessizlik.

Aklıma böyle izlere çoktan rastlamış olabileceğim geldi. Seksen Sekizinci Batı Salonunda bulduğum üzerinde yazılar olan kâğıt parçaları! Bizim Ölülerimize de ait olabilirlerdi, henüz bizim bilmediğiniz başka birine de. Tam ona kâğıt parçalarından bahsedecektim ki Öteki yeniden konuşmaya başladı.

"Dinle," dedi. "Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Tabii," dedim.

“Labirentte birini görecek olursan –tanımadığın birini– bana onunla konuşmaya çalışmayacağına dair söz vermeni istiyorum. Onlarla konuşmamalı, saklanmalısın. Onların karşısına çıkma. Seni görmelerine izin verme.”

“Ah, ama böyle yaparsam büyük bir fırsat kaçmış olacak!” dedim. “On Altıncı Kişinin bizim sahip olmadığımız bilgilere sahip olacağından hiç kuşku yok. Bize Dünyanın Uzak Bölgeleri hakkında bilgi verebilir.”

Öteki bana boş boş baktı. “Ne? Neden bahsediyorsun sen? On Altıncı kişi mi?”

On Üç Ölü, İki de Yaşayan Kişi olduğuna göre, yeni biri varsa onun On Altıncı Kişi olacağını açıkladım. (Bunu ona pek çok kez anlatmıştım ama Diğeri bu önemli bilgiyi hiçbir zaman aklında tutamıyor gibiydi.)

“‘On Altıncı Kişi’ demenin bir parça eğreti durduğunu kabul ediyorum,” dedim. “İstiyorsan ona kısaca ‘16’ diyebiliriz. Uzun lafın kısası 16, Dünya hakkında bizim bilmediğimiz bilgilere sahip ve bu yüzden de…”

“Hayır-hayır-hayır-hayır,” dedi Öteki. “Anlamıyorsun. Bu kişiden olabildiğince uzak durmamız cidden önemli.” Duraksadı ve sonra, “Ben bu kişiyle karşılaştım. Senin şu ‘16’ dediğin kişiyle,” dedi.

“Ne? Olamaz!” diye bağırdım şaşkınlıkla. “O halde gerçekten de Dünyada bir On Altıncı Kişi var, öyle mi? Neden bana bunu daha önce söylemedin ki? Harika bir şey bu! Kutlanacak bir şey!”

“Hayır.” Hüzünlü hüzünlü başını salladı. “Hayır, Piranesi. Bunun anlamı senin için çok büyük biliyorum ve bunu söyleyip hevesini kırdığım için üzgünüm. Ama bu kutlanacak bir şey değil. Aslına bakarsan tam tersi. Bu kişi, yani 16 bana zarar vermek istiyor. 16 benim düşmanım. Dolayısıyla senin de düşmanın.”

“Ah!” dedikten sonra sustum.

Ne korkunç haberlerdi bunlar. Düşmanlık mefhumunu anlıyordum elbette. Bir Figürün başka bir Figürle boğuştuğu bir yığın heykel var. Ama bunu ilk kez doğrudan tecrübe ediyordum. O anda aklıma bir şey geldi, Seksen Sekizinci Batı Salonunda bulduğum kâğıt parçalarından birinin üzerinde yazan öldür onu cümlesi. Bunu yazan kişinin bir düşmanı vardı.

“Yanılıyor olma ihtimalin olamaz mı?” dedim. “Tüm bunlar bir yanlış anlamadan ibarettir belki de. 16 geldiğinde, onunla konuşabilir ve senin pek çok Harika Özelliği olan İyi Biri olduğunu söyleyebilirim. Ona sana karşı takındığı bu düşmanca tavrın hiçbir mantıklı temeli olmadığını gösterebilirim.”

Öteki gülümsedi. “Her şeyi iyi tarafından görmek tam da senlik bir şey Piranesi. Ne yazık ki bu durumda bu söylediğinin olması imkânsız. Bu yüzden sana ‘16’dan bahsetmek istemiyordum ya. Sen ‘16’yı ikna edebileceğini düşünüyorsun, ama işin aslı öyle değil ne yazık ki. ‘16’ bizim olduğumuz her şeyin karşıtı, senin ve benim değer ve önem verdiğimiz her şeyin aleyhinde. Mantık da buna dahil. Mantık, 16’nın alaşağı etmek istediği şeylerden biri.”

“Ne korkunç!” dedim.

“Evet.”

Tekrar sessizliğe gömüldük. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Öteki’nin 16’nın kötülüğüne dair anlattıklarından şoke olmuştum. Mantığa karşı olmak!

Öteki kısa bir süre sonra konuşmasına devam etti. “Ama ben muhtemelen ikimizi de yok yere strese sokuyorum. ‘16’nın buraya gelme ihtimali yok denecek kadar az.”

“Neden yok denecek kadar az?” diye sordum.

“16 yolu bilmiyor,” dedi Öteki. Bana gülümsedi. “Bu konuyu kafana takmamaya çalış.”

“Çalışırım,” dedim. Aklıma yeni bir şey takıldı. “16’yla ne zaman karşılaştın?”

“Hımm? Ah, iki gün önce.”

“Demek 16’nın yaşadığı uzak yerleri ziyaret ettin. Bunu daha önce bana hiç söylememiştin. Bana oraları anlatsana.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi.

“16’yla karşılaştığını söyledin. Ama 16’nın buranın yolunu bilmediğini de söyledin. Demek ki onunla ya onun Salonlarında ya da orada değilse bile Uzak Bölgelerin birinde karşılaştın. Buna şaşırdım doğrusu, zira seninle tanıştığımdan beri bildiğim kadarıyla hiç uzun yolculuğa çıkmadın.”

Öteki’ne gülümsedim ve kesinlikle çok ilginç olmasını beklediğim cevabını bekledim.

Afallamış görünüyordu. Afallamış ve bir parça dehşete kapılmış.

Uzun bir sessizlik.

“Aslında…” diye söze girişti ama sonra söyleyeceği şeyden vazgeçti. “Aslında nerede karşılaştığımız önemli değil. Ve şu anda durumu etraflıca anlatacak vaktim yok. Bana ihtiyaç var … yani bugün gelemem demek istiyorum. Sadece seni uyarmak istedim. 16’ya karşı yani.” Başını hızla sallayarak vedalaştı, ışık saçan cihazlarını alıp Birinci Hole doğru yürüdü.

“Hoşçakal!” diye seslendim uzaklaşan sırtına. “Hoşçakal!”

16’yla ilgili bilgilerimi güncelliyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ALTINCI AY YİRMİ YEDİNCİ GÜN

Öteki’nin 16’yla karşılaşmış olması büyük merak duyduğum bir mesele. Bu konuda bir şey söylemeye gönülsüz ne yazık ki. Nasıl karşılaştıklarını ve nerede karşılaştıklarını daha ayrıntılı olarak bilmek isterdim. Ama kötü biriyle yaşanan karşılaşma, Öteki’nin üzerinde durmak istediği bir konu değil anlaşılan.

Altı hafta önce girdiğim Günlük kaydı (bkz. *Şimdiye kadar yaşamış bütün insanlar ve onlar hakkında bilinenlerin listesi*) artık eskidi, bu yüzden sabahleyin, okuyan kişiyi bu yazdığım sayfaya yönlendirecek bir not ekledim.

On Altıncı Kişi

On Altıncı Kişi Evin Çok Uzak bir Bölgesinde yaşıyor, muhtemelen Kuzeyde ya da Güneyde. Onu hiç görmedim, ama Öteki bu adamın Mantık, Bilim ve Mutluluğa düşman kötü biri olduğunu söylüyor. Öteki, onun Huzurumuzu bozmak için buraya gelmeye çalışabileceğine inanıyor ve 16’yı bu Salonlarda görürsem, ona gözükmeyip saklanmam gerektiği konusunda beni uyardı.

Birinci Hol

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL YEDİNCİ AY BİRİNCİ GÜN

Bugün Birinci Hole gitmeye karar verdim. İşin tuhafı burası ender gittiğim bir yer. “İşin tuhafı” diyorum çünkü Salonları Numaralandırma sistemimi birkaç yıl önce düzenlerken bu Holü başlangıç noktası olarak seçmiştim, burası diğer her şeyi saymaya başladığım yerdi. Kendini iyi tanıyan biri olduğum için, burayla güçlü bir bağlantım olduğunu hissetmesem burayı seçmezdim sanıyorum ama artık bu bağlantının ne olduğunu hatırlamıyorum.

(Öteki haklı mı? Olayları unutuyor muyum? Bu tatsız düşünceyi hemen aklımdan çıkarıyorum.)

Birinci Hol etkileyici bir yer, Hollerin çoğundan daha büyük ve daha kasvetli. Her biri yaklaşık dokuz metre uzunluğunda sekiz masif Minotauros Heykeli Hole tepeden bakıyor. Döşeme Taşlarının üzerinde yükseliyor, Cüsseleriyle Holü karartıyor, Masif Boynuzlarıyla boşluğu deliyor ve yüzlerinde ciddi, anlaşılmaz Hayvan İfadeleri taşıyorlar.

Birinci Holde hava sıcaklığı çevredeki Hollerden daha farklı. Birkaç derece daha soğuk ve bir yerlerden giren hava akımı beraberinde yağmur, metal ve petrol kokusu getiriyor. Bunu önceden de birçok kez fark etmeme rağmen nasıl oluyorsa daha sonra hemen unutuyorum. Bugün tüm dikkatimi kokuya verdim. Hoş bir koku değildi, nahoş da değildi, ama son derece ilginçti. Kokunun yolunu takip ettim. Holün Güney Duvarı boyunca yürüdüğümde Güneydoğu Köşesinin iki yanındaki Minotauroslara ulaştım. Burada bir şey fark ettim. İki heykelin arasındaki gölgeler bir tür göz yanılsaması yaratıyordu. Birazcık zorlasam gölgelerin geriye doğru, çok uzaklara uzandıklarını ve aslında buğulu bir ışık parçasının bulunduğu uzaktaki bir noktaya doğru giden bir koridora baktığımı hayal edebilirdim. Bu ışık parçası sanki titreşiyormuş ve hareket ediyormuş gibi görünen başka ışıklara sahipti. Esinti ve koku bu noktadan yayılıyordu. Hafif sesler duyabiliyordum – bir çeşit titreşim ve dalgaların sesine benzeyen ama onlarınki kadar düzenli olmayan bir hışırtı.

Ansızın ayak sesleri ve arkasından yüksek ve sinirli bir ses işittim: "…bu işe bunun için alınmadım ben, ona 'Dalga geçiyorsun' dedim. 'Benimle dalga geçiyorsun herhalde arkadaşım.'"

Bir başkası, karamsar ses, "İnsanlarda hiç utanma kalmadı," dedi. "Akıllarından ne geçiyor da…" Ayak sesleri uzaklaştı.

Tokat yemiş gibi Güneydoğu köşesinden sıçrayarak uzaklaştım.

Az önce ne olmuştu öyle? Temkinli adımlarla Heykellere tekrar yaklaşıp aralarından dikkatle baktım. Şimdi gölgeler gayet sıradan görünüyorlardı. Evet belki bir koridor izlenimini verebilirlerdi ama hepsi buydu. Soğuk esinti ayak bileklerimin çevresinde dolaştı, hâlâ yağmur, metal ve petrol kokusu alabiliyordum ama ışıklar ve gürültüler kaybolmuştu.

Ben durmuş bunları düşünürken dört eski cips paketi birbiri ardına rüzgârla Döşeme Taşlarının üzerinde sürüklendi. Çileden çıkmış bir halde ofladım, bu sorunu hallettiğimi düşünüyordum. Bir zamanlar Birinci Holde orada burada cips paketleri buluyordum, fileto balık paketleri, sosisli börek

kâğıtları da buldum. Onları toplayıp Evin Güzelliğini lekelememeleri için yakmıştım. (Bütün bu cipsleri, fileto balıkları ve sosisli börekleri kim yiyordu bilmiyorum ama ister istemez keşke daha derli toplu temiz biri yeseydi diye geçiriyorum!) Merdivenin kavisi altında bir uyku tulumu da bulmuştum. Çok pisti ve leş gibi kokuyordu ama onu güzelce yıkadım ve çok işime yaradı.

Dört cips paketinin peşinden koşup onları yerden aldım. Dördüncüsü cips paketi bile değildi. Buruşturulmuş bir kâğıt parçasıydı. Kâğıdı düzleştirdim, üzerinde şöyle yazıyordu:

Senden tek istediğim, bahsettiğin heykele giden yolu bana tarif etmen – genç sincaplara ve başka hayvanlara ders veren yaşlı tilki heykeline. Onu kendi gözlerimle görmek isterim. İstediğim zor bir şey değil ve bu iş elinden haydi haydi gelir. Yol tarifini aşağıdaki boşluğa yaz. Öğle yemeğinin yanına bir tükenmez kalem bıraktım.

Soğutmadan ye – öğle yemeğini, tükenmez kalemi değil.

Laurence

Not: Lütfen vitaminlerini almayı unutmamaya çalış.

Mesajın altında alıcısının yazması için geniş bir yer bırakılmıştı, hâlâ boş olması yazan kişiye istediği bilginin verilmemiş olduğunu gösteriyordu.

Kâğıdı saklamak isterdim. Burada yaşamış iki Kişinin varlığının kanıtıydı: İlki adı Laurence olan kişiydi, ikincisi de Laurence'in bir not yazdığı, öğle yemeği ve vitamin verdiği kişiydi. Bir süre düşündükten sonra ikisinden birinin 16 olma ihtimalini eledim. Öteki 16'nın buraya geliş yolunu bilmediğini söylemişti, ama bu Laurence da arkadaşı da bir zamanlar bu Salonlarda dolaşmış olmalıydılar. Belki benim Ölülerimdendiler. Ama başka bir ihtimal daha vardı: Çok Uzaktaki Salonların sakinleri olmaları. Şayet Laurence hâlâ hayattaysa ve Heykele giden yolu öğrenmeyi bekliyorsa kâğıdı almam doğru olmazdı.

Kendi kalemimi çıkarıp boş yere şunları yazdım.

Sevgili Laurence

İki Sincap ve iki Satire ders veren Köpek-Tilki Heykeli Dördüncü Batı Salonunda. Buradan yola devam et ve Batı Kapısından geç. Bitişik Salona girdiğinde sağdaki Üçüncü Kapıdan içeri gir.

Kendini Birinci Güneybatı Salonunda bulacaksın. Güney Duvarını (sol tarafta) izle ve karşına çıkan Üçüncü Kapıdan içeri gir. Kendini Birinci Kuzeybatı Salonunda bulacaksın. Güney Duvarını (sol taraf) takip et ve yine Üçüncü Kapıdan içeri gir. Çıkacağın koridorun sonunda Dördüncü Batı Salonunu bulacaksın. Heykel Kuzeybatı köşesinde. Benim de en sevdiğim heykellerden biridir!

1. Eğer yaşıyorsan tek umudum bu mektubu bulman, sana verdiğim bilgi yararlı olacaktır. Belki bir gün karşılaşırız. Beni buranın Kuzeyi, Batısı ve Güneyindeki Salonların herhangi birinde bulabilirsin. Doğudakiler Metruk Salonlardır.

2. Eğer benim Ölülerimden biriysen (ve eğer ruhun bu Holden geçer ve bu kâğıtta yazanları okursa) o zaman seninle konuşmak ve yiyecek içecek sunmak için Nişini ve Kaideni düzenli olarak ziyaret ettiğimi biliyorsundur umarım.

3. Eğer ölüysen –ama benim Ölülerimden biri değilsen– o zaman Dünyanın dört bir yanına yolculuk yaptığımı bilmeni isterim. Eğer senin cesedini bulacak olursam sana yiyecek ve içecek sunacağım. Eğer kimsenin seninle ilgilenmediğini düşünürsem, o zaman kemiklerini toplayacağım ve kendi Salonlarıma götüreceğim. Seni güzelce düzenleyeceğim ve kendi Ölülerimin yanına yatıracağım. O zaman yalnız olmayacaksın.

Ev Güzelliğiyle ikimizi de korusun.

Dostun

Kâğıdı –Holün Güneydoğu Köşesine en yakın olan– Minotauroslardan birinin ayağının dibine bıraktım ve üzerine de ağırlık yapması için küçük bir çakıl koydum.

---

[1] Batter-Sea Güneybatı Londra'da Wadsworth ilçesinde bir semt. Batter'ın güm güm vurmak, dövmek, yıpratmak vs. anlamları vardır.

[2] Lat.: Yerinde, doğal durumunda, doğal yerinde.

[3] Yüce rahip. Eski Mısır'ın hermetik ekollerinde, örgütün en üstün ve en yetkili kişisi olan başrahip.

[4] Yunan mitolojisinde Kral Minos'un eşiyle bir boğanın birleşmesi sonucu doğan yarı insan yarı boğa canavar. Bir labirentte yaşar. Atinalılar dokuz yılda bir yedi bakire kız ve yedi bakir

erkeği minotaurosa kurban veriyorlardı. Theseus Ariadne sayesinde minotaurosu öldürür ve labirentten çıkar.

3. Bölüm

PEYGAMBER

Peygamber

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL YEDİNCİ AY YİRMİNCİ GÜN

Birinci Kuzeydoğu Salonunun Pencerelerinden içeri geniş ışık huzmeleri giriyordu. Huzmelerden birinin içinde sırtı bana dönük bir adam duruyordu. Hiç kıpırdamadan Heykellerin sıralandığı Duvara bakıyordu.

Bu Öteki değildi. Bu adam ondan daha zayıftı ve onun kadar uzun boylu değildi.

16!

Ansızın rastlamıştım ona. Batı Kapılarından içeri girmiştim ve işte oradaydı.

Bana doğru döndü. Kıpırdamadı. Hiçbir şey söylemedi.

Kaçıp gitmek yerine ona doğru yürüdüm. (Belki hata yapıyordum ama artık saklanmak için çok geçti. Öteki'ne verdiğim sözü tutmak için de.)

Onu dikkatle inceleyerek yavaşça çevresinde dolaştım. Yaşlı bir adamdı. Derisi kurumuş kâğıt gibi incelmişti, ellerinin üzerindeki damarları kalın ve yumru yumruydu. Kavisli kaşları vardı ve göz kapaklarının müthiş bir görkemle üzerine düştüğü gözleri iri, parlak, koyu renkli ve berraktı. Ağzı uzun ve kıpır kıpır, kırmızı ve tuhaf bir biçimde ıslaktı. Glen ekose[1] bir takım elbise giymişti. Uzun zamandır zayıf olmalıydı, zira takımı eski olmasına rağmen üzerine tastamam oturuyordu, yani buruşuk ve çuval gibiydi ama kumaş eski ve yıpranmış olduğu içindi bu, kesimi yanlış olduğu için değil.

16'nın benim gibi genç biri olacağını düşündüğüm için tuhaf bir hayal kırıklığı hissettim.

"Merhaba," dedim. Sesinin tonunu merak ediyordum.

"Tünaydın," dedi. "Tabii bulunduğumuz yerde vakit öğle sonrasıysa. Hiçbir zaman kestiremiyorum." Kibirli, eski moda bir konuşma tarzı vardı, kelimeleri uzata uzata konuşuyordu.

"Sen 16'sın," dedim. "On Altıncı Kişi."

"Seni anlayamıyorum, genç adam," dedi.

“Dünyada yaşayan iki ve ölü on üç kişi var, şimdi bir de sen,” diye açıkladım.

“On üç ölü mü? Ne kadar enteresan! Bana burada insan kalıntıları olduğunu hiç kimse söylememişti. Kimmiş onlar acaba, merak ettim?”

Ona Bisküvi Kutusundaki Adamı, Saklı Kişiyi, Alkov İnsanlarını ve Kıvrılmış Çocuğu anlattım.

“Biliyor musun çok garibine gidecek ama,” dedi, “o bisküvi kutusunu hatırlıyorum. Üniversitedeki odamda, köşedeki küçük sehpanın üzerinde kupaların yanında dururdu. Buraya nasıl gelmiş, hayret. Eh sana şu kadarını söyleyebilirim. Senin on üç ölünden birisinin Stan Ovenden’ın pek üzerine düştüğü o çekici İtalyan olduğu neredeyse kesin. Adı neydi bakayım?” Bakışlarını kaçırdı, bir an düşündü ve omuz silkti. “Yok, bulamıyorum. Bir diğeri de Ovenden’dır zannediyorum. İtalyanı görmek için buraya gelip duruyordu. Ona başına dert açacağını söyledim ama ne yaptıysam dinlemedi beni. Vicdan azabı vesaire, anlarsın. İçlerinden biri Sylvia D’Agostino çıkarsa hiç şaşırmam. 90’ların başından sonra ondan hiç haber almadım. Benim kim olduğuma gelince genç adam, neden ‘16’ olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama ben ‘16’ değilim. Burası ne kadar çekici olursa olsun…” çevresine bakındı, “…kalmak niyetinde değilim. Geçiyordum sadece. Birisi bana senin burada olduğunu söyledi. Hayır,” Kendini frenledi. “Bu tam olarak doğru değil. Birisi bana sana ne olduğuna dair tahminlerini anlattı. Burada olduğun sonucuna ben vardım. Bu kişi bana bir fotoğrafını gösterdi, çekici biri olduğun belliydi, ben de gelip sana bir bakayım dedim. İyi ki de gelmişim. Bundan önce epeyi yakışıklıydın herhalde … yani tüm bunlar olmadan önce. Aman, her neyse! Ben yaşlandım. Ve sana da bu oldu. Şimdi de şu halimize bak! Ama konumuza dönelim. Yaşayan iki kişi var dedin. Diğeri de Ketterley sanırım.”

“Ketterley mi?”

“Val Ketterley. Senden daha uzun boylu. Gözleri ve saçları koyu renk. Sakallı. Esmer tenli. Annesi İspanyoldu.”

“Öteki’ni mi kastediyorsun?” dedim.

“Neyin ötekisi?”

“Öteki. Ben olmayan.”

“Ha! Evet! Ne demek istediğini anladım. Ne mükemmel bir isim! Öteki. Durum ne olursa olsun o daima ‘Öteki’ olmuştur zaten, başka da bir şey olamaz. Her zaman ikinci plandadır, başkasının gölgesinde. Bunu da pekâlâ biliyor. İçten içe onu yiyip bitiriyor. Benim öğrencilerimden biriydi sonuçta.

Ha, tabii. Tam bir şarlatandı elbette. O abartılı entelektüel tavırlar, karanlık, delici bakışlara rağmen kafasında tek bir orijinal fikir yoktur. Bütün fikirleri başkasından alınma." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Aslına bakarsan bütün fikirleri bana ait. Kendi kuşağımın en büyük bilginiydim ben. Belki de gelmiş geçmiş bütün nesillerin. Bütün bunların …" ellerini Salonu, Evi ve Her Şeyi ima edecek şekilde açtı, "var olduğu kuramını geliştirdim. Ve işte burada. Buraya gelmenin bir yolu olduğu kuramını geliştirdim. Ve işte. Buraya geldim ve buraya başkalarını da gönderdim. Her şeyi son derece gizli tuttum. Başkalarına da bu konuda ağızlarını açmayacaklarına dair yemin ettirdim. Ahlak diyebileceğin mefhum hiçbir zaman çok ilgimi çekmese de söz konusu olan uygarlığın çöküşüne sebep olmaksa orada dur derim. Belki bu yanlıştı. Bilmiyorum. Oldukça duygusal bir yanım da vardır aslında."

Parlak, kötü niyetli, kapakları düşük gözlerinden birini üzerime dikti. "Sonunda hepimiz korkunç bir bedel ödedik. Benimki hapse girmek oldu. Ah evet. Bu seni şaşırtıyordur sanırım. Her şeyin bir yanlış anlaşılmadan kaynaklandığını söyleyebilseydim keşke, ama bütün o yaptığımı söyledikleri şeyleri yaptım. Dürüst konuşayım, çok daha fazlasını da yaptım ki bu kısmını hiç bilmiyorlar. Fakat biliyor musun? Aslında hapishane epeyi hoşuma gitti. İnsan çok ilginç tiplerle tanışıyor." Duraksadı. "Ketterley sana bu dünyanın nasıl yaratıldığını anlattı mı?" diye sordu.

"Hayır efendim."

"Bilmek ister miydin?"

"Çok isterim efendim," dedim.

İlgimden memnun olmuşa benziyordu. "O halde sana her şeyi anlatacağım. Her şey ben çok gençken başladı. Akranlarımdan kat kat parlak bir zekâya sahiptim. Her zaman. Gözlerim ilk kez, insanoğlunun ne çok şey kaybettiğini anlamamla birlikte açıldı. Bir zamanlar kadınlar ve erkekler kendilerini kartala dönüştürebiliyor ve muazzam mesafelere uçabiliyorlardı. Nehirlerle ve dağlarla konuşup onlara akıl danışıyorlardı. Zihinlerinin içinde yıldızların dönüşünü hissedebiliyorlardı. Çağdaşlarım bunu anlamıyordu. İlerleme fikri akıllarını başlarından almıştı bir kere ve yeni olan her şeyin eski olandan üstün olduğuna inanıyorlardı. Sanki bir şeyin değeri tarihteki sırasına göre ölçülebilirmiş gibi! Ama eski insanların bilgeliği öylece kaybolamazmış gibi geliyordu bana. Hiçbir şey öylece ortadan kaybolmaz. Aslına bakarsan buna imkân yok. Onu dünyadan akıp giden bir tür enerji olarak hayal ettim, bu enerji bir yerlere gidiyor olmalıydı. İşte o zaman başka yerler, başka dünyalar olması gerektiğini fark ettim! Ve kendimi onları aramaya verdim."

“Peki buldunuz mu efendim?” diye sordum.

“Evet buldum. Bu dünyayı buldum. Buraya Delta Dünyası diyorum, başka bir dünyadan akan fikirlerden doğdu. Bu dünya diğer dünya olmasa var olabilir miydi bilmiyorum. Bu dünyanın varlığı diğerinin varlığının devam etmesine mi bağlı, onu da bilmiyorum. Hepsi kitabımda yazıyor. Herhalde okumamışsındır.”

“Okumadım efendim.”

“Çok yazık. Müthiştir. Hoşuna giderdi.”

Yaşlı adam konuşurken onu büyük bir dikkatle dinlemiş, kim olduğunu anlamaya çalışmıştım. 16 olmadığını söylemişti ama daha fazla kanıt olmadan ona inanacak kadar saf değildim. Öteki 16’nın kötü biri olduğunu söylemişti, bu yüzden 16 kimliğini benden gizliyor da olabilirdi ama yaşlı adam konuştukça onun doğru söylediğine olan inancım arttı. O 16 değildi. Bunu da şöyle bir mantığa dayandırıyordum: Öteki 16’yı anlatırken onu Mantık ve Bilimsel Keşiflerin aleyhinde biri olarak tarif etmişti. Bu tanım karşımdaki yaşlı adama uymuyordu. Yaşlı adam da bizim kadar bilime düşkündü. Dünyanın nasıl yaratıldığını biliyordu ve bu bilgiyi bana aktarmaya can atıyordu.

“Söylesene,” dedi, “Ketterley eski insanların bilgeliğinin burada olduğunu mu düşünüyor hâlâ?”

“Büyük ve Gizli Bilgiyi mi kastediyorsunuz efendim?”

“Tam üstüne bastın.”

“Evet.”

“Ve hâlâ onu arıyor öyle mi?”

“Evet.”

“Ne komik,” dedi. “Onu hiçbir zaman bulamayacak. Burada değil. Öyle bir şey yok.”

“Ben de bundan şüphelenmeye başlamıştım,” dedim.

“O zaman sen Ketterley’den kat kat zekisin. Bilginin burada gizlendiği fikri – korkarım onu da benden aldı. Bu dünyayı kendi gözlerimle görmeden önce burayı yaratan bilginin hâlâ bir biçimde burada bir yerlerde, ele geçirilmeye hazır yattığını düşünüyordum. Doğal olarak buraya gelir gelmez bunun ne kadar saçma olduğunu anladım. Yer altında akan suları düşün. Her yıl aynı çatlaklardan aka aka taşı aşındırır. Milyonlarca yıl sonra bir de bakmışsın bir mağara sistemi ortaya çıkmış. Ama en başında onu yaratan su artık yoktur. Uzun zaman önce yok olmuştur. Toprağa sızmıştır. Burada olan

da aynı şey. Ketterley bir egoist. Her şeye işe yararlık açısından bakar. Ona göre işine yaramayacak bir şeyin var olmasının da anlamı yoktur."

"Heykeller bu yüzden mi var?" diye sordum. "Diğer Dünyadan buraya akan Fikirleri ve Bilgiyi cisimleştirdikleri için mi varlar?"

"Ah! Bu hiç aklıma gelmemişti!" dedi memnun olmuş bir tavırla. "Ne zekice bir gözlem. Evet, evet! Bence kuvvetle muhtemel! Belki labirentin ücra bir köşesinde şu anda eskimiş bilgisayarların heykelleri oluşuyordur belki de!" Durdu. "Burada fazla kalmamalıyım. Burada oyalanmanın sonuçlarını çok iyi biliyorum: Amnezi, komple çöküş vesaire vesaire. Ama senin şaşırtıcı derecede mantıklı konuştuğunu söylemeliyim. Zavallı James Ritter sonlara doğru iki lafı bir araya getiremiyordu ve senin kaldığın sürenin yarısı kadar bile kalmadı burada. Hayır, sana asıl şunu söylemeye geldim." Soğuk, kemikli, derisi kâğıt kadar incelmiş eli elimi kavradı ve beni sertçe kendine doğru çekti." Kâğıt ve mürekkep kokularıyla birlikte menekşe ve anasonun dikkatle dengelendiği bir parfümün kokusu çarptı burnuma, bütün bu kokuların altında ise pis, hani neredeyse dışkı diyebileceğim bir şeyin kendine has hafif kokusu vardı. "Seni arayan biri var," dedi.

"16 mı?" diye sordum.

"Bununla kimi kastettiğini hatırlat bana."

"On Altıncı Kişi."

Düşünmek için başını yana eğdi. "Ehe-vet. Evet. Neden olmasın? Diyelim ki seni arayan gerçekten de '16.'"

"Ama ben 16'nın Öteki'ni aradığını sanıyordum," dedim. "16, Öteki'nin düşmanı. Öteki'nin söylediği buydu."

"Öteki mi? Ha, tamam, Ketterley! Yo, yo! 16, Ketterley'yi aramıyor. Onun tam bir egoist olduğunu söylerken ne demek istediğimi anladın mı şimdi? Dünya kendi etrafında dönüyor sanıyor. Hayır, 16'nın aradığı sensin. 16 seni nasıl bulabileceğini bana sordu. Şimdi, 16'ya iyilik yapmak gibi özel bir isteğim olmasa da –kimseye iyilik yapmak gibi bir isteğim yok– Ketterley'ye kötülük yapmaya canıgönülden varım. Ondan nefret ediyorum. Geçen yirmi beş yıl boyunca onu dinleyen herkese beni karaladı. Bu yüzden 16'ya buraya nasıl geleceğini güzelce tarif edeceğim. En küçük ayrıntısına kadar."

"Lütfen bunu yapmayın efendim," dedim. "Öteki 16'nın kötü niyetli biri olduğunu söylüyor."

"Kötü niyetli mi? O kadar da ileri gitmezdim. Herkes kadar diyelim. Hayır, kusura bakma ama 16'ya yolu tarif etmem şart. Ortalığı biraz karıştırmak istiyorum ve bunun da en iyi yolu 16'yı buraya göndermek.

Elbette 16'nın buraya hiç ulaşamama ihtimali de var, hem de epeyi yüksek bir ihtimal. Yolu gösterecek birisi yoksa, pek az kişi buraya gelebilir. Aslına bakarsan kendim dışında bunu yapabilmiş tek bir kişi biliyorum, o da Sylvia D'Agostino. Onun da iki dünya arasında gidip gelmek gibi bir yeteneği var gibi görünüyordu, bilmem anlatabiliyor muyum. Ketterley bu konuda kesinlikle berbattı, ona kaç kez gösterdiğim halde. Buraya alet edavat olmadan hiç gelemedi, mumlar ve bir kapıyı temsil edecek birtakım dik duran şeyler gibi türlü türlü saçmalık. Eh seni buraya getirdiğinde tüm bunları görmüşsündür sanıyorum. Öte yandan Sylvia bir anda sessiz sedasız gidebilirdi. Bir orada. Bir burada. Abrakadabra. Bazı hayvanlar bu yetiye sahiptir. Kediler. Kuşlar. Seksenlerin başlarında yolu istediği zaman bulan bir kapuçin maymunum vardı. '16'ya yolu tarif edeceğim, sonrası '16'nın yeteneğine kalmış. Senin unutmaman gereken tek bir şey var, Ketterley '16'dan korkuyor. '16' yaklaştıkça Ketterley giderek daha tehlikeli birine dönüşecek. Hatta şiddete başvurursa hiç şaşırmam. Belki onu öldürerek ya da başka bir yolla tehlikeyi bertaraf etmek isteyebilirsin." (Öldürerek kelimesini öldüfrerek diye telaffuz etmişti). Bana gülümsedi. "Artık gidiyorum," dedi, "bir daha görüşmeyeceğiz."

"O halde efendim Yolunuz apaçık olsun," dedim. "Çıktığınız Katlar hiç çökmesin ve Ev gözlerinizi Güzelliklerle doldursun."

Kısa bir süre hiç sesini çıkarmadı. Yüzümü inceliyor gibiydi ve bu incelemesi sırasında aklına son bir şey gelmişti. "Biliyor musun benimle görüşmek istediğinde seni geri çevirdiğime memnunum. Bana yazdığın o mektup. Kibirli küçük bir pislik olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar öyleydin muhtemelen. Fakat şimdi… Hoşsun. Çok hoşsun."

Taşların üzerine öylece atılmış bir yağmurluğu aldı. Sonra İkinci Batı Salonuna açılan Kapıya doğru aheste aheste yürüdü.

Peygamber'in sözlerini düşünüyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL YEDİNCİ AY YİRMİ BİRİNCİ GÜN

Bu beklenmedik buluşma doğal olarak beni çok heyecanlandırmıştı. Hemen gidip Günlüğümü aldım ve her şeyi yazdım. Bu kayda Peygamber

başlığını koydum çünkü karşılaştığım adam olsa olsa bir peygamber olabilirdi. Dünyanın Yaratılışını anlatmış ve bana sadece bir Peygamber'in bilebileceği şeyleri söylemişti.

Söylediklerini uzun uzadıya düşündüm. Anlamadığım pek çok şey vardı ama peygamberler söz konusu olduğunda bu durum normaldi, zira onlar muazzam derecede akıllıdır ve düşünceleri tuhaf yollar izler.

Kalmak niyetinde değilim. Geçiyordum sadece.

Bu sözlerinden anladığım Çok Uzak Salonlarda yaşadığı ve hemen oraya dönmek niyetinde olduğuydu.

Neden '16' olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum. Ama ben '16' değilim.

Bu ifadenin doğru olduğuna çoktan karar vermiştim. Belki de (içimden geldiği gibi fikir yürütüyordum şimdi) Peygamber, Salonlarımda bulunan on beş insanın tek bir grup olarak sayılması gerektiğine inanıyordu. Çok Uzak Salonlarda ise başka bir grup yaşıyordu ve Peygamber de onlardan biri sayılmalıydı. Belki kendi İnsanları arasında Üçüncü ya da Onuncu Kişiydi. Belki de Yetmiş Beşinci Kişi gibi baş döndürecek kadar yüksek bir rakamdı!

Ama burada hayallere daldığıma kuşku yok.

Buraya geldim ve buraya başkalarını da gönderdim.

Benim ölülerimden bazılarını bu Salonlara Peygamber göndermiş olabilir miydi? Balık Derisinden Adam ya da Kıvrılmış Çocuğu? Bunlar sadece tahmindi. Peygamber'in sözlerinin birçoğu gibi şimdilik akıl sır ermezdi.

Sonunda hepimiz korkunç bir bedel ödedik. Benimki hapse girmek oldu.

Buna hiçbir anlam veremiyordum.

...o çekici genç İtalyan ... Stan Ovenden ... Syluia D'Agostino ... zavallı James Ritter...

Peygamber dört isim anmıştı. Ya da daha kesin konuşmak gerekirse üç ad ve bir sıfat ("o çekici İtalyan"). Bu Dünya hakkında bildiklerime büyük bir katkıydı. Peygamber bundan başka hiçbir şey söylememiş olsa bile, bu sözler paha biçilmezdi. Peygamber isimlerden üçünün Ölülere ait olduğunu söylemişti (Stan Ovenden, Sylvia D'Agostino ve "o çekici genç İtalyan"). Zavallı James Ritter'ın durumu net değildi. Peygamber onun da Ölülerden sayılması mı gerektiğini kastetmişti? Yoksa Peygamber'in Çok Uzak Salonlardaki insanlarından biri miydi? Bilemiyordum.

Bir yığın soru! Keşke sorsaydım dediğim öyle çok şey vardı ki! Ama kendime kızmadım. Öyle ani çıkmıştı ki karşıma. Tamamıyla gafil

avlanmıştım. Bana verdiği bilgileri ancak şimdi yalnız ve huzurluyken özümseyebiliyordum.

... Ketterley eski insanların bilgeliğinin burada olduğunu mu düşünüyor hâlâ ... Onu hiçbir zaman bulamayacak. Burada değil. Öyle bir şey yok.

Haklı olduğumun doğrulanması beni çok sevindirmişti. Benimkisi biraz kendini beğenmiş bir tavır olabilirdi ama elimde değildi. Bunun gelecekteki çalışmalarım ve Öteki'yle işbirliğim için doğuracağı sonuçlara ileride karar vereceğim.

Peygamber'in söylediği onca şeye bakılırsa Öteki'yle birbirlerini uzun zamandır tanıdıkları besbelliydi. Peygamber, Öteki için "Ketterley" adını kullanmış ve kendisinin öğrencisi olduğunu söylemişti. Ne var ki Öteki, Peygamber'den hiç söz etmemişti. Öteki'yle Dünyanın diğer on beş sakini hakkında birkaç kez konuşmuşluğum vardı ama bana hiç "On Beş yanlış bir sayı! Ben bir kişi daha biliyorum!" dememişti ki (fırsatını bulduğunda bana muhalefet etmeyi ne kadar çok sevdiğini düşününce) bu da tuhaftı. Ama Öteki kaç kişinin yaşamış olduğunu öğrenmekle hiçbir zaman ilgilenmemişti. Bilimsel ilgilerimizin çakışmadığı alanlardan biri de buydu.

'16' yaklaştıkça Ketterley giderek daha tehlikeli birine dönüşecek.

Öteki'nin şiddete meyilli olduğunu gösteren en ufak bir hareketini görmüş değilim.

Belki onu öldürerek ya da başka bir yolla tehlikeyi bertaraf etmek isteyebilirsin.

Öte yandan Peygamber'in şiddete başvuran biri olduğu çok açıktı.

Biliyor musun benimle görüşmek istediğinde seni geri çevirdiğime memnunum. Bana yazdığın o mektup. Kibirli küçük bir pislik olduğunu düşünmüştüm. O zamanlar öyleydin muhtemelen.

Peygamber'in sözleri arasında en çok kafamı karıştıran bu olmuştu. Ona hiç mektup yazmamıştım. Daha düne kadar varlığından habersizken nasıl yazmış olabilirdim ki? Belki de mektubu yazan ölülerden biriydi –Stan Ovenden ya da zavallı James Ritter– ve Peygamber beni onunla karıştırıyor. Peygamberler zamanı bizden farklı algılıyor da olabilir. Belki de ona gelecekte bir mektup yazacağım.

Öteki beni öldürmenin doğru olacağı koşulları anlatıyor

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL YEDİNCİ AY YİRMİ DÖRDÜNCÜ GÜN

Doğal olarak Öteki'ne Peygamber'le karşılaşmamı anlatmaya can atıyordum. Peygamber'in 16'ya Salonlarımıza giden yolu tarif etmeye niyetli olduğunu bir an evvel öğrenmesi hayati önem taşıyordu. Cumadan (Peygamber'le karşılaştığım gün) bugüne (Öteki'yle buluşma günüm) kadar her yerde Öteki'ni aramış ama bulamamıştım.

Bu sabah İkinci Güneybatı Salonuna girdiğimde Öteki çoktan gelmişti, onun bir parça sıkıntılı olduğunu hemen fark ettim. Ellerini cebine sokmuştu, bir ileri bir geri yürüyordu ve yüzü bastırılmış bir öfkeyle mosmordu.

"Sana söylemem gereken önemli bir şey var," dedim.

Söyleyeceklerimi geçiştirmek için eliyle bir hareket yaptı. "Bekleyebilir," dedi. "Seninle konuşmam gerek. 22 hakkında sana söylemediğim bir şey var."

"Kim hakkında?" dedim.

"Düşmanım," dedi Öteki, "Buraya gelecek kişi."

"16'dan mı söz ediyorsun?"

Bir tereddüt.

"Ah, evet. Tamam. 16. Şu her şeye verdiğin tuhaf isimleri bir türlü tutturamıyorum. Tamam, 16 hakkında sana söylemediğim bir şey var. 16'nın asıl ilgilendiği sensin."

"Evet!" dedim heyecan içinde. "Tuhaf ama bunu zaten öğrendim. Bak…"

Öteki sözümü kesti. "Eğer 16 buraya gelirse," dedi, "ve artık bu ihtimalin her an gerçeğe dönüşebileceğini düşünmeye başladım, o zaman seni arıyor olacak."

"Evet biliyorum. Ama…"

Öteki itiraz etmek için başını salladı. "Piranesi! Beni dinle! 16 sana bir şeyler söylemek isteyecek … onun söyleyeceklerini anlamayacaksın ama buna izin verirsen, eğer 16'nın seninle konuşmasını engellemezsen o zaman sana söyleyeceklerinin korkunç bir etkisi olacak. 16'nın söylediklerine kulak vermenin sonuçları korkunç olacaktır. Delilik. Dehşet. Daha önce de aynı şeylerin yaşandığını gördüm. 16 sırf seninle konuşarak bile düşüncelerini

zehirleyebilir. Gördüğün her şeyden kuşku duymana yol açabilir. 16 benden kuşkulanmana yol açabilir.”

Korkuya kapılmıştım. Bu tahayyül edemeyeceğim boyutta bir kötülüktü. Ürkütücüydü. “Kendimi nasıl koruyabilirim?” diye sordum.

“Sana daha önce söylediğimi yaparak. Saklanarak. 16’nın seni görmesine izin vermeyerek. Hepsinden önemlisi de 16’nın sözlerini dinlemeyerek. Bunun önemini ne kadar çok vurgulasam azdır. Buna karşı … 16’nın sahip olduğu bu … güce karşı özellikle savunmasız olduğunu kavraman şart, çünkü zaten akli dengen yerinde değil.”

“Akli dengem yerinde değil mi?” dedim. “Ne demek istiyorsun?”

Öteki’nin yüzünde can sıkıntısını belli eden bir ifade belirdi bir anlığına. “Sana söyledim,” dedi. “Unutuyorsun. Söylediklerini tekrar ediyorsun. Bu konuyu bir hafta önce konuşmuştuk. Bana şimdiden unuttum deme sakın.”

“Hayır, hayır, unutmadım,” dedim. Ona hafızasında sorun olanın ben değil o olduğunu söyleyip söylememeyi düşünüyordum ama şimdi bunun zamanı değilmiş gibi görünüyordu.

“Peki o zaman,” dedi Öteki. İç geçirdi. “Dahası da var. Sana söylemem gereken bir şey var ve bunun senin kadar benim için de acı verici olduğunu anlamanı istiyorum. Eğer 16’yı dinlediğini öğrenirsem ve 16 sana bu deliliği bulaştırmışsa, o zaman bu beni de tehlikeye sokar. Bunu anlıyorsun, öyle değil mi? Bana saldırma tehliken var. Hatta bu son derece yüksek bir ihtimal. 16’nın seni bana zarar vermek için kullanacağına hiç kuşku yok.”

“Sana zarar vermek mi?”

“Evet.”

“Ne korkunç.”

“Oldukça. Bir de insan olarak onurun söz konusu. Kudurmuş, akli melekelerini yitirmiş bir pozisyonda olacaksın. Senin için çok gurur kırıcı olacak. Yaşamına bu şekilde devam etmek isteyeceğini hiç sanmıyorum, sen ister miydin?”

“Hayır,” dedim. “Hayır, bunu isteyeceğimi sanmıyorum.”

“Peki,” dedi ve derin bir soluk aldı. “Bu koşullar altında, senin delirdiğini öğrenirsem, o zaman seni öldürmem en iyisi olur diye düşünüyorum. İkimizin de iyiliği için.”

“Ah!” dedim. Bu beklenmedik bir durumdu doğrusu.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Zamanla ve yardım alırsam iyileşemez miyim acaba?” diye önerdim umutla.

“Pek mümkün değil,” dedi Öteki, “Ve her halükârda bu ihtimali göze alamam,” dedi.

“Ah,” dedim.

Daha uzun bir sessizlik.

“Beni nasıl öldüreceksin?” diye sordum.

“Bunu bilmek istemezsin,” dedi.

“Evet. Sanırım istemem.”

“Böyle düşünme, Piranesi. Sana söylediğimi yap. Ne olursa olsun 16’yla karşılaşmaktan kaçınırsan ortada bir mesele kalmaz.”

“Sen neden delirmedin?” diye sordum.

“Ne?”

“Sen 16’yla konuştun. Peki sen neden delirmedin?”

“Daha önce de söyledim sana. Kendimi korumak için bazı yöntemlerim var. Hem,” dedi ağzını hüzünle bükerek, “beni hiç etkilemediği de söylenemez. Tanrı biliyor ya şu anda her şey beni yarı deli ediyor.”

Yeniden sessizliğe gömüldük. İkimiz de şoke olmuştuk, galiba. Sonra Öteki yüzüne biraz da zorlama bir gülümseme yerleştirip daha normal gözükmeye çalıştı. Aklına bir şey gelmişti. “Nereden bildin?” diye sordu.

“Neyi?” dedim.

“Sanki … 16’nın seni aradığını zaten bildiğini söylüyormuşsun gibi geldi. Özellikle seni aradığını. Ama nasıl? Bunu nasıl bilebilirsin?” İfadesinden bunu anlamaya çalıştığını görebiliyordum.

Ona Peygamber’den söz etmenin zamanı gelmişti. Dilimin ucuna kadar gelmişti. Tereddüt ettim. “Bana ifşa edildi. Ev tarafından. Biliyorsun, bu ifşalar arada sırada oluyor.”

“Ha. Tamam. O mesele. Peki bana ne diyecektin? Sana söyleyecek önemli bir şeyim var demiştin.”

Yine kısa bir sessizlik.

“On Sekizinci Holden girilen Alt Salonlarda bir ahtapot yüzüyordu,” dedim.

“Ha, öyle mi?” dedi Öteki. “Ne güzel.”

“Güzeldi,” diye kabul ettim.

Öteki derin bir soluk aldı. “Tamam! 16’dan uzak dur! Ve delirme sakın!” Bana gülümsedi.

“16’dan uzak duracağımdan emin olabilirsin,” dedim. “Ve delirmeyeceğim.”

Öteki omzuma hafif bir şaplak indirdi. “Harika,” dedi.

Öteki'nin beni belirli şartlar altında öldüreceğini bildirmesine gösterdiğim tepki

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL YEDİNCİ AY YİRMİ BEŞİNCİ GÜN

Ucuz kurtulmuştum! Öteki'ne az kalsın Peygamber'le ilgili her şeyi anlatacaktım! O zaman da o (Öteki) bana, "Bana söz verdiğin halde tanımadığın bir insanla konuştun, öyle mi? Onun 16 olabileceği hiç mi aklına gelmedi?" diyecekti.

Peki buna nasıl cevap verirdim? Çünkü onunla ilk konuştuğumda *gerçekten de* 16 olduğunu sanmıştım. Öteki'ne verdiğim sözü tutmamıştım. Bunun bir mazareti yoktu. Eve şükürler olsun ki ona söylememiştim! En iyi ihtimalle benim güvenilmez biri olduğumu düşünürdü. En kötü ihtimalle de beni öldürmeye daha da istekli olurdu.

Yine de durum tam tersi olsaydı ve 16'nın tehditi altında olan Öteki'nin akıl sağlığı olsaydı, ben onu öldürmeye o kadar da hızlı karar veremezdim. Hatta açık konuşayım, onu ne olursa olsun öldürmek istemezdim sanıyorum – Öteki'ni öldürmek fikri bana çok ters geliyor. Önce başka yollar denerdim, mesela deliliğine çare aramak gibi. Ama Öteki oldukça katı karakterli biri. Bunun bir kusur olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama buna meyilli olduğu çok açık.

16'nın geleceği beklentisiyle görüntümü değiştiriyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL SEKİZİNCİ AY BİRİNCİ GÜN

Şu anda 16'dan saklanma alıştırmaları yapıyorum.

Yirmi Üçüncü Güneydoğu Salonunda aniden birini -16'yı– gördüğünü hayal et (diyorum kendime). Şimdi hemen saklan!

Sonra hiç ses çıkarmadan hızla bir duvara koşuyorum ve iki Heykel arasındaki Boşluğa sıçrıyorum. Heykellere yapışıyorum ve hiç ses

çıkarmıyor, hiç kıpırdamıyorum. Dün, saklandığım Salona yiyecek küçük kuşlar arayan bir şahin girdi. Salonda bir tur attı ve Yıldız Haritası çıkaran Adamla Oğlan Çocuğu heykelinin üzerine kondu. Yarım saat boyunca yerinden kıpırdamamasına rağmen benim orada olduğumu anlamadı.

Giysilerim kamuflasyon için mükemmel. Gençken gömleklerim ve pantolonlarım farklı renklerdeydi: Mavi, siyah, beyaz, gri ve haki. Çok güzel vişne kırmızısı bir gömleğim de vardı. Ama renkleri sararıp soldu ve baştaki renklerinin soluk birer gölgesine dönüştüler. Hepsi de artık Mermer Heykellerin grileri ve beyazlarına karışan birbirinden farksız sıradan bir gri.

Ama saçlarım başka. Yıllardır uzadılar ve aralarına bulduğum ya da kendi yaptığım güzel incik boncuklar taktım: Deniz kabukları, mercan taneleri, inciler, küçük çakıltaşları ve ilginç şekilli balık iskeletleri. Bu küçük süslerin çoğu parlak, ışıl ışıl ve renkleriyle göz alıyorlar. Yürüdüğümde ya da koştuğumda birbirlerine çarpıp tıkırdıyorlar. Bu yüzden geçen hafta bir öğleden sonra onları çıkarmakla uğraştım. Bu iş hiç kolay olmadı, hatta bazen canım yandı. Süslerimi daha önce içinde ayakkabılarımın durduğu, üzerinde ahtapot resmi olan güzel kutuya koydum. 16 kendi Salonlarına döndüğünde onları tekrar takacağım, tuhaf ama onlarsız kendimi çıplak hissediyorum.

Fihrist

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
SEKİZİNCİ AY SEKİZİNCİ GÜN

Günlük kayıtlarımı iki haftada bir fihriste işliyorum. Bunun onları hemen işlemekten daha verimli olduğunu keşfettim. Aradan zaman geçtikten sonra önemli kayıtlarla gündelik kayıtları birbirinden ayırmak daha kolay oluyor.

Bu sabah İkinci Kuzey Salonuna Günlüğüm ve İçindekiler Listesiyle birlikte İkinci Kuzey Salonunun Döşeme Taşlarında bağdaş kurup oturdum. Bu işi en son yaptığımdan beri birçok olay yaşanmıştı.

Fihriste bir madde ekledim:

Peygamber, ilk gelişi: 10 no'lu günlük, sayfa 148-152

Bir başka madde ekledim.

Kehanetler, 16'nın gelişiyle ilgili: 10 no'lu Günlük, sayfa 151-152

Ardından Peygamber'in Ölülerin kimlikleriyle ilgili söylediklerini baştan okuyup bir madde daha girdim:

Ölüler, bazı geçici isimleri: 10 no'lu Günlük, sayfa 149, 152

Kişi isimleri için de madde girmeye başladım. İ harfinin altına şöyle yazdım:

İtalyan, çekici, genç: 10 no'lu Günlük, sayfa 149

O harfinin altına Stanley Ovenden'ın adının yarısını yazmıştım ki gözüm yukarıdaki bir maddeye takıldı.

Ovenden, Stanley, Laurence Arne-Sayles'in öğrencisi; 10 no'lu Günlük, sayfa 154. Bkz. Maurizio Giussani'nin kayboluşu, 21 no'lu Günlük, sayfa 186-7

Afallamıştım. İşte oradaydı. Stanley Ovenden. Fihriste çoktan girilmişti. Ama Peygamber söylediğinde bu isim ben de en ufak bir çağrışım yapmamış, tanıdık gelmemişti.

Fihristteki maddeyi tekrar okudum.

Durdum. O maddeye bakarken çok tuhaf bir şey olduğunu biliyordum. Ama bu tuhaf olan şey o kadar *tuhaf* ve o kadar akıl sır erdirilemezdi ki ona mantıklı bir açıklama getirmem pek kolay değildi. Tuhaflığı gözlerimle görüyordum görmesine, ama zihnimle bir türlü kavrayamıyordum.

21 no'lu Günlük

21 numaralı bir Günlük tutmuştum. Bunu nasıl yapmış olabilirdim? Bu çok anlamsızdı. Şu anda yazdığım Günlük (daha önce de söylemiştim) 10 no'lu

Günlüktü. 21 no'lu bir Günlük yoktu. 21 no'lu bir günlük olmasına imkân yoktu. Bu ne anlama geliyordu?

Gözlerimi sayfanın aşağısına indirdim. O harfi altındaki maddelerin çoğu O yani Öteki hakkındaydı. Benim dışımdaki tek insan o olduğu için hakkında pek çok madde olması doğaldı. Ve elbette 16 ve Peygamber hakkında da maddeler vardı ama onlar hakkında pek az şey biliyordum. Başka konularda önceden girdiğim maddeler olduğunu da gördüm. Stanley Ovenden maddesi kadar tuhaftı onlar da. Onlara odaklandığımda gözlerimin gördüğünü aklımın alması konusunda benzer bir isteksizlik yaşadım. Yine de gözlerimi görmeye, aklımı da düşünmeye zorladım.

Orkney, 2002 yazı planları: 3 no'lu Günlük, sayfa 11-15; sayfa 20-28
Orkney, arkeolojik kazı: 3 no'lu Günlük, sayfa 30-39, 47-51
Orkney, Ness of Brodgar:[2] 3 no'lu Günlük, sayfa 134-5
O'Keeffe, Georgia,[3] sergi: 11 no'lu Günlük, sayfa 91-95
Aykırı[4] psikiyatri, bkz. R. D. Laing[5]
Aykırı felsefe; 17 no'lu Günlük, sayfa 19-32; bkz. J. W. Dunne[6] (Serializm), Owen Barfield,[7] Rudolf Steiner[8]
Aykırı fikirler, farkı ve bilgi ve inanç sistemlerinde ele alınışları: 18 no'lu Günlük, sayfa 42-57
Aykırı edebiyat, bkz. hayran kurmacaları
Yabancı, *Colin Wilson:[9] 20 no'lu Günlük, sayfa 46-51*
Aykırı matematik: 21 no'lu Günlük, sayfa 40-44 bkz. Srinivasa Ramanujan[10]
Aykırı sanat; 21 no'lu Günlük, sayfa 79-86

Burada, var olmayan daha başka Günlüklere göndermeler vardı! 11, 17, 18 ve 20 no'lu Günlükler. 3 ve 5 no'lu Günlükler zaten yazılmış olduğu için bu maddelerde bir tuhaflık yoktu. Bir şey dışında … tek bir şey … onlara baktıkça bu maddelerin benim 3 ve 5 no'lu Günlüklerime değil de daha farklı günlüklere ait olduğundan kuşkulanmaya başladım. Maddeler yabancı bir tükenmez kalemle yazılmıştı. Mürekkep ve kalemin ucu elimdeki bütün kalemlerden daha kalındı. Hepsi bu değildi, bir de yazı vardı. Benim yazım olduğuna hiç kuşku yoktu ama şu anda yazdığım yazıdan belli belirsiz

farklıydı. Biraz daha yuvarlak ve dolgundu, kısaca daha genç birinin yazısıydı.

Kuzeydoğu köşesine gittim ve Gül Çalısına takılmış Melek Heykeline tırmandım. Kahverengi deri postacı çantamı çıkardım. Onun içinden de bütün Günlüklerimi. Dokuz Günlük vardı. Sadece dokuz. Şu ana kadar açıklanamayacak bir biçimde gözümden kaçmış yirmi günlük daha bulmamıştım.

Kapaklarına ve üstlerine yazılmış rakamlara özellikle dikkat ederek Günlükleri inceledim. Günlüklerim siyah ve her birinin sırtına beyaz jel mürekkepli kalemle numarasını yazıyorum. İlk üç Günlüğün aslında farklı numaralandırılmış olduğunu hayretle fark ettim. 21, 22 ve 23 diye numaralandırılmışlar ama birisi ilk rakamı, "2"yi kazımış ve onları 1, 2 ve 3'e dönüştürmüştü. Bu kazıma işleminin kusursuzca yapıldığı söylenemezdi (jel mürekkebi çıkarmak çok zordur), bu yüzden hâlâ silik bir "2" seçebiliyordum.

Bir süre oturup olan biteni anlamaya çalıştıysam da işin içinden çıkamadım.

Eğer Günlük 1 (benim 1 no'lu Günlüğüm) aslında 21 no'lu Günlükse o zaman içinde Stanley Ovenden ile ilgili iki kayıt olmalıydı. Günlüğümü elime alıp 154. sayfayı açtım. İşte oradaydı. 22 Ocak 2012 tarihli günlük kaydı. *Stanley Ovenden'in Biyografisi* başlığını taşıyordu.

Stanley Ovenden. 1958, Nottingham, İngiltere doğumlu. Babası Edward Francis Ovenden'in bir şekerci dükkânı vardı. Annesinin adı ve mesleği bilinmiyor. Birmingham Üniversitesinde matematik okudu. 1981'de lisansüstü projesine başladı. Aynı yıl, Laurence Arne-Sayles'in ünlü konferanslarından birine katıldı: Unutulmuş, Eşikte, Sınırları Aşan ve İlahi Olan. *Bundan kısa bir süre sonra matematik bölümünü bıraktı ve Manchester Üniversitesinde Arne-Sayles'in danışmanlığında antropoloji dalında doktora yapmaya başladı.*

İlk kayıt burada bitiyordu, bu yüzden bir sonrakini, 186. sayfayı açtım: *Maurizio Giussani'nin Kayboluşu başlıklı kayda geçtim.*

1987 yazında Laurence Arne-Sayles Perugia'dan yirmi kilometre uzakta bir çiftlik evi kiraladı. Evin adı Casale del Pino'ydu ve gözde öğrencileri

de (yakın çevresi) onunla birlikteydi: Ovenden, Bannerman, Hughes, Ketterley ve D'Agostino.

Grup içinde gerginlikler baş göstermeye başladı. Arne-Sayles konuşan kişinin "büyük deneyine" yeterince bağlı olmadığını gösteren her soru ya da yoruma aşırı duyarlı bir hale gelmişti. Onu sorgulamaya cüret eden birinin, bu kişi kim olursa olsun kişisel ve akademik bütün başarısızlıkları acımasızca didikleniyordu. Haliyle grubun çoğu politik davranıp ağızlarını açmıyorlardı ama insanların kişiliklerini pek de iyi kavrayamayan Stanley Ovenden yaptıkları işe dair kuşkularını dile getirmeye devam etti. Tall Hughes, Ovenden'ı Arne-Sayles'e karşı savunduğunda o da adamın hıncından payına düşeni aldı. Casale del Pino'da ortam her gün biraz daha gerginleşirken Ovenden ve Hughes da diğerleriyle gitgide daha az zaman geçirir oldular. Perugia Üniversitesinde felsefe okuyan Maurizio Giussani adında genç bir adamla dostluk kurdular. Bu dostluk Arne-Sayles'i ciddi anlamda endişelendirmiş görünüyor.

26 Temmuz akşamı Arne-Sayles, Giussani ve nişanlısı Elena Marietti'yi Casale del Pino'da düzenlenen bir yemekli partiye davet etti. Akşam yemeği sırasında Arne-Sayles diğer dünyadan (mimari ve okyanusların birbirine karıştığı bir yer) ve oraya gitmenin mümkün olduğundan bahsetti. Elena Marietti, Arne-Sayles'in mecazen konuştuğu, mecazen konuşmuyorsa Huxley-vari bir psikedelik deneyimden söz ettiği kanısına vardı.

Marietti'nin ertesi gün çalışması gerekiyordu. (O da Giussani gibi yüksek lisans öğrencisiydi ama yazları babasının Perugia'daki hukuk bürosunda avukat stajyerliği yapıyordu.) Gece saat on birde insanlarla vedalaştı, arabasına bindi, evine gidip yattı. O gittiğinde diğerleri sohbete devam ediyordu. İngilizlerden biri Giussani'yi arabayla eve götüreceğine söz vermişti.

Maurizio Giussani'yi bir daha gören olmadı. Arne-Sayles, Marietti evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra gidip yattığını ve olanlardan haberi olmadığını iddia etti. Diğerleri (Ovenden, Bannerman, Hughes, Ketterley, D'Agostino) Giussani'nin onu arabayla eve bırakma tekliflerini reddettiğini ve geceyarısından sonra eve yürümeye başladığını söylediler. (Ay ışığının aydınlattığı ılık bir geceydi ve Giussani yaklaşık üç kilometre ötede yaşıyordu.)

On yıl sonra Arne-Sayles başka bir genci daha kaçırmaktan suçlu bulunduğunda İtalyan polisi kayıp Giussani dosyasını tekrar açtı ancak…

Okumayı bırakıp ayağa kalktım, nefesim tıkanmıştı. Günlüğü uzağa fırlatıp atmak için güçlü bir istek duydum. Sayfadaki sözcükler –(kendi el yazımla yazılmışlardı üstelik!)– sözcük gibi görünseler de onların anlamsız olduklarını biliyordum. Abuk sabuk laflar, bir yığın saçmalık! Birmingham ve Perugia gibi kelimelerin nasıl bir anlamları olabilirdi ki? Olamazdı. Dünyada bunların karşılığı olan hiçbir şey yoktu.

Öteki haklı çıkmıştı neticede. Unuttuğum pek çok şey vardı! Daha da kötüsü tam da Öteki'nin delirdiğimi anladığı anda beni öldüreceğini açık açık ifade ettiği bir noktada zaten delirmiş olduğumu anlamamdı! Şu anda deli değilsem bile, geçmişte bir noktada kesinlikle aklımı yitirmiştim. Bu günlük kayıtlarını da deliyken yazmıştım!

Günlüğü fırlatmadım. Onu Taşların üzerine bırakıp oradan uzaklaştım. Kendimle deliliğimin bu açık kanıtları arasına fiziksel bir mesafe koymak istiyordum. Anlamsız sözcükler –Perugia, Nottingham, üniversite– beynimin içinde yankılanıp duruyordu. Başımda beraberinde ya daha fazla delilik ya da kavrayış getirecek tam şekillenmemiş bir düşünce ordusu bilinç düzeyine çıkmak için kapıları zorluyormuş gibi büyük bir basınç hissediyordum.

Hızlı hızlı yürüyerek nereye gittiğimi bilmeden ve umursamadan birkaç Salondan geçtim. Birden, bütün heykellerin içinde en çok sevdiğim heykel olan Pan'ı gördüm. Sakin, tebessüm eden yüzü, hafifçe dudaklarına bastıran işaret parmağıyla oradaydı işte. Eskiden bu hareketiyle hep beni uyarmak istediğini düşünmüştüm: *Dikkatli ol!* Ama bugün bambaşka bir anlamı vardı sanki. *Sakinleş! Huzur bul!* Kaidesine tırmandım ve Kendimi onun Kollarına attım, boynuna sarıldım, parmaklarımı parmaklarına doladım. Onun kucağında tüm tehlikelerden uzak, kaybettiğim Aklıma gözyaşı döktüm. Dolu dolu hıçkırıklar neredeyse acı verircesine yükselip bağrımdan koptular.

Sakinleş! dedi bana. *Huzur bul!*

Kendime daha iyi bakmaya karar veriyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL SEKİZİNCİ AY DOKUZUNCU GÜN

Pan'ın kucağından ayrılıp kederlere boğulmuş bir halde Evde gezindim. Delirdiğime –ya da bir zamanlar delirdiğime– öyle değilse bile, şimdi delirmekte olduğuma inanıyordum. Her halükârda ihtimallerin hiçbiri iç açıcı değildi.

Bir süre sonra böyle devam etmenin bir faydası olmadığına karar verdim.

Kendimi Üçüncü Kuzey Salonuna dönmeye zorladım ve bir lokma balık yiyip biraz su içtim. Sonra en sevdiğim heykellerin hepsini tekrar ziyaret ettim: Goril, Çembalo çalan Oğlan, Arı Kovanı taşıyan Kadın, Sırtında Şato taşıyan Fil, Pan, Satranç oynayan İki Kral. Onların güzellikleri ruhumu yatıştırdı, Beni benden aldı, soylu ifadeleri bu Dünyada güzel olan her şeyi bana tekrar hatırlattı.

Bu sabah olan biteni daha sakin kafayla düşünebiliyorum.

Geçmişte çok hasta olduğumu kabul ediyorum. Günlüğüme bu kayıtları düşerken çok hasta olmuş olmalıyım, yoksa sayfaları "Birmingham" ve "Perugia" gibi garip sözcüklerle doldurmazdım. (Şimdi bile bu sözcükleri yazarken içimi bir endişe kaplıyor. Zihnimde bir yığın imge canlanıyor, garip, kabuslardan fırlama ama aynı zamanda tuhaf bir biçimde tanıdık. Örneğin "Birmingham" sözcüğü beraberinde bangır bangır yüksek sesler getiriyor, hızla geçip giden hareket ve renkler, bulutlu, kurşuni göğün önünde yükselen bir anlığına gözüken kuleler ve sivri tepeler. (Ayrıntısıyla incelemek için bu izlenimleri yakalamaya çalışsam da anında uçup gidiyorlar.)

Tüm bunlara rağmen bu iki kaydı anlaşılmaz sözler olarak bir kenara atmakla fazla hızlı davranmıştım. Bazı sözcükler az çok anlamlı geliyordu. Söz gelimi "üniversite" bunlardan biriydi. Eğer aklımı verirsem "üniversite"nin açık ve anlaşılır bir tanımını yazabilirdim. Bunun sebebinin ne olabileceğini enine boyuna düşündüm. "Bilgin" sözcüğünü anlıyorum çünkü Evin her yerinde ellerinde kitap ve kâğıt olan Bilgin Heykelleri var. Belki de "üniversite"nin (bilginlerin toplandığı yer) anlamını bunlardan çıkardım. Bu pek de doyurucu bir varsayım olmamakla birlikte şu anda yapabileceğimin en iyisi.

Kayıtlar varlıkları başka kanıtlar tarafından doğrulanan insanların adlarını da içeriyor. Peygamber, Stanley Ovenden'dan bahsetmişti, belli ki gerçek biriydi. Peygamber genç ve çekici İtalyanın adını da anımsamaya çalışmış

fakat muvaffak olamamıştı. Belki de bu kimse Maurizio Giussani'ydi. Son olarak her iki kayıtta da "Laurence Arne-Sayles" adı geçiyordu ve ben de Birinci Holde "Laurence" adında birinden bir mektup bulmuştum.

Bir başka deyişle iki kayıtta, saçmalığın arasına karışmış doğru bilgiler de vardı. Şimdiye kadar yaşamış insanlar hakkında öğrenilebilecek her şeyi öğrenme arayışımda bu önemli kaynağı görmezden gelmek doğru olmazdı.

Pek çok şeyi unuttuğum kesinleşti –bu şeylerle doğrudan yüzleşmek en iyisi– artık dönem dönem ciddi bir zihinsel karışıklık yaşadığıma dair kanıtlarım var. Yapmam gereken ilk ve en önemli şey bu kusurları Öteki'nden saklamak. (Beni öldürecek kadar ileri gideceğini düşünmesem de hakkımda hali hazırda beslediği şüphelerin daha da çoğalacağına hiç kuşku yok.) Kendimi hastalığın nüksetmesinden korumam en az bunun kadar önem taşıyor. Bu maksatla kendime daha iyi bakmaya karar verdim. Balık avlamayı unutup aç kalacak derecede bilimsel çalışmalara dalıp gitmemeliyim. (Ev çalışkan ve atılgan olup elini taşın altına koyan birine pek çok yiyecek veriyor. Yani aç kalmanın bahanesi yok!) Enerjimi giysilerimi onarmaya ve neredeyse hiç ısınmayan ayaklarımı örtecek bir şeyler yapmaya vermeliyim, (Soru: Yosundan çorap örmek mümkün müdür? Şüpheli.)

Günlüklerimi tekrar numaralandırmayı düşündüm ve nihayetinde bu işi Kendimin yaptığım sonucuna vardım. Bu da yirmi Günlüğün (tam yirmi!) kayıp olduğu anlamına geliyor: Son derece endişe verici bir düşünce! Ama yine de kayıp Günlükler olması bir açıdan mantıklı. Daha önce belirttiğim gibi yaşım otuz beş civarı. Sahip olduğum on Günlük beş yıllık bir dönemi kapsıyor. Peki daha öncesine ait Günlükler nerede? O yıllarda ben ne yapıyordum?

Dün Günlüklerimdeki kayıtları ne bir daha okurum ne de onlara bir daha bakarım diye düşünüyordum. Kendimi on Günlüğü ve Fihristi azgın Medcezire atarken tasarlamış ve onlardan kurtulunca hissedeceğim rahatlığı hayal etmiştim. Fakat bugün daha sakinim. Dünkü kadar korku ve paniğin insafına kalmış değilim. Bugün Günlüklerimi, hatta delilik sırasında yazılmış bölümleri bile –belki de özellikle bu bölümleri– dikkatle incelemek için sağlam sebepler olduğunu görebiliyorum. Öncelikle yaşamış insanlar hakkında daha fazlasını öğrenmek hep istediğim bir şeydi ve anlaşılmaz ama görünüşe göre Günlükler, garip bir biçimde sunulmasına rağmen onlarla ilgili somut bilgiler barındırıyor. İkinci olarak da kendi deliliğim hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgi edinmeliyim, özellikle de onu neyin tetiklediği ve gelecekte kendimi ondan nasıl koruyabileceğim konusunda.

Günlük sayfalarımdaki geçmişi inceleyerek tüm bunları anlayabilirim belki de. Bu arada Günlüğü okumanın bile acı veren pek çok duyguya ve kabusumsu düşüncelere geçit veren başlı başına tetikleyici bir faaliyet olduğunu anlamak da önemli. Temkinli olmalı ve ağır ağır ilerlemeliyim, her seferinde kısa parçalar hâlinde okumalıyım.

Delilik ve unutkanlığın Evin kendisinden kaynaklandığını hem Öteki hem de Peygamber söylemişti. Onlar bilim adamları ve akıllarıyla hareket eden insanlar. Hata yapması imkânsız iki bilirkişi de aynı şeyi söylüyorsa o zaman onların vardığı sonuçları kabul etmem gerek gibime geliyor. Unutkanlığımın sebebi Ev.

Eve güveniyor musun, diye soruyorum Kendime.

Evet, diye karşılık veriyorum Kendime.

Eğer Ev sana unutturduysa bunun geçerli bir sebebi vardır.

Ama sebebini anlamıyorum.

Sebebini anlaman önemli değil. Sen evin Sevgili Çocuğusun. Teselli bul.

Böylece teselli buluyorum.

Sylvia D'Agostino

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
SEKİZİNCİ AY YİRMİNCİ GÜN

Peygamber'in sözünü ettiği diğer insanları çok merak ettiğim için araştırmaya Sylvia D'Agostino ve zavallı James Ritter ile başlamaya karar verdim ama onlara hemen bakmadım. Kendime iyi bakma planlarım gereğince Günlüğü tekrar okumaya başlamadan önce bir buçuk hafta ara verdim. Bu süreyi sıradan, yatıştırıcı faaliyetlerle geçirdim. Balık avladım, çorba pişirdim, giysilerimi yıkadım, bir kuğunun iskeletinden yaptığım flütle besteler yaptım. Sonra bu sabah Günlüklerimi ve Fihristi Beşinci Kuzey Salonuna getirdim. Burası Goril Heykelinin olduğu salon ve onu görmenin bana Güç vereceğini düşünüyorum.

Goril Heykelinin karşısında bağdaş kurup oturdum. Fihristte D harfini açtım. Oradaydı işte.

D'Agostino, Sylvia, Arne-Sayles'in öğrencisi: 22 no'lu Günlük, sayfa *6-9*

22 no'lu Günlüğün (yani 2 no'lu Günlüğüm) 6. sayfasını çevirdim.

Sylvia D'Agostino'nun biyografisi

Şair Eduardo D'Agostino'nun 1958 İskoçya, Leith doğumlu kızı.

Fotoğraflarda hafif androjen görünümlü, çekici hatta güzel denebilecek, ama kalın kara kaşları, koyu renk gözleri, heybetli burnu ve sert hatlı çenesiyle hiç de zarif olmayan bir kadın> vardı. Gür siyah saçlarını genellikle arkada topluyordu. Angharad Scott'un ifadesine göre, D'Agostino geleneksel dişilik fikirlerine taviz vermeyen, giyimini sadece arada sırada umursayan biriydi.

D'Agostino gençliğinde bir arkadaşına Ölüm, Yıldızlar ve Matematik üzerine eğitim alabileceği bir üniversiteye gitmek istediğini söylemişti. Nedendir bilinmez Manchester Üniversitesi böyle bir program sunmuyordu, bu yüzden Matematik eğitimi görmeye razı oldu. Üniversitede Laurence Arne-Sayles ve onun derslerini bulması zor olmadı ve onunla karşılaşması hayatının geri kalanını biçimlendirdi.

Arne-Sayles'in eski insanların zihinleriyle konuşma ve başka âlemlerin görüntüleriyle ilgili konuşmaları, bütün o kozmik özlemlerini –"Yıldızlar ve Ölüm" parçasını– cevaplıyordu. Matematik alanında lisans eğitimi biter bitmez antropoloji bölümüne geçti, Arne-Sayles danışmanıydı.

Arne-Sayles'in öğrencileri ve müritleri arasında D'Agostino açık ara ona en sadık olandı. Arne-Sayles ona Whalley Range'deki evinde bir oda verdi, kız da onun ev işlerini ve sekreterliğini karşılıksız yapmaya başladı. D'Agostino'nun bir arabası vardı (Arne-Sayles araba kullanmıyordu) ve görevlerinin arasında adamı nereye isterse götürmek de vardı, cumartesi geceleri genç erkeklerle muhabbet kurmak için Canal Sokağına gitmek de dahil.

1984'te doktorasını aldı. Akademisyen olmak ya da ders vermek yerine Arne-Sayles'in yanında kaldı ve geçinmek için önemsiz işlere girip çıktı.

D'Agostino tek çocuktu ve her zaman ailesine, özellikle de babasına düşkün olmuştu. 80'lerin ortalarında Arne-Sayles ona anne babasıyla tartışması talimatını verdi. Angharad Scott'a göre bu bir sadakat testiydi. D'Agostino ailesiyle bütün ilişkisini kesti, ailesi bir daha onu hiç görmedi.

Scott, onu bir şair, sanatçı ve sinemacı olarak tarif ediyor ve şiirlerinin yayınlandığı dergileri sıralıyor: Arcturus, Tom Asunder ve Grasshopper. *(Şimdiye kadar bu dergilerin bir nüshasını bulabilmiş değilim.)* Grasshopper*'ın yazı işleri müdürü –Tom Titchwell adında bir adam– aynı zamanda Eduardo D'Agostino'nun da dostuydu. Titchwell, Sylvia ile görüşmeye devam etti ve Sylvia ile ilgili haberleri ailesine iletti.*

Sylvia D'Agostino'nun çektiği filmlerinden ikisi günümüze kadar geldi: Ay/Orman *ve* Şato. Ay/Orman *eleştirmenler ve Arne-Sayles'in her zamanki komplo teorisyenleri çevresi dışındaki hayranlar tarafından hayranlıkla karşılanan özgün, atmosferiyle dikkat çeken bir kısa film. 25 dakika uzunluğundaki film Manchester çevresindeki bozkır ve ormanlarda, renkli Süper 8 kamera ile çekilmesine rağmen izleyiciye tamamen siyah beyaz olduğu hissini verir –karanlık ormanlar, beyaz karlar, kurşuni gökyüzü vs – ve arada sırada görünen kan kırmızısı lekeler. Filmde eski çağlarda küçük bir topluluğa zorbalıkla hükmeden bir hiyerofant vardır. Erkeklere zulmeder, kadınları kötü emellerine alet eder. Bir kadın ona karşı çıkar. Hiyerofant gücünü göstermek ve onu cezalandırmak için büyü yapar. Kadın bir akarsudan geçer. Bir adım attığında ayın aksine basar. Tuzağa düşer ve ayın aksinden ayağını çekemez. Hiyerofant gelir ve olduğu yere çaresizce mıhlanmış kadını döver. Kadın buna rağmen hareket edemez. Yalnız kaldığında kadın huş ağaçlarından yardım diler. Hiyerofant ormanın içinde yürürken huş ağaçlarının birbirine dolanmış dallarına yakalanır. Dallar elini kolunu bağlayıp bedenini deşer. Adam hareket edemez ve sonunda ölür. Kadın ayın aksinden kurtulur.* Ay/Orman*'da çok az konuşma vardır ve olan diyaloglar da anlaşılmazdır. Kadın ve hiyerofant bizimkine hiç benzemeyen bir dil konuşur.* Ay/Orman*'ın gerçek dili basit, çıplak imgelerdir: Ay, karanlık, su, ağaçlar.*

D'Agostino'nun geride kalan diğer filmi daha da tuhaftır. Bir adı yoktur, genellikle Şato olarak geçer. Betamax ile çekilmiştir ve görüntü kalitesi çok kötüdür. Kamera muazzam büyüklükteki, tahminen farklı şatolar ya da saraylardaki (odalar aynı yerde olamayacak kadar büyüktürler) çeşitli odalarda gezinir. Duvarlarda sıra sıra heykeller vardır ve yerde de su birikintileri. Bu tür şeylere inananlara göre film Arne-Sayles'in diğer dünyalarından birinin, muhtemelen 2000 tarihli kitabı Labirent'te anlattığı dünyanın kaydıdır. Bunun başka bir dünyanın çekimlerini içeren bir film olmadığını kanıtlamak için mekânların yerini belirlemek isteyenler olduysa da bugüne kadar hiçbirinin yeri kesin olarak belirlenemedi.

Şato*'yla birlikte D'Agostino'nun kendi elyazısıyla yazılmış notlar bulundu, ancak bunlar da son günlüğünde kullandığı garip şifreyle yazılmıştı ve anlamı henüz çözülemedi.*

D'Agostino yetişkinlik hayatının büyük bölümünde günlük tuttu. İlk günlükleri Leith'de anne babasının evinde duruyordu ve bunları İngilizce yazmıştı. Kaybolduğu sırada tuttuğu günlük (ilkbahar 1990) çalıştığı klinikte bulundu. Bu günlükte hiyeroglif ve İngilizce imge (muhtemelen rüya imgeleri) tasvirlerinden oluşan tuhaf bir karışım kullanmıştı. Angharad Scott onu çözmek için birkaç girişimde bulunduysa da bir sonuca ulaşamadı.

1990'ların başlarında D'Agostino, Whalley Range'de bir klinikte danışma görevlisi olarak işe girmişti. Orada çalışan doktorlardan biri olan kendi yaşlarındaki Robert Allstead'le arkadaş oldu. Bu noktada Laurence Arne-Sayles'e olan düşkünüğü belirgin derecede azalmış görünüyor. Allstead'e hayatının bezginlik veren bir angaryadan ibaret olduğunu söyledi ama Arne-Sayles'e kendisine daha güzel bir dünyanın kapılarını açtığı ve orada mutlu olduğu için daima minnettar olacaktı. Allstead bu sözleri neye yoracağını bilmiyordu. Daha sonra polise kadının kesinlikle uyuşturucu kullanmadığını söyledi. Eğer kullanıyor olsaydı klinikte çalışmasına asla izin vermezdi.

Arne-Sayles, D'Agostino'nun Alstead ile olan arkadaşlığını öğrenince tuhaf kıskançlık krizlerinden birine girdi ve işinden ayrılmasını talep etti. D'Agostino bu defa onu dinlemedi.

Nisanın ilk haftasında D'Agostino işe gitmedi. İki gün boyunca ondan haber alamayan Dr. Allstead polisi aradı. D'Agostino'yu bir daha gören olmadı.

Zavallı James Ritter

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
SEKİZİNCİ AY YİRMİNCİ GÜN İKİNCİ KAYIT

James Ritter için iki kayıt vardı: İkisi de 21 no'lu Günlükteydi, sayfa 46 ve sayfa 122'de.

İlk kaydın başlığı *Laurence Arne-Sayles Rezaleti* idi.

Arne-Sayles'in daima tartışmalı geçen kariyeri, 1997 Nisanında eve gelen temizlikçi kadının bulduğu bir şeyle sona erdi: Odalardan birinin duvarının altından sızan kahverengi bir sıvıyla. Burası Arne-Sayles'in söylediğine göre kullanılmayan bir yatak odasıydı. Ama temizlikçi kadın buranın kullanıldığını görebiliyordu, bu yüzden burayı temizliyordu ya. Sıvıyı süngerle sildi, sonra kokladı. İdrar ve dışkı. Duvardan biraz daha sıvı sızmıştı. Kadın duvarı itince hafifçe bel verdi. Kulağını duvara koydu ve sonra polis çağırdı. Polisler duvarın –daha doğrusu sahte duvarın– arkasındaki odada çok hasta ve konuşmaları tamamıyla anlaşılmaz halde bir genç adam buldular.

Arne-Sayles'in akademik kariyeri bitmişti. Yargılama sürecinden (bolca habere konu oldu) sonra başta üç yıllığına hapse mahkûm oldu, ancak cezaevinde diğer mahkûmları şiddete ve isyana kışkırtmaktan suçlu bulundu. Sonuçta dört buçuk yıl hapis yattıktan sonra 2002'de salıverildi.

Arne-Sayles yargılanması sırasında ifade vermedi ve James Ritter'ı neden hapsettiğini hiçbir zaman açıklamadı.

Bu kayıt benim için bir hayal kırıklığı olmuştu, zavallı James Ritter'ın kim olduğuna dair pek az bilgi vardı. İkinci kayda geçtim. Bu daha umut verici görünüyordu.

James Ritter'ın Biyografisi

1967'de Londra'da doğdu. Gençliğinde Ritter çok yakışıklıydı. Modellik, garsonluk, aktörlük ve barmenlik yaptı, zaman zaman da fahişelik. Yetişkinlik hayatı boyunca uzun süreli ruhsal bozukluklar yaşadı. 1987 ve 1994 arasında bir kez Londra ve bir kez de Wakefield'de olmak üzere en az iki kez akıl hastanesine yattı. Zaman zaman bir evsiz olarak yaşadı.

Arne-Sayles'in evindeki sahte duvarın arkasında bulunduktan sonra hastanede zatürre, yetersiz beslenme, sıvı kaybı, bipolar bozukluk tedavisi gördü. Polis, Arne-Sayles'in onu ne kadar zamandır odada tuttuğunu öğrenmek istediyse de Ritter anlaşılır bir cevap veremeyecek durumdaydı. Böylece polis onu tanıyan insanlarla konuştu – uyuşturucu müptelaları,

sosyal hizmet görevlileri, evsizler için barınak işleten kişilerle. Onlardan öğrenebildikleri tek şey (polislerin yani) Ritter'ın 1995 başlarında Manchester ve dolaylarında görüldüğü oldu, dolayısıyla kesin olmamakla birlikte Ritter'ın iki yıl boyunca hapsedilmiş olması mümkündü.

Ritter zamanla kendi hikâyesini anlatacak duruma geldiğinde mesele daha da içinden çıkılmaz bir hale geldi. Ritter, Arne-Sayles'in Whalley Range'deki evinde kısa süreler boyunca kaldığını söylüyordu. Zamanının çoğunu başka bir evde geçirmişti, heykelleri olan ve odaların çoğunu deniz suyu basmış bir evde. Görünüşe göre çoğu zaman hâlâ orada olduğunu sanıyordu. Hastanede yatarken birkaç kez olağanüstü huzursuzluğa kapılmış, minotaurosların yanına dönmek zorunda olduğunu, eğer dönmezse akşam yemeğini minotaurosların yiyeceğini söylemişti. Hezeyanlarını kontrol etmek için ilaç verilmesine rağmen, su basmış bir bodrumu ve heykelleri olan bir ev hikâyesinde ısrar etti.

Arne-Sayles'in onu hangi amaçla evinde mahkûm ettiği hâlâ tartışma konusudur. Bu konuda iki teori öne sürüldü.

İlk teoriye göre, başka dünyaların yalnızca var olmakla kalmadığını, kendisi ve başkalarının buraya gidip geldiği iddialarını desteklemek için Arne-Sayles Ritter'ın beynini yıkamıştı. Ritter'ın evle ilgili anlattıklarının Sylvia D'Agostino'nun filmi Şato*'daki geniş, boş odalara benzediğine kuşku yoktur. Ritter'ın anlattıkları Arne-Sayles'in hapisteyken yazdığı Labirent adındaki kitabında anlattığı diğer dünyayla da benzerlik taşıyor. (Elbette Arne-Sayles'in Ritter'ın halüsinasyonlarını zenginleştirip ayrıntılarla bezemiş olması da pekâlâ mümkündür.) Fakat Arne-Sayles'in amacı buysa –yani başka bir dünyanın var olduğuna dair kanıt bulmaksa– o zaman neden bunun için geçmişinde sanrılı bir ruhsal bozukluk yaşamış bir adamı tanığı olarak seçmişti?*

İkinci teori ise Arne-Sayles'in Diğer Dünyayla ilgili teorilerinden ziyade garip cinsel zevkleriyle ilgiliydi. (1997 Ekimindeki mahkemede savcılık bu çizgi üzerinden ilerlemişti.) Ama durum gerçekten böyleyse o zaman Ritter neden bodrumunda denizlerin olduğu evlerle ilgili abuk sabuk laflar ediyordu?

Angharad Scott, Arne-Sayles biyografisini yazarken Ritter'la konuşmaya çalıştı ancak Ritter içinde okyanusun hapsolduğu ev konusunda kimseyi söylediklerine inandıramadığı için kızgındı ve kadınla konuşmayı reddetti. 2010'da Guardian*'dan bir gazeteci –Lysander Weeks– Arne-Sayles skandalı üzerine geriye dönük bir haber yapmak üzere*

Ritter'ın izini sürüp onu buldu. Bu sırada Ritter, Manchester Belediye Binasında temizlik görevlisi olarak çalışıyordu. Weeks, Ritter'ı sakin, kendine hâkim neredeyse aydınlanmış biri olarak tanımlıyordu. Ritter on yıldır uyuşturucuya el sürmediğini ileri sürüyordu. Yine de Weeks'e anlattığı hikâye polise anlattığı hikâyeyle aynıydı: 1995 ve 1997 yılları arasında on sekiz ay boyunca denizin bodrumunu kapladığı ve bazen zemin kata kadar kabardığı büyük bir evde yaşadığını söylüyordu. Büyük merdivenin mermer kavisinin altındaki beyaz, bir nevi açık bir mağarada yatıp kalkmıştı. Manchester Belediye Sarayında çalışmak onu kurtarmıştı çünkü burası da geniş odaları, heykelleri ve merdivenleri olan büyük bir binaydı. Diğer eve –Arne-Sayles'in onu götürdüğü eve– olan benzerliği ruhunu yatıştırmıştı.

Sylvia D'Agostino ve zavallı James Ritter'la ilgili Günlük kayıtları: Bazı ön düşünceler

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
SEKİZİNCİ AY YİRMİ BİRİNCİ GÜN

Zavallı James Ritter'la ilgili son kayıt benim için en ilginç olandı. Diğerleri gibi anlamsız sözcüklerle dolu olmakla birlikte Minotauroslarla ilgili kısımda Birinci Holden söz ettiği aşikârdı. Ritter'ın tarif ettiği, bir Merdivenin kavisi altındaki beyaz, açık mağaranın da neresi olduğunu biliyordum. Birinci Holde aynen böyle bir Merdiven ve altında mağaramsı bir boşluk vardı. Ve beni kızdıran çöplerin çoğunu da bu mağaramsı boşlukta bulmuştum. Birinci Holde patates cipsleri ve fileto balıkları yiyen kişinin James Ritter olduğuna kuşku yoktu. (Sırf bunu anlamak bile Günlüğü okumaya devam etme kararının doğru olduğunu gösteriyordu!)

Sylvia D'Agostino kaydı bu kadar aydınlatıcı değildi ama filmi Şato'nun tasvirine bakılacak olursa o da bu Salonları ziyaret etmişti.

"Üniversite" sözcüğü üç kere Sylvia D'Agostino kaydında ve üç kere de Stanley Ovenden kaydında geçiyor. İki hafta önce görünüşte anlamsız olan bu sözcüğe Evdeki Bilgin Heykellerini gördüğüm için anlam verebildiğimi varsaymıştım. O sırada bu teoriyi zayıf diye bir kenara atmaya meyilliydim

fakat şu anda gözüme daha mantıklı görünüyor. Dünyada var olmadığı halde eksiksiz kavradığım daha pek çok fikir olduğu fikrine kapılıyorum. Mesela bahçenin insanın bitkilere ve ağaçlara bakarak gönlünü hoş tutabileceği bir yer olduğunu biliyorum. Ama Dünyada bahçe diye bir şey var olmadığı gibi bu fikri temsil eden bir Heykel de yok. (Hakikaten de bir bahçe heykelinin neye benzeyeceğini tam olarak hayal edemiyorum.) Onun yerine Evin her yerinde İnsanlar ya da Tanrılar ya da Hayvanların, Güllerle ya da Sarmaşık dallarıyla sarıldığı ya da Ağaçlardan bir Kubbeye sığındığı heykeller var. Dokuzuncu Holde toprağı kazan bir Bahçıvan Heykeli ve On Dokuzuncu Güneydoğu Salonunda bir Gül dalını budayan başka bir Bahçıvanın Heykeli var. Bahçenin ne olduğunu bu heykellerden çıkarabiliyorum. Bunun kazara olduğuna inanmıyorum. Ev bu yeni mefhumları İnsanların Zihinlerine nazikçe ve doğal bir biçimde sokuyor. Ev idrakimi böyle artırıyor.

Bunu fark etmek bana büyük cesaret veriyor ve artık Günlüğümdeki anlamsız bir sözcük zihnimde açıklayamadığım imgeler uyandırdığında o kadar büyük bir endişeye kapılmıyorum. *Endişelenme*, diyorum Kendime. *Bu Ev. Ev senin idrakini genişletiyor.*

Günlük kayıtlarının hepsinde isimler var. Şimdiye kadar bulduklarımın bir listesini çıkardım. Tam on beş isim. "Ketterley"nin Öteki'nin adı olduğunu ve bir tanesinin de Peygamber'e ait olduğunu varsayarsam geriye on üç isim kalıyor. Salonlarımdaki Ölüler de tamı tamına bu kadar. Tesadüf mü? Dikkatle düşünüp taşındıktan sonra tesadüf olabileceği düşüncesi ağır basıyor. On beş kişi adlandırılmış olsa da metinlerde birkaç kişinin daha olduğu iması var: D'Agostino'nun "Ölüm, Yıldızlar ve Matematiği" araştırmayı istiyorum dediği arkadaşı, "polis" (bütün metinlerde adı geçiyor), Arne-Sayles'in evini temizleyen kadın, cumartesi geceleri Laurence Arne-Sayles'in evine götürdüğü genç adamlar. Bu noktada bu insanların tam olarak kaç kişi olduklarını söylemek zor.

---

[1] Daha çok yünlü kumaşlarda kullanılan, iki veya daha fazla renkte iplikle yapılmış geniş ekoselere sahip kumaş desenidir. İsmini, ailelerin giyimini birbirlerinden ayıran desen anlamına gelecek şekilde; İskoç Kelt dilindeki "glen" (aile) ve İngilizce "check" kelimesinden alır. Kaynak: Tekstil Sözlüğü.

[2] İskoçya, Orkney'de Brodgar Halkası ve Stennes Taşları arasında bulunan arkeolojik bölge.

[3] Amerikalı ressam. Modern sanata yaptığı katkılarla tanınır.

[4] Other.

[5] R. D. Laing: Varoluşçuluktan mistisizme yönelen İskoç psikiyatrisi. Antipsikiyatrinin kurucusudur. Hastaların deliliğiyle sağlıklı bir tepki verdiğini savunmuştur.

[6] John William Dunne, İngiliz asker, hava mühendisi ve filozof. Serializm teorisi, zaman ve bilincin doğasını ele alır. C.S Lewis'i derinden etkilemiştir.

[7] Owen Barfield: J.R.R Tolkien, C.S Lewis, Charles Williams'dan oluşan Inklings gubunun üyesidir. Antropozofistti ve Görünüşleri Kurtarmak ve Anlamın Yeniden Keşfi adlı kitapları Türkçeye çevrilmiştir.

[8] Rudolf Steiner: Avusturya asıllı filozof, spiritüel olayları kesinlik ve açıklıkla araştırmayı hedefleyen antroposofinin kurucusu.

[9] Colin Wilson'ın 24 yaşındayken yazdığı felsefi edebi incelemesi. Türkçeye Yabancı adıyla çevrilmiştir.

[10] Srinivasa Ramanujan: Tüm zamanların en iyi matematikçilerinden sayıları Hintli deha.

4. Bölüm

16

Seksen Sekizinci Batı Salonundan kâğıt parçalarını alıyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL DOKUZUNCU AY BİRİNCİ GÜN

Seksen Sekizinci Batı Salonunda bulduğum kâğıt parçalarını da ringa martılarının yuvalarına örülmüş halde orada kalanları da unutmamıştım.

Dün yolculuk için gereken malzemeleri topladım: Erzak, battaniye, su ısıtmak için küçük bir tencere ve birkaç eski bez parçası. Bu sabah yola koyuldum ve akşama doğru Seksen Sekizinci Batı Salonuna ulaştım. Martılar dışarıda yiyecek arıyor olmalıydı, zira Salonda yoklardı ama Heykellerin üzerindeki taze pislikler hâlâ burada konakladıklarını gösteriyordu.

Hemen yuvalardaki kâğıt parçalarını çıkarmaya koyuldum. Bu işi her yerde aynı kolaylıkla yapmak mümkün olmadı. Bazı yuvalarda deniz yosunları kurumuştu ve kâğıdı çekmemle yuvanın parçalanması bir oldu. Ancak bazı yuvalarda kâğıt parçaları martıların pislikleriyle deniz yosunlarına yapışmıştı. Eski yuvalardaki deniz yosunlarını kullanarak ateş yaktım ve tencerede su ısıttım, bezi suya daldırdıktan sonra yuvalara yapışmış kâğıtlara nazikçe sürdüm. Bu hassas bir işti: Sıcak suyu az kullanırsam katı pislikler yumuşamazdı, fazla kullanırsam da kâğıt parçalanırdı. Bu iş saatlerimi aldı, ama ikinci gün akşam saatlerinde otuz beş yuvaya yapışmış yetmiş dokuz kâğıt parçası toplamıştım. Bütün yuvaları inceledikten sonra başka kâğıt kalmadığından emin olarak rahatladım.

Bu sabah kendi Salonlarıma döndüm.

Bir süre yazıyı birleştirmeye uğraştım. Nihayet, bir saat sonra bir sayfanın bir bölümünü –hatta belki de yarısını– ve başka sayfalara ait daha küçük kısımları elde edebildim.

Yazı çok bozuktu ve pek çok yerde üzeri çizilmişti. Okudum:

...bana yaptığı. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Burada öleceğim. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecek. Burada öleceğim. Sessizlik ... [eksik parça] ... hiç ses yok, sadece aşağıdaki odalarda duvarları döven denizin

sesi. Yiyebileceğim hiçbir şey yok. Bana yiyecek ve su getirmesi için onun eline bakıyorum. Bu da benim bir tutsak, köle olduğumu hepten vurgulamaya yarıyor sadece. Yemeği minotauros heykellerinin olduğu odada bırakıyor. Onu öldürdüğümü hayal ediyorum saatlerce. Harap olmuş odalardan birinde çatı kiremiti büyüklüğünde sivri bir mermer parçası buldum. Kafasını onunla ezmeyi düşündüm. Bunu yapmak beni öyle mutlu ederdi ki…

Bu sözcükler çok öfkeli ve mutsuz bir insanın kaleminden dökülmüştü. Acaba kimdi bu? Keşke sayfaların içinden elimi uzatıp onu rahatlatabilseydim, Holleri dolduran balıkları, toplanmayı bekleyen kabuklu deniz hayvanlarını, bir parça sağduyusunu kullansa aç kalmayacağını, Evin Çocuklarına rızklarını nasıl verdiğini ve onları koruduğunu gösterebilseydim. Ona bu eziyeti çektirenin kim olduğunu merak ediyordum, onu kölesi yapan adam kimdi acaba. İki insan, belki de Ölülerimin ikisi arasında böyle bir düşmanlık olabileceğini düşününce çok üzüldüm. Saklı Kişi mi Bisküvi Kutusundaki Adama eziyet etmişti? Yoksa tam tersi mi olmuştu?

Büyük bir dikkatle parçaları ters çevirdim ve diğer yüzlerini inceledim. Burada yazı daha da bozulmuştu.

Unutuyorum. Unutuyorum. Dün lamba direğine ne dendiğini hatırlayamadım. Bu sabah heykellerden birinin benimle konuştuğunu sandım. Bir süre (galiba yarım saat kadar) onunla konuşarak vakit geçirdim. AKLIMI YİTİRİYORUM: Hem bu berbat yerde olup hem DELİRMEK ne korkunç, ne kötü. Delirmeden önce onu ÖLDÜRMEYE kararlıyım. Ondan neden NEFRET ETTİĞİMİ unutmadan önce.

Bunu çözdüğümde içimi çektim. Bir zamanlar Öteki'nin bana verdiği üç zarfı çıkardım. Birinci zarfa birleştirdiğim kâğıt parçalarını koydum. Zarfın dışına iki yazıyı dikkatle kopyaladım. İkinci zarfa birbirine uyarı ve cümle parçaları meydana getiren kâğıt parçalarını koydum. Üçüncü zarfa ise diğerlerine uymayan parçaları koydum.

Bir Sorun

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY İKİNCİ GÜN

Şu anda aklım geri kalan her şeye ağır basan tek bir soruna takılmış durumda: Öteki'ne Stanley Ovenden, Sylvia D'Agostino, zavallı James Ritter ve Maurizio Giussani'yi sorsam mı yoksa sormasam mı? Peygamber, Öteki'nin adının "Ketterley" olduğunu söylemişti. Maurizio Giussani'nin kayboluşunu anlatan günlük kaydında "Ketterley" adı D'Agostino, Ovenden ve Giussani'yle yan yana yer alıyor. Bundan da Öteki'nin bu insanları tanıdığı sonucuna varıyorum. Onlar hakkında daha çok şey öğrenmeye can atıyorum ve birkaç kez ona sormak dilimin ucuna kadar geldi. Ama hep son anda çekindim. Diyelim ki bana şöyle dedi: *Bu insanların adını nereden duydun? Sana kim söyledi?* Ne diyeceğimi bilemezdim. Peygamber'le konuştuğumu öğrenmemeli. Günlüğümdeki kayıtları öğrenmemeli.

Her şeyden şüpheleniyor. Tek düşündüğü bize giderek yaklaşan 16. İki ay önce Yüz Doksan İkinci Batı Salonuna gitmekten ve Büyük ve Gizli Bilgiyi çağıracak ayini yapma niyetinden bahsetmişti ama şu anda hepsi unutuldu.

Limon

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY BEŞİNCİ GÜN

Bu sabah Üçüncü Kuzey Salonundan On Altıncı Hole doğru giderken Birinci Kuzey Salonundan Birinci Hole çıktım ve bir iki adım atıp durdum.

Az önce bir şey olmuştu. Neydi o? Az önce olan şey neydi?

Kapı Aralığına doğru birkaç adım geriledim ve havayı içime çektim. İşte oradaydı! Bir koku. Limon, sardunya yaprağı, sümbül ve nergis kokan bir parfüm.

Bu noktada oldukça kuvvetliydi. Birisi –çok güzel kokan parfüm sürmüş birisi– bir süre Kapı Eşiğinde durmuş, ufka doğru uzaklaşan Salonların manzarasına bakmıştı. Birinci Kuzey Salonuna geri döndüm ama orada bir iz bulamadım. Birinci Hole geri döndüm ve bir Minotauros heykelinin karaltısı altında Duvar boyunca güneye doğru yürüdüm. Evet, koku burada da hissediliyordu ama sanki kokuyu sürmüş olan kişi buradan hızla yürüyüp

geçmiş gibi daha hafifti. Kokunun izini Birinci Batı Salonunun Kapı Aralığıyla Birinci Güneybatı Salonuna açılan Kapı Aralığı arasındaki noktaya kadar sürdüm, ne var ki izini orada kaybettim.

Buradan kim geçmişti? Öteki değildi. Onun kullandığı parfümü tanıyordum: Gül, sandal ağacı ve kişnişin baharatlı kokusunun bir karışımıydı. Peygamber miydi? Onun parfümünü de iyi hatırlıyordum. O da çok farklıydı – karanfil, gül ve frenk üzümünden izler taşıyan, menekşenin baskın olduğu bir koku.

Hayır, bu yeni biriydi.

16 gelmişti. 16 buradaydı.

Kalp atışlarım hızlandı. Holde çevreme bakındım. Büyük boşluk Minotaurosların, araları altın rengi Işıklarla bölünen kadifemsi Gölgeleriyle loşlaşmıştı. 16 denen adam saklandığı yerden çıkıp beni delirtmeye başlamadı. Ama buraya gelmişti ve geleli belki bir saat bile olmamıştı.

16 gibi kendini Yok Etme ve Deliliğe adamış birinin böylesine güzel, Güneşi ve Mutluluğu hatırlatan bir parfüm sürmüş olması benim için sürpriz olmuştu. Ama sonra kendi kendime, böyle düşündüğün için tam bir aptalsın dedim. Bunu bir uyarı say. Gardını al. 16'nın alnında ben kötülük yapacağım yazmayacak elbette. Muhtemelen göz okşayıcı biri olacak. Davranışları dostça ve kendini sevdirmeye yönelik olacak. Seni böyle mahvetmeyi amaçlıyor.

Öldürecek daha çok insan

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YEDİNCİ GÜN

Bu sabah Öteki'ne Birinci Holdeki parfüm kokusundan söz ettim. Haberleri soğukkanlılıkla karşılaması beni şaşırttı.

"Evet, şey, böyle oturup beklemektense belki de bir an evvel olup bitmesi daha iyidir diye düşünmeye başladım. Hem belki de o kadar kötü bir şey değildir," dedi.

"Ama 16'nın bizim için büyük bir tehdit olduğunu söylediğini sanmıştım," dedim. "Senin güvenliğini ve benim aklımı tehdit ediyor dedin."

"Bu doğru."

“O halde buraya gelmesi nasıl iyi bir şey olabilir?”

“Çünkü öyle büyük bir tehditle karşı karşıyayız ki 16’yı tamamen ortadan kaldırmaktan başka çaremiz yok.”

“Bunu nasıl yapacağız peki?”

Karşılık olarak Öteki elinde silah varmış gibi iki parmağını kafasına koyup bir ses çıkardı: Bam!

Afallamıştım. “Ne kadar kötü olursa olsun bir insanı öldürebileceğimi sanmıyorum ben,” dedim. “Kötüler bile yaşamayı hak eder. Eğer hak etmiyorlarsa da o zaman bırakırım canlarını Ev alsın. Ben değil.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Öteki. “Kendi ellerimle birini öldürebileceğimden emin değilim.” Ellerini düşünceli bir tavırla inceledi, parmaklarını, avuçlarını açtı. “Gerçi denemek ilginç olabilirdi. Bak sana ne diyeceğim. Bir tabanca alacağım. İster sen ister ben yapayım, bu işimizi kolaylaştırır. Bu arada başka birinin daha buraya gelme ihtimali –küçük bir ihtimal– var. Yaşlı bir adam görecek olursan…”

“…yaşlı bir adam mı?” dedim irkilerek.

“… evet, yaşlı bir adam. Onu görecek olursan, bana hemen haber ver. Boyu benden kısa. Çok zayıf. Soluk benizli. Gözkapakları düşük, kırmızı ıslak bir ağzı var.” Öteki gayriihtiyari ürperdi ve sonra, “Onu sana neden tarif ettiğimi bilmiyorum. Bir yığın yaşlı adam çıkıp gelecek değil sonuçta,” dedi.

“Neden? Onu da mı öldüreceksin?” diye sordum endişeyle. Öteki’nin Peygamber’den söz ettiğinden emindim.

“Şey, hayır,” dedi. Duraksadı. “Ama madem bu konuyu açtın, birinin bu işi yapma zamanı geldi de geçiyor. Hapisteyken kimsenin onu öldürmemiş olmasına en başından hayret ediyorum zaten. Her neyse onu görecek olursan bana söyle.” Duygularımı becerebildiğim kadar belli etmeden başımı salladım. Öteki bana gelecekte Peygamber’i görecek olursam ona söylememi istemişti, geçmişte onu görüp görmediğimi sormamıştı, yani tam olarak yalan söylüyor sayılmazdım. Bu yeni gelişmenin tek iyi tarafı Peygamber’in kendi Salonlarına geri dönmüş ve kesin bir dille bir daha geri dönmeye niyeti olmadığını söylemiş olmasıydı.

16’nın yazılarını buluyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL DOKUZUNCU AY ON ÜÇÜNCÜ GÜN

Beş gün boyunca bütün Hollere, gri, insanı iliklerine kadar ıslatan bir yağmur yağdı hiç durmadan. Dünya ıslak ve soğuktu. Hol Kapılarındaki Döşeme Taşlarında su birikintileri oluştu. Salonlar yağmurdan kaçan kuşların cıvıltılarıyla doldu.

Kendimi elimden geldiği kadar meşgul tutmaya çalıştım. Balık ağlarımı tamir ettim ve müzik aletimle alıştırma yaptım. Ama 16'nın burada olduğu ve niyetinin beni delirtmek olduğu düşüncesi içimi kemiriyordu. Badirenin ne zaman başıma geleceğini bilmemek pek tatsız bir duyguydu.

Bugün yağmur durdu. Dünya yine tasasız bir yer oluverdi.

Bir ekin kargası sürüsünün yaşadığı Altıncı Kuzeybatı Salonuna doğru yürüdüm. Kargalar beni görür görmez Yüksek Heykellerdeki tüneklerinden havalandılar, taklalar atıyor, kanat çırpıyor, birbirlerine sesleniyorlardı. Onları beslemek için balık parçaları fırlattım. İkisi omuzlarıma kondu. Biri kulağımı gagalayıp lezzetli olup olmadığımı yokladı. Kara kanatların pıtırtısı ve kargaşasının ortasında etrafıma dikkat etmediğim için sağımdaki Kapının üzerinde parlak sarı tebeşirle yapılmış bir taksim işareti olduğunu başta görmedim. Gördüğümde omuzlarımı silkip kuşları kovdum ve kapıya bakmaya gittim.

Çok uzun zaman önce, yolumu kaybetmekten korktuğum için Kapıları ve Katları bu şekilde tebeşirle işaretlerdim. Bunu yıllardır yapmamıştım ama bu sarı işarete bakarken başta bunun bir biçimde Su Baskınlarından, Metcezirlerden, Yağmur, Rüzgâr ve Pustan zarar görmeden çıkmış, kendi yaptığım işaretlerden biri olduğunu sandım. Ama aynı zamanda hiçbir zaman sarı tebeşir kullanmadığımı da biliyordum. Biraz mavi, biraz beyaz ve çok az da pembe tebeşirim var. Ama sarı tebeşir? Hayır, sarı tebeşirim hiç olmadı.

Derken Kapının yanındaki Döşeme Taşlarında daha başka işaretler gördüm, bunlar beyaz tebeşirle yapılmışlardı.

Sözcükler! Öteki'nin sözcükleri değillerdi. Öteki Birinci Holden ender olarak bu kadar uzağa gelir. Hayır, bunlar başka birine ait sözcüklerdi. 16! Bir an öylece durup durumu kavramaya çalıştım. Bu hiç aklıma gelmemişti; yani 16'nın insanları delirtmek için geride yazdıklarını bırakmış olabileceği. (Böyle bir yaratıcılık ancak alkışlanabilirdi. Bunun benim aklıma geleceğinden şüpheliyim.)

Ama bu sözcükler beni gerçekten de delirtecek miydi acaba? Öteki'nin bütün uyarıları 16'yla konuşmamam, onu dinlememem yönündeydi. Tehlike 16'nın sesinde var olan bir özellikten kaynaklanıyor olamaz mıydı? Belki de yazılı sözcükleri okumak güvenliydi. (Öteki'nin bu konuda can sıkacak kadar belirsiz konuştuğunu fark ettim.)

Gözlerimi dikkatle yere indirdim. Okudum:

GİRİŞTEN SONRAKİ 13. ODA. DÖNÜŞ YOLU ŞÖYLE. BU KAPIDAN GEÇ VE HEMEN SOLA DÖN. ÖNÜNDEKİ KAPIDAN GEÇ VE SAĞA DÖN. SAĞ DUVARI TAKİP ET. İKİ KAPI SONRA…

Yol tarifi. Sadece yol tarifiydi.

Bu pek tehlikeli görünmüyordu. Durup Kendimde eli kulağındaki delilik ya da kendini yok etme eğilimlerinin belirtilerini aradım. Hiçbir şey bulamayınca okumaya devam ettim.

Altıncı Güneybatı Salonundan Birinci Hole nasıl gidileceğinin tarifiydi. Yol bir miktar dolambaçlı olsa da nereden nereye gidileceği açık, anlaşılır ve kesin bir dille tarif edilmiş, düzgün, dik, hoş harflerle yazılmıştı.

Bu talimatları kullanarak 16'nın izini geriye doğru Birinci Hole kadar sürdüm. Geçtiğim her Kapı Aralığı sarı tebeşirle özenle işaretlenmişti. İşaretler göz hizamın bir parça aşağısındaydı. (16'nın benden 12-15 santim kısa olduğunu tahmin ediyorum). Her bir Kapı Çerçevesinin altına yolu tekrar yazmıştı, böylece bir yazı Metcezir ya da kaza sonucu silinecek olursa diğerleri hâlâ yerinde duruyor olacaktı. Ne kadar da düzenli çalışmıştı!

İkinci Kuzey Salonuna gidip bir iki parça mavi tebeşir aldım. Ardından tekrar Altıncı Kuzeybatı Salonuna, 16'nın yol tarifini ilk gördüğüm yere döndüm. (Görünüşe göre buradan öteye geçmemişti.) Onun yazdıklarının altına şöyle yazdım:

SEVGİLİ 16

ÖTEKİ BENİ DELİRTME PLANLARIN KONUSUNDA BENİ UYARDI. AMA BENİ DELİRTMEK İÇİN ÖNCE BENİ BULMALISIN. PEKİ YA BENİ NASIL BULACAKSIN? SORUNUN CEVABINI SÖYLEYEYİM: BULAMAYACAKSIN. BU SALONLARDAKİ HER OYUĞU, HER APSİSİ, SAKLANACAK

HER DELİĞİ BİLİYORUM. KENDİ SALONLARINA DÖN, 16. VE BAŞINI İKİ ELİNİN ARASINA ALIP KÖTÜLÜKLERİNİ DÜŞÜN.

Bu mektubu yazmak bir süredir kurtulamadığım peşimde biri olduğu hissini bir nebze olsun azaltmıştı. Durumu kontrolüm altına aldığımı hissediyordum – neredeyse 16 kadar hâkimdim olaylara. Tek sorunum mektubu nasıl imzalayacağımı bilmememdi. Öteki'ne ya da Laurence'a (Sincaplara ders veren İhtiyar Tilki Heykelini görmek isteyen kişi) yazdığımda kullandığım "DOSTUN" ifadesini kullanamazdım. 16 ve ben dost değildik. "Düşmanın" yazmayı denedim ama bu da bir parça saldırgan geldi. "SENİN TARAFINDAN DELİRTİLMEYE ASLA BOYUN EĞMEYECEK OLAN" demeyi düşündüm fakat bu da biraz uzundu (ve fazla ağdalı). En sonunda fazla uzatmadan şöyle yazdım:

PIRANESI

Öteki bana bu şekilde hitap ediyordu.
(Ama bunun benim adım olduğunu sanmıyorum.)

Öteki'ne 16'nın yazdıklarını soruyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY ON DÖRDÜNCÜ GÜN

Öteki'yle bu sabah İkinci Güneybatı Salonunda buluştum. Orta koyulukta bir gri takım ve daha koyu gri, jilet gibi ütülenmiş tertemiz bir gömlek giymişti. Sakin, ciddi ve odaklanmıştı. Ona Güneybatı Salonunun Döşeme Taşlarında bulduğum tebeşirle yazılmış yazıyı anlattığımda başını sallamakla yetindi.

"16, yazılı sözcükler aracılığıyla delilik geçirebilir mi?" diye sordum. "Acaba okumasa mıydım?"

"16'nın sözcükleri her ne biçim alırsa alsın tehlikelidir," dedi Öteki. "Onları okumasaydın daha iyi olurdu. Ama seni suçlamıyorum. Gafil

avlandın. Yazılı bir mesaj beklemiyordun. Açıkçası bu ihtimali ben de göz önüne almamıştım. Ama kritik bir dönemdeyiz. Daha dikkatli olmalıyız."

"Olacağım. Söz veriyorum," dedim.

Omzuma birkaç kez dostça pat pat vurdu. "İyi haberler de var," dedi, "yani iyi sayılır. Bir tabanca bulmayı başardım, hiç de zannettiğim kadar zor olmadı. Ama … sanırım bu da kötü haberim oluyor…" Kederle yüzünü buruşturdu "…şu işe bak ki berbat bir atıcıymışım meğer. Hiçbir şeyi vuramıyorum. Sanırım çalışmam gerekecek. Onu da nasıl yapacağım meçhul ya, her neyse… Mesele şu ki Piranesi, endişe etmemeye çalış. Öyle ya da böyle bu kabus pek yakında sona erecek."

"Ah, lütfen!" diye yalvardım. "16'yı öldürmeyelim!"

Öteki bir kahkaha attı. "Peki, diğer seçeneğimiz ne? Bırakalım da bizi delirtsin mi yani? Hiç sanmıyorum."

"Ama 16 planının işe yaramadığını anlayınca, onu nasıl atlattığımızı görünce, kendi yaşadığı Salonlara dönebilir," dedim.

Öteki başını salladı. "Bu imkânsız, Piranesi. Bu kişiyi tanıyorum. 16 aman vermez biridir. Dur durak bilmez."

Karanlıktaki Işık

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY ON YEDİNCİ GÜN

Üç gün geçti. 16'nın Salonlarımıza geldiğine dair işaretleri gözetlemeye devam ettim ama hiçbir şey bulamadım. Derken üçüncü gecenin ortasında ansızın uyandım. Beni bir şey uyandırmıştı, ama ne olduğunu bilmiyordum.

Oturup çevreme bakındım. Bütün Pencerelerde Yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Üçüncü Kuzey Salonunun Bin Heykeli Yıldızların ışığıyla hafifçe aydınlanmış, Salona âdeta kutsarmışçasına tepeden bakıyorlardı. Her şey eskisi gibi görünüyordu, buna rağmen bir şeyler olduğu duygusunu bir türlü içimden atamıyordum.

Hava çok soğuktu. Ayakkabılarımı giydim, üzerime bir yün hırka aldım ve İkinci Güneybatı Salonuna yürüdüm. Ortalık tamamıyla boş, tamamıyla sessiz ve tamamıyla huzurluydu.

Sağımdaki bir Kapıdan geçip başka bir Salona girdim. Burada hafif bir gürültü işittim. Gürültü düzensiz aralıklarla tekrar ediyordu, ben yürüdükçe, attığım her adımla birlikte biraz daha kuvvetlendi. Bir hayvanın uzaktan gelen böğürtüsüne benziyordu.

Salonun öbür ucundaki Kapıda zayıf bir ışık bitti. Tam bunu fark ettiğim sırada ışık değişti, parlaklaştı, nihayet Karanlığı delen ve Karşı Duvardaki Heykelleri aydınlatan bir ışın haline geldi! Sonra parladığı gibi aniden zayıfladı.

Kapıya gidip içeriye dikkatle baktım.

Bitişik Salonda biri vardı – elindeki cep fenerinin ışığını hızla bir Duvardan bir Duvara bir Köşeden bir Köşeye tutan (Işığın aniden güçlenip sonra tekrar zayıflamasının sebebi buydu), Karanlıkta bir şeyi ya da birini arayan bir adam. Bu kişi: "Raphael! Raphael! Burada olduğunu biliyorum!" diye bağırıyordu.

Öteki'ydi.

"Raphael!" diye bağırdı yine.

Sessizlik.

"Buraya hiç gelmemeliydin!" diye bağırdı.

Sessizlik.

"Burayı avucumun içi gibi biliyorum! Benden kaçamazsın! Seni eninde sonunda bulacağım!"

Sessizlik.

Sessizce, varlığımı belli edecek bir hareket yapmadan Salona süzüldüm. Buna rağmen Öteki göz ucuyla bir kıpırtı yakalamış olmalıydı ki bir anda dönüp feneri az önce geçtiğim Kapıya tuttu. Ne var ki fazla ani hareket ettiği için cep feneri elinden fırlayıp Taşların üzerinde sekti. Işık kendi kendine söndü.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Öteki.

Salona Karanlık çöktü. Aşağıdaki Salonlarda Gelgitler hareket ediyordu. Öteki kendi kendine söylenerek fenerini aradı.

Fenerin ışığıyla kamaştığı için pek az şey gören gözlerim Yıldızların Işığına alışmaya başladı. Başta sadece sessiz Salonu görebiliyordum ama sonra Güney Duvarı boyunca Doğudan Batıya doğru ani bir hareket oldu. Hafifçe parlayan Heykellerin üzerine hayal meyal gri bir gölge düştü, öyle ki biri hayal gördüğümü söylese inanırdım. Ama hayal değildi. Gölge, Beşinci Kuzeybatı Salonuna giden Kapıdan geçti.

16!

Öteki fenerini bulmuştu. Tekrar yaktı. Ardından Kuzey Kapılarından birini kullanarak Salondan çıktı.

O gidene kadar bekledim, sonra ses çıkarmadan, hızla 16'nın arkasından koştum. Beşinci Kuzeybatı Salonunun Kapısına saklandım.

16 Salonda duruyordu. O da elinde Öteki gibi bir ışık tutuyordu, ama Öteki'nin tersine ışığını oradan oraya amaçsızca sallamıyordu. Güçlü, gümüş beyaz ışık güzelim Heykelleri aydınlatıyor ve her birine tuhaf yeni bir gölge kazandırıyor, bu da sanki Duvarlar devasa kara tüylerle kat kat kaplıymış izlenimini veriyordu. 16 cep fenerini yavaşça oynatıyor, tüyden gölgeleri uzatıyor, kısaltıyor, indiriyor, döndürüyordu. 16'ya gelince onu göremiyordum. Göz kamaştırıcı ışığın arkasında silik bir gölgeden ibaretti.

16 birkaç dakika boyunca Heykelleri dikkatle izledi. Ardından ışığını Duvarlardan uzaklaştırıp Altıncı Kuzeybatı Salonuna giden bir Kapıya yürüdü. Söveyi kontrol etti, tebeşir işaretinin hâlâ yerinde durduğunu görüp endişelerini giderdikten sonra eşikten geçti. Onu takip edip bir sonraki Kapı Aralığına saklandım.

Altıncı Kuzeybatı Salonunda 16 cep feneriyle o gün erken saatlerde yazdığım mesajı aydınlattı. Uzunca bir süre hiç kıpırdamadan put gibi durdu. Ona kötülüğü üzerine düşünmesini söylemiştim. Acaba yaptığı bu muydu? Aniden diz çöktüğü gibi hızlı hızlı yazmaya başladı.

Daha önce bana kimse bir şey yazmadı.

16 uzun bir süre yazdı – bu da her nedense hoşuma gitti. Ama sonra neden bu kadar hoşuna gitti ki, diye düşündüm. *Mesaj uzun olmuş kısa olmuş, bundan sana ne? Okuyamayabileceğini biliyorsun. Eğer okursan delireceksin.* Bir parçam (çok akılsız bir parçam) mesajı okumanın delirmeye değeceğini hissediyordu.

16'nın önündeki Karanlık birleşip kanat çırparak Havayı döven iki vahşi kara siluete büründü. 16 irkilerek bir panik çığlığıyla sıçradı.

Olağanüstü hareketliliğin uyandırdığı, neler olduğuna bakmaya gelmiş iki ekin kargasıydı.

"Kııışt!" diye haykırdı 16. "Kışt! Gidin başımdan! İşim var!"

16'nın sesi hiç de beklediğim gibi değildi.

Oradan geldiğim gibi sessizce uzaklaştım. Üçüncü Kuzey Salonuna geri döndüm ve yatağıma yattım. Ama zihnimi dolduran düşünceler bir türlü uyumama izin vermedi.

16’nın bir mesajını siliyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL DOKUZUNCU AY ON YEDİNCİ GÜN İKİNCİ KAYIT

Güneş doğar doğmaz Fihristimi ve Günlüklerimi bıraktığım yerden aldım. Fihristte R harfini açtım ama “Raphael” için bir kayıt girmemiştim.

Alelacele bir şeyler yiyip Eve Cömertliği için teşekkür ettim. Öteki’ne sormam gereken bir soru vardı ama bugün Öteki’yle buluşma günlerimizden biri olmadığı için sorum bekleyecekti mecburen.

Altıncı Kuzeybatı Salonuna doğru yola koyuldum. Ekin kargaları beni gürültüyle selamladılar ama bugün onlarla konuşmaya vaktim yoktu. 16’nın mesajı Taşların üzerinde yaklaşık 60’a 80 santimlik bir yer kaplıyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yere baktım:

BENİM ADIM… sözcüklerini gördüm.

…LAURENCE ARNE-SAYLES… sözcüklerini gördüm.

…MİNOTAUROS HEYKELLERİNİN OLDUĞU ODA… sözcüklerini gördüm.

Ne yapmalıydım? Mesaj orada durduğu sürece onu okumak için karşı konulmaz bir istek duyacağımı biliyordum. Tek seçeneğimin onu yok etmek olduğuna karar verdim.

Koşa koşa Üçüncü Kuzey Salonuna döndüm, eski bir gömlek ve bir iki parça tebeşir aldım. “Gömlek” diyorum ama o kadar yırtık pırtık bir haldeydi ki gömlek demeye bin şahit isterdi. Onu yırtıp ikiye ayırdım. Sonra yine Altıncı Kuzeybatı Salonuna koştum. Gömleğin bir parçasını gözbağı yapıp gözlerimi kapadım. Diğer parçayı elime alıp diz çöktüm ve Taşların üzerinde gezdirip 16’nın sözcüklerini silmeye başladım.

Birkaç dakika sonra gözbağını çıkarıp baktım. Orada burada mesajdan küçük parçalar kalmıştı.

……ANLAŞILIYOR MU? ADIM…… …… …… ……

LİS MEMU…… …… …… İNDEKİ DOSYALARI OKU…… …… VALENTINE KETTER(LEY)…… …… ……

…… …… …… …… (KE)SİNLİKLE BAŞKA MUHTEMEL KURBANLARI HAZIRLADI VE OKÜLTİSTLAURENCEARNE-SAY(LES)'İNBİRMÜRİDİ…… …… SANIRIM BENİM SIZDIĞIMI BİLİYOR…… …… …… …… …… …… EDEYSE ALTI YILDIR BURADA, SEN …… …… …… ……ÇIKIŞ YOLUNU BULMAK İÇİN…… …… …… …… Nİ UYARDI VE SENİN HASTA

Bunların hiçbiri anlamlı gelmediğinden –en azından ilk bakışta– beni etkilemeyeceğini umuyordum. (Şimdilik kendimi iyi hissediyorum.) Diz çöküp ona bir yanıt yazdım.

SEVGİLİ 16

SALONLARIMIZDA KALMAYA DEVAM ETTİĞİN MÜDDETÇE ÖTEKİ SENİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞACAK. BİR SİLAHI VAR!

MESAJINI OKUMADAN SİLDİM. SÖZCÜKLERİN BANA ULAŞAMADI. BENİ DELİRTEMEDİN. PLANIN SUYA DÜŞTÜ.

LÜTFEN! GELDİĞİN YERE, ÇOK UZAKTAKİ SALONLARA GERİ DÖN!

PIRANESI

Öteki'ni Sorguluyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY ON SEKİZİNCİ GÜN

Bugün saat onda Öteki'yle buluşmak üzere İkinci Güneybatı Salonuna gittim.

Boş kaidenin yanında duruyordu. Koyu kahverengi yün bir takım ve koyu zeytin yeşili bir gömlek giymişti. Pırıl pırıl parlayan ayakkabıları kestane

rengiydi.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim.

"Tamam."

"Bana karşı neden dürüst olmadın?"

Öteki soğuk bir tavır takındı. "Sana her zaman dürüst davranıyorum," dedi.

"Hayır," dedim. "Dürüst değilsin. 16'nın kadın olduğunu bana neden söylemedin?"

Öteki'nin yüzü yaklaşık yarım saniye boyunca şekilden şekle girdi, kibirli bir inkârdan öfkeye, öfkeden isteksiz bir kabullenmeye geçti. "Tamam," diye itiraf etti. "Öyle olsun. Ama onun kadın olmadığını da söylemedim."

İnanılmaz derecede zayıf bu savunma karşısında gözlerimi yuvarladım. "16'nın aylardır erkek olduğunu sanıyorum ve sen beni bir kez olsun düzeltmedin. Neden?"

Öteki iç geçirdi. "Peki. Bir şey söylemedim, çünkü seni tanıyorum. Bir romantiksin. Ah, bilim adamıyım, mantık yolunda bir öğrenciyim diyorsun – çoğu zaman öylesin de. Ama aynı zamanda bir romantiksin. 16'nın ne kadar ciddi bir tehdit oluşturduğu konusunda seni ikna etmemin zaten zor olacağını biliyordum. Ama onun kadın olduğunu öğrenmen hâlinde, bu daha da zor olur diye düşündüm. Bir kadına çok daha fazla ilgi duyardın. Hatta ona âşık olabileceğin bile aklıma geldi. Onunla konuşmadan duramayacağından emindim. İnanması senin için zor olabilir ama aslında sana göz kulak oluyordum. 16'ya güvenmemen çok önemliydi çünkü 16 esasında buna değmez. Anlıyor musun?"

Bir duraksama.

"Şey, bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Senin söylemeye çalıştığın gibi öyle kolayca etkilenip bir kadından yana olacağımı sanmıyorum. Lütfen ilerde benden bir şey saklama."

"Öyle olsun," dedi Öteki. Kaşlarını çattı. "Yine de bunu nasıl öğrendin?" Sesi panikle keskinleşti. "Onunla konuşmadın, öyle değil mi?"

"Hayır. Onu Altıncı Kuzeybatı Salonunda gördüm ve sesini duydum. O beni görmedi."

"Sesini mi duydun?" Öteki daha da telaşlanmıştı. "Kiminle konuşuyordu?"

"Ekin kargalarıyla."

"Ah." Duraksama. "Ne garip."

Fihristte Laurence Arne-Sayles'e bakmaya karar veriyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL DOKUZUNCU AY ON DOKUZUNCU GÜN

Öteki bir konuda haklı, sandığım kadar mantıklı değilim. Eskiden ne zaman Öteki'nin kendini beğenme, kibir ya da gururdan kaynaklanan bir hareketini görsem (bıyık altından) gülümserdim. Kendi yaptıklarımın tamamıyla Aklın hâkimiyetinde olduğundan emindim. Ama tek yaptığım Kendimi kandırmaktı. Mantıklı biri ne olursa olsun Birinci Güneydoğu Salonunda Peygamber'le konuşmazdı. Mantıklı biri Altıncı Kuzeybatı Salonunda 16'nın mesajından en ufak bir iz kalmayıncaya dek Döşeme Taşlarını temizlemeye devam ederdi.

Beni büyüleyen ve heyecanlandıran 16'nın bir kadın olması değil – yani tam anlamıyla bu değil, onun başka bir insan olması. Onun hakkında öğrenebildiğim her şeyi – en azından delirmeden öğrenebildiğim kadarını öğrenmek istiyorum. (Bu da işin zor kısmı.)

Öteki'ne 16'nın mesajından söz etmedim. Mesajı sildikten sonra orada burada yarım cümleler ve sözcüklerin kaldığından ve bunlara dokunmayıp öylece bıraktığımdan da söz etmedim.

… VALENTINE KETTER(LEY)… Öteki'nden söz ediyor. Peygamber Öteki'nin adının Val Ketterley olduğunu söylemişti. 16'nın Öteki'nden söz etmesi şaşırtıcı değil, zira Öteki'ne göre 16 onu takıntı haline getirmiş ve yok etmek istiyor.

…(KE)SİNLİKLE BAŞKA MUHTEMEL KURBANLARI HAZIRLADI VE BEN… 16 kurbanlarıyla övünüyor mu? Verdiği ve vermeyi planladığı zararla? Belirsiz.

…OKÜLTİST LAURENCE ARNE-SAY(LES)'IN MÜRİDİ… Her şey dönüp dolaşıp aynı kişiye bağlanıyor, Peygamber dediğim kişi olduğuna inandığım Laurence Arne-Sayles'e.

… ALTI YILDIR BURADA, SE(N)… Ne kastettiği anlaşılmıyor.

ÇIKIŞ YOLUNU BULMAK İÇİN… Kafa karıştırıcı bir bölüm. Görünüşe göre 16 bana bir çıkışla ilgili bir şeyler anlatmak istiyor. Ama Salonların, girişlerini ve çıkışlarını o değil, ben biliyorum.

Öteki'nin ona seslendiği adı kullanarak Fihristimde 16'yı aramış ama bulamamıştım. Bu yüzden Laurence Arne-Sayles'e bakacağım.

Laurence Arne-Sayles

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL DOKUZUNCU AY ON DOKUZUNCU GÜN İKİNCİ KAYIT

Bir kez daha Fihrist ve Günlüklerimi toplayıp Beşinci Kuzey Salonuna götürdüm ve Goril Heykelinin karşısına oturdum. Onun Gücü ve Kararlılığı bana cesaret versin! Fihristte A harfini açtım.

Laurence Arne-Sayles adı altında girilmiş yirmi dokuz kayıt vardı. Bazıları bir iki satırken, bazıları birkaç sayfa uzunluğundaydı. Aşağı yukarı yarısını hızla okuyarak geçtim ama bir şey öğrenemedim. İçerikleri büyük farklılıklar gösteriyordu: Yayımlanmış eser listeleri, biyografi, alıntılar, Arne-Sayles'in hapiste tanıştığı insanlar. Laurence Arne-Sayles: Kitap yazmanın artıları ve eksileri başlıklı bir kayda rastladığımda kitap yazma fikri bana hitap ettiğinden bunu ilgiyle okudum.

Muhtemel proje: Arne-Sayles üzerine, sınırları aşan düşünürler – bir disiplin içinde kabul edilebilir (hatta mümkün) görülen alanın sınırları ötesine geçen kişiler, aykırı kişiler konusunu araştıran bir kitap.

Bunun zaman harcamaya değecek bir şey olup olmadığından emin değilim. Artılar ve eksiler.

- *Angharad Scott kitabı Uzun Sarılma: Laurence Arne-Sayles ve Çevresi ile geçerli not alacak bir iş yaptı. (Eksi)*
- *Gerçi, Scott'un güçlü olduğu alan analiz değil, biyografi. Bunu ilk itiraf edecek olan da kendisi olurdu. (Artı? Etkisiz?)*
- *Scott iyi niyetli, yüreklendirici, yardıma istekli bir kadın. Başka bir kitabın daha yazıldığını görmek istiyor. Bana bolca arkaplan bilgisi verdi ve arkasının geleceğini ima etti. Bkz. Angharad Scott ile yapılan telefon konuşmalarının notları, sayfa 153. (Artı)*
- *Arne-Sayles oldukça çekici bir konu? Büyük bir skandal, mahkeme, hapis cezası kararı vs. (Artı)*
- *Arne-Sayles sınırları aşan düşünürün kusursuz bir örneği, hem de birçok açıdan ahlaki, entelektüel, cinsel açıdan ve bir suçlu olarak. (Artı)*

- *Takipçileri üzerindeki olağanüstü etkisi, onları başka dünyalar gördüklerine inandırması vs. (Artı)*
- *Arne-Sayles akademisyenler/yazarlar/gazetecilerle konuşmayı reddediyor. (Eksi)*
- *Yakın dostlarının –onu başka dünyalara gidip geldiğini iddia ettiği sırada tanıyan insanlar– sayısı pek az. Bunlardan birkaçı kayıp ve geri kalanların çoğu gazetecilerle konuşmuyor. (Eksi).*
- *Tall Hughes, Arne-Sayles'in Angharad Scott'la konuşmayı kabul eden tek öğrencisiydi. Scott'a göre, Hughes duygusal dengesizlik sergiliyor ve muhtemelen delüzyonel bozukluğu var. James Ritter 2010'da bir gazeteciyle (Lysander Weeks) konuşmuştu. Ritter konuşmaya değer olabilir mi? Weeks'in söylediğine göre Manchester Belediye Sarayında temizlik görevlisi olarak çalışıyor. Weeks'in de bir kitap üzerinde çalışıp çalışmadığını kontrol etmeye değer mi? (Ne artı ne de eksi – etkisiz)*
- *Arne-Sayles ile bağlantılı, kayıp kişileri çevreleyen esrar: Maurizio Giussani, Stanley Ovenden, Sylvia D'Agostino. (Bu okurları kitaba çekecek güçlü bir unsur ve bu yüzden kesinlikle artı. Ben kendim de kaybolmadığım sürece tabii, kaybolursam – eksi.)*
- *Son derece nahoş bir adam hakkında uzun süre yazmak duygusal anlamda zorlayıcı olabilir. Arne-Sayles'in kötü niyetli, kindar, çıkarcı, hain, kibirli, kısacası tam bir pislik olduğu konusunda herkes hemfikir. (Eksi)*

Hangi tarafın ağır bastığından emin değilim. Pek az da olsa eksi taraf mı?

Bu bana Laurence Arne-Sayles hakkında pek az şey söylüyordu. En bilgi verici olanı son kayıttı. Başlığı şöyleydi:

24-27 Mayıs 2013 Glastonbury'de düzenlenen Tom and Blinded: Alternatif Fikirler Festivali'nde yapılacak konuşma için notlar.

Laurence Arne-Sayles eski uygarlıkların dünyayla farklı bir ilişki kurma yolu olduğunu, onu kendileriyle etkileşime giren bir şey olarak tecrübe ettikleri düşüncesinden yola çıktı. Dünyayı gözlemlediklerinde dünya da

onları gözlemliyordu, örneğin nehirde bir kayıkla yolculuk ettiklerinde, nehir de bir biçimde sırtında onları taşıdığının farkındaydı, hatta onları taşımayı kabul ediyordu. Yıldızlara baktıklarında yıldız kümeleri sadece gördüklerini düzenlemeye yarayan basit şekiller değil, sonu olmayan bir bilgi akışı, anlam taşıyan araçlardı. Dünya eski insanlarla sürekli konuşuyordu.

Bütün bunlar az çok geleneksel felsefe tarihinin sınırları içindeydi, ancak Arne-Sayles akranlarından bir konudaki ısrarıyla ayrılıyordu: Sayles'e göre, eski insanlarla dünya arasındaki diyalog sadece zihinlerinde olup biten bir şey değildi, gerçek dünyada da olan bir şeydi. Eski insanlar dünyayı hakikatte olduğu gibi algılıyorlardı. Bu onlara olağanüstü bir kudret ve etkileme gücü veriyordu. Gerçeklik insanlarla karşılıklı bir diyaloga girmekle kalmıyordu –anlaşılır ve konuşkandı– aynı zamanda ikna edilebilirdi. Doğa insanın arzularına boyun eğmeye, ona kendi niteliklerini ödünç vermeye hazırdı. Denizler ortadan ikiye ayrılabilir, insanlar kuşlara dönüşüp uzaklara uçabilir ya da tilki olup karanlık ormanlarda saklanabilir, buluttan şatolar yapılabilirdi.

Zamanla eski insanlar Dünyayla konuşmayı ve onu dinlemeyi bıraktılar. Bu olduğunda Dünya sadece sessizliğe bürünmedi, gerçekten değişti. Dünyanın insanlarla sürekli iletişim hâlinde olan parçaları –onlara ne derseniz deyin enerjiler, güçler, ruhlar, melek ya da şeytanlar– artık kalacak bir yerleri ve sebepleri olmadığı için gittiler. Arne-Sayles'in görüşüne göre büyü sahiden çözülmüş, düş kırıklığıyla sonlanmıştı.

Konu üzerine yayımlanan ilk kitabında (Çulluğun Çığlığı, Allen & Unwin, 1969) Arne-Sayles Eski İnsanların bu güçlerinin geri gelmeyecek şekilde kaybedildiğini söylemişti ancak ikinci kitabını (Rüzgârın Bizden Aldığı, Allen & Unwin, 1976) bitirdiğinde artık o kadar emin değildi. Büyü törenleriyle denemeler yapmıştı ve artık eski güçlerden bazılarının geri getirilebileceğini düşünüyordu, bunun tek şartı bir zamanlar bu güçlere sahip olan kişiyle fiziksel bağlantınızın olmasıydı. En iyi bağlantı da gerçek kalıntılar – söz konusu kimsenin bedenin bir parçası ya da bedeni yoluyla kurulabilirdi.

1876 yılında Manchester Müzesinin koleksiyonunda üç korunmuş bataklık cesedi bulunuyordu. İÖ 10 ve İS 200 arasına tarihlendirilmişlerdi. Bulundukları yer olan Cheshire'daki Marepool'un adını taşıyorlardı.

Marepool I (başsız bir ceset)

Marepool II (bütün bir ceset)
Marepool III (Marepool I'e ait olmadığı belirlenen bir baş)
ve Marepool IV (ikinci bir bütün ceset)

Arne-Sayles'in en çok ilgisini çeken Marepool III'tü, yani baş. Arne-Sayles gaipten haber almak için bir tören yapmış, bunun sonucunda başın kâhin bir krala ait olduğunu öğrenmişti. Araştırmalarını ilerletmek için ihtiyacı olan bilgi tam da Kâhinin sahip olduğu bilgiydi. Kendi teorileriyle birleştirilince insan anlayışında bir dönüm noktası olacaktı. 1976 Mayısında Müze yöneticisine bir mektup yazarak başı ödünç almayı rica etti. Onu kendi buluşu olan bir büyü töreninde kullanarak kâhinin bilgisini kendisine aktaracak ve böylece İnsanlık için yeni bir çağ açacaktı. Teklifinin reddedilmesi Arne-Sayles'i çok şaşırttı. Haziran ayında 50 kadar öğrencisini bu bağnaz, geri kafalı düşünce tarzını müzenin önünde protesto etmeye ikna etti. Öğrenciler "Kafaya Özgürlük" yazan pankartlar taşıyorlardi. On gün sonra ikinci bir gösteri yapıldı, bu sırada bir cam kırıldı ve polisle göstericiler arasında itişme kakışma oldu. Bu olaydan sonra Arne-Sayles bataklık cesetlerine olan ilgisini yitirmiş göründü.

Aralık ayının sonunda müze Noel için kapatıldı. Yeni Yılda tekrar açıldığında personel içeriye zorla girildiğini fark etti. Müzenin içinde insanların kamp kurduğuna dair kanıtlar vardı. Yiyecek kırıntıları, bisküvi paketleri ve benzer türde çer çöp etrafa dağılmıştı. Ortalık esrar kokuyordu. "Kafaya Özgürlük" sloganı duvara boyanmıştı ve yerde yanmış mumların dipleri duruyordu. Mumlar bir çember hâlinde dizilmişlerdi. Görünüşe göre her şey yerli yerindeydi ama Marepool III'ün sergilendiği cam dolap kırılmış ve baş kullanılmış, üzerine biraz balmumu ve ökseotu parçaları yapışmıştı.

Polis ve müze personeli doğal olarak Arne-Sayles'den şüphelendi. Ancak Arne-Sayles'in görgü tanığı vardı; Kışortası festivalini bazı zengin neopaganlarla birlikte Exmoor'daki bir çiftlik evinde geçirmişti. Neopaganlar (soyadları Brooker'dı) bunu doğrulamıştı. Brookerlar Arne-Sayles'e olağanüstü bir deha ve bir çeşit pagan aziz olarak büyük saygı duyuyorlardı. Polis onların tanıklığının güvenilir olduğunu düşünmüyordu ancak iddialarını çürütmenin de bir yolu yoktu.

Müzeye zorla girilmesi olayında suçlanan olmadı ama bir sonraki kitabında (Yan Görünen Kapı, Allen & Unwin, 1979) Arne-Sayles dünyalar

arasındaki yolda yürüyebilen Roma kökenli Britanyalı bir kâhin Addedomarus'dan söz ediyordu.

2001 yılında Laurence Arne-Sayles hâlâ hapisteyken Tony Myers adında bir adam Londra'daki bir polis karakoluna girerek ifade vermek istediğini söyledi. Manchester Üniversitesinde öğrenciyken 1976 Noelinde Müzeye zorla girdiğini söyledi. Bir camı kırıp içeri girmiş, kapıyı açıp diğer insanları sokmuştu. Arne-Sayles'in iki adamla birlikte bir ayin yaptığını görmüştü. Diğer iki adamın Valentine Ketterley ve Robin Bannerman olduğunu sanıyordu ancak aradan uzun bir zaman geçtiği için emin olamıyordu.

Myers ayinin bir noktasında Marepool III'ün dudaklarının oynadığını gördüğünü söyledi ama herhangi bir şey duymamıştı.

Myers'a dava açılmadı.

Arne-Sayles, Marepool III ile yaptığı ayini hiçbir kitabında yazmadı. Her halükârda yetmişlerin sonlarında fikirlerini değiştirmeye başlamıştı. Kayıp inançlar ve güçlerin içeriğine duyduğu ilgi azalırken, nereye kaybolduklarına yönelik ilgisi giderek arttı. Kayıp inançlar ve güçlerin bir tür enerji meydana getirdiklerine dair eski düşüncesinden yola çıkarak bu enerjinin öylece yok olamayacağını ve bir yere gitmiş olması gerektiğini söyledi. Bu en ünlü düşüncesi, Başka Dünyalar Teorisinin başlangıcıydı. Basitçe şöyle diyordu: Bilgi ya da bu güç bu dünyayı terk ettiğinde iki şey yaptı, önce başka bir yer yarattı, sonra da bir zamanlar var olduğu bu dünya ile yarattığı yeni dünya arasında bir gedik, bir kapı bıraktı.

Arne-Sayles şöyle diyordu: Onu boş bir arazideki yağmur suyu olarak hayal edin. Ertesi gün arazi kurur. Yağmur suyu nereye gitmiştir? Bir kısmı buharlaşıp havaya karışmıştır. Bir kısmını hayvanlar ve bitkiler içmiştir. Ama birazı toprağın derinliklerine sızmıştır. Onlarca yıl, yüzlerce yıl, binlerce yıl sızan su yerin altındaki bir kayada bir yarık oluşturur, sonra bu yarığı aşındıra aşındıra bir delik, deliği de aşındırarak bir mağara girişi – diğer bir deyişle bir kapı yapar. Kapının arkasında su akmaya devam eder, mağaralar oyar, sütunlar yontar. Arne-Sayles bir yerlerde bir geçit, bizimle büyünün gittiği o bilinmez yer arasında bir kapı olması gerektiğini söylüyordu. Kapı çok küçük olabilirdi. Sağlam ve güvenilir olmayabilirdi. Tıpkı bir yer altı mağarasının girişi gibi yıkılma tehlikesi olabilirdi. Ama oradaydı. Ve eğer orada bir yerdeyse onu bulmak da mümkündü.

1979'da üçüncü ve en ünlü kitabı (Yan Görünen Kapı) başka dünyalar fikrini tartışıyor ve belli miktarda bir çabanın ardından onlardan birine nasıl girdiğini anlatıyordu.

Yarı Görünen Kapı*'dan alıntı, Laurence Arne-Sayles*.

Kapıyı bir kez bulduğunuzda daima sizinledir artık. Onu aramanız yeterlidir, baktığınız yerde bulursunuz. Asıl güçlük onu ilk defa bulmaktadır. Addedomarus'un bana bağışladığı irfanla en sonunda, kapıyı görmek için kişinin görüşünü saflaştırmasının gerekli olduğu sonucuna vardım. Bunu yapmak için kişi dünyanın akışkan, ona cevap vermeye istekli olduğuna en son inandığı yere, o coğrafi noktaya gitmelidir. Kısacası kişi, çağdaş akılcılığın demir eli zihnini ele geçirmeden önce bulunduğu son yere geri dönmelidir.

Burası benim için Lyme Regis'teki büyüdüğüm evin bahçesiydi. Ne yazık ki 1979 yılına kadar ev birkaç kez el değiştirmişti. O zamanki sahipleri (her yere yayılmış vasatlığın sıkıcı örnekleri) birkaç saat bahçede durup eski bir Kelt ayinini yapma ricamı anlayışla karşılamadılar. Önemli değildi. Evlerine süt getiren dost canlısı bir sütçüden ne zaman tatile çıkacaklarını öğrendim, o tarihte geri dönüp "haneye tecavüz ettim."

Bahçeye soğuk, kapalı ve yağmurlu bir günde girdim. Şiddetli yağmurun altında çimenlikte durdum, çevremi annemin diktiği güller (şimdi topraklarını çekilmez derecede bayağı çiçeklerle paylaşmaya zorlanmışlardı) sarıyordu. Yağmurun arkasında renk kütleleri vardı: Beyaz, kayısı rengi, altın sarısı ve kırmızı.

O bahçede çocuk olduğum zamandan hatırladıklarıma odaklandım. Hem dünyanın hem de zihnimin zincire vurulmamış olduğu son zamana. Mavi yün tulumumun içinde güllerin önünde durmuştum. Elimde boyası kısmen soyulmuş bir kurşun asker vardı.

Hayretle, hatırlama eyleminin son derece güçlü olduğunun farkına vardım.. Zihnim anında zincirlerinden kurtulmuş ve görüşüm saflaşmıştı. Hazırladığım uzun, karmaşık ayine gerek bile kalmamıştı. Artık yağmuru ne görüyor ne de hissediyordum. Çocukluğumun ilk yıllarındaki güçlü berrak gün ışığının altında duruyordum. Güllerin rengi olağanüstü parlaktı.

Çevremde başka dünyalara açılan kapılar belirmeye başlamıştı ama ben içlerinden hangisini istediğimi biliyordum, unutulmuş her şeyin aktığı kapıyı. Bu dünyayı terk eden eski fikirlerin geçişiyle bu kapının kenarları yıpranmış ve saçak saçak olmuştu.

Kapıyı artık mükemmel görebiliyordum. Antoine Rivoire[1] *ve* Coquette des Blanches[2] *arasındaki boşlukta duruyordu. Kapıdan içeri adım attım.*

Zemini taş, duvarları mermer geniş bir odadaydım. Çevremi sekiz masif heykel sarıyordu, her biri birbirinden farklıydı ama hepsi de bir minotauros tasviriydi. Büyük mermer bir merdiven göz alabildiğine yukarı tırmanıyor ve aynı derecede başdöndürücü derinliklere iniyordu. Denizin gürültüsünü andıran tuhaf bir gümbürtü kulaklarımı dolduruyordu.

Sakinliğimi koruyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY ON DOKUZUNCU GÜN ÜÇÜNCÜ KAYIT

Günlüğümde Laurence Arne-Sayles'in teorilerine dair yazılanlar, Peygamber'in söyledikleriyle neredeyse bire bir uyuşuyor. (Aynı kişi olduklarını gösteren bir kanıt daha!) Addedomarus adını yeniden bulduğuma ve doğru yazılışını öğrendiğime memnundum. Üç ay önce Öteki'nin ayini sırasında seslendiği isimdi bu! Öteki'nin Addedomarus'u Laurence Arne-Sayles'den öğrendiğinden adım gibi eminim. ("Bütün fikirleri bana ait," demişti Peygamber.)

Kafamı karıştıran tek bir cümle var, o da *Dünya eski insanlarla sürekli konuşuyordu* cümlesi. Neden geçmiş zamanda olduğunu anlamıyorum. Dünya benimle hâlâ her gün konuşuyor.

Bu Günlük kayıtlarını okumakta başa göre gelişme gösterdiğime inanıyorum. Anlaşılması imkânsız sözcüklerle karşılaştığımda bile sakinliğimi koruyorum. Gizemli bir enerjiyle titreşen sözcükler ve ifadeler – Manchester ve polis karakolu mesela– artık dengemi bozmuyor. Neredeyse hiç farkında olmadan bu kayıtları bir kâhin ya da gaipten haber veren bir kimsenin yazdıklarıymış gibi görme alışkanlığını edinmiş olmalıyım. Her ne kadar tuhaf ve kolay anlaşılmayacak bir biçimde de olsa bilgi aktaran, vahiy almış ya da kendinden geçmiş birinin yazdıkları gibi.

Belki de bunları yazdığımda farklı bir bilinç hâlindeydim gerçekten de. Bu teoriyi inandırıcı buluyorum ama geride cevapsız birkaç soru bırakıyor. Bu farklı bilinç haline ulaşmak için ne yapmıştım? Ve neden daima kendimi bir bilimadamı olarak düşünmüşken daha en başta günlük tutmayı âdet edinmiştim?

Sular çok yükselecek

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ BİRİNCİ GÜN

Düzenli vazifelerimden biri de bir Metcezir Tablosu tutmak. Bunu yapmak için kendi buluşum olan bir dizi denklem ve gözlemlerime dayanıyorum. Birkaç ayda bir hesaplarımı yapar ve gelecek haftalarda Olağanüstü Olaylar olmayacağından emin olurum. Son günlerde o kadar meşguldüm ki bu işi ihmal ettim. Bu sabah Kendimi bu işe verdim ve Son Derece Endişe Verici bir şey keşfettim: Bir haftadan kısa süre içinde Dört Metcezir birbirine kavuşacaktı!

Bu olayı az kalsın atlayacağımı düşününce âdeta şoke oldum! Son hesaplarım iki hafta önce sona eren bir dönemi içeriyordu. Vazifelerimi ihmal ederek Kendimi ve Öteki'ni ölümcül bir tehlike içine sokmuştum!

Heyecanla yerimden fırlayıp Salonda bir ileri bir geri hızlı hızlı yürüdüm. *Ah lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!* diye söylendim kendi kendime. *Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!* Boş yere volta atarak bir iki dakika harcadıktan sonra Kendimle sertçe konuşarak Geçmişe yanmanın bir faydası olmadığını ve şimdi Gelecek için plan yapılması gerektiğini söyledim.

Tekrar oturdum ve olması muhtemel olayları daha doğru anlamak için hesap yapmaya başladım. Suların Gücü ve Hacmine göre –ki bunu tam olarak tahmin etmek zordu– kırk ila yüz arasında Salon su altında kalacaktı.

Neyse ki bugün cumaydı, Öteki'yle düzenli buluşma günlerimden biri. O denli kaygılıydım ki onunla konuşmak için İkinci Güneybatı Salonuna neredeyse yarım saat erken gittim.

Gelir gelmez ona, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Kaşlarını çattı ve itiraz etmek için ağzını açtı, buluşmalarımız sırasında dizginleri elime almamdan hoşlanmıyordu. Ama bu defa ona baskın çıktım. "Sular çok yükselecek!" diye ilan ettim. "Eğer doğru düzgün hazırlık yapmazsak, boğulmak gibi ciddi bir tehlike altındayız demektir."

Ansızın dikkat kesildi. "Boğulmak mı? Ne zaman?"

"Altı gün içinde. Perşembe günü. Sular aşağı yukarı gün ortasında yükselmeye başlayacak. Doğu Salonlarından gelecek taşkının ardından…"

"Perşembe günü mü?" Yeniden rahatladı. "Ah, tamam önemli değil. Perşembe günü burada olmayacağım."

"Nerede olacaksın?" diye sordum şaşırarak.

"Başka bir yerde," dedi. "Bir önemi yok. Kafanı yorma sen."

"Ah anlıyorum," dedim. "Eh bu iyi. Yükselen sular Birinci Holün 0,8, kilometre Güneybatısındaki bir noktayı merkez alacak. Suların Yolunda olmaman hayati önem taşıyor."

"Başımın çaresine bakarım," dedi Öteki. "Sen de bakabilecek misin?"

"Ah evet," dedim. "Sorduğun için sağol. Güney salonlarına giderim."

"Bu iyi."

"Geriye bir tek 16 kalıyor," diye düşünmeden konuştum. "Benim onu…" Durdum. "Yani…" Konuşmaya başladım ama yeniden durdum.

Bir sessizlik oldu.

"Ne?" dedi Öteki keskin bir sesle. "Sen ne geveliyorsun? Bütün bunların 16'yla ne ilgisi var ki?"

"Demek istediğim 16 bu Salonların yabancısı," dedim. "Suların çok yükseleceğini bilemez."

"Evet, olabilir. Ne olmuş yani?"

"Onun boğulmasını istemiyorum," dedim.

"Güven bana, Piranesi. Bu bütün sorunlarımızı çözerdi. Ama her halükârda, öyle ya da böyle fark etmez. 16'yla temas kurmanın bir yolu yok, yani istesen bile onu uyaramazsın."

Sessizlik.

"Bu doğru, öyle değil mi?" dedi Öteki. "Onunla konuşmadın, değil mi?" Beni sert gözlerle, değer biçercesine süzdü.

"Konuşmadım," dedim.

"Şimdi konuşmadın? Geçmişte de konuşmadın, değil mi?"

"Ne şimdi ne geçmişte konuştum."

"İşte bak gördün mü. Her ne olursa olsun bundan sen sorumlu değilsin. Ben olsam kafama takmazdım."

Yine bir duraksama.
“Peki,” dedi Öteki nihayet. “Yapacak işlerin vardır herhalde.”
“Çok işim var.”
“Su baskını vesaire için hazırlıklar.”
“Ha, evet.”
“Eh o zaman seni rahatsız etmeyeyim.” Dönüp Birinci Hole doğru yürüdü.
“Güle güle,” diye seslendim. “Güle güle!”

SEN MATTHEW ROSE SORENSEN MİSİN?

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ BİRİNCİ GÜN İKİNCİ KAYIT

Yapmam gereken çok açıktı. Hemen Altıncı Güneybatı Salonuna gidip 16’yı Su Baskınına karşı uyaran bir mesaj yazmalıydım!

Yürürken ona bıraktığım son mesajı düşünüyordum – bu Salonlardan gitmesi için yalvarmıştım. Belki bu süre içinde bana cevap vermişti. Belki de cevabı şöyle bir şeydi:

Sevgili Piranesi
Haklısın. Bugün kendi Salonlarıma döneceğim.

Saygılarımla
16

Hal böyleyse Su Baskınında boğulacak diye endişelenmeyi bırakabilirdim. Ama içten içe kendi Salonlarına dönmemiş olduğunu umuyordum. Tuhaf olabilir ama geri dönmüşse onu özleyeceğimi biliyordum. 16’nın dışında Dünyada sadece ben ve Öteki vardık ve (bunu okumak sizi şaşırtabilir ama) Öteki’nin her zaman ideal bir arkadaş olduğunu söyleyemem. 16’nın bana başka bir mesaj yazıp yazmadığını görmeye can atıyordum, her ne kadar okumaya cesaret edemeyecek olsam da. Sanırım onun şöyle bir şey yazmış olmasını umuyordum:

Sevgili Piranesi

Faydalı ve bilgilendirici mesajlarını okuduktan sonra ancak kötülüğümü bir kenara bırakırsam seninle dost olabileceğimizi anladım. Buluşup konuşalım. Seni delirtmeyeceğime söz veriyorum. Bunun karşılığında sen de bana kötü olmamayı öğretebilir misin?

Umutla
16

Altıncı Güneybatı Salonuna girdiğimde ekin kargaları beni gürültüyle karşıladı. Taşların üzerinde 16'nın son mesajından geriye kalanları ve kendi mesajımı buldum. Fakat yeni bir mesaj yoktu. 16 bana yazmamıştı. Hayal kırıklığına uğramıştım ama kendi kendime bunun normal olduğunu söyledim. 16'nın mesajlarını silmeye devam edersem bana yazmaya devam etmesini de bekleyemezdim elbette.

Tebeşirimi çıkarıp diz çöktüm. Son mesajımın altına şöyle yazdım:

SEVGİLİ 16
ALTI GÜN İÇİNDE BU SALONLARDA BÜYÜK BİR SU BASKINI OLACAK. HER YER SENİN YA DA BENİM BOYUMU AŞAN SULARIN ALTINDA KALACAK.
TAHMİNLERİME GÖRE SULAR ALTINDA
KALACAK TEHLİKELİ BÖLGE
BURANIN ALTI SALON BATISI
BURANIN DÖRT SALON KUZEYİ
BURANIN BEŞ SALON DOĞUSU
BURANIN ALTI SALON GÜNEYİNE KADAR UZANACAK.
BASKIN ÜÇ DÖRT SAAT SÜRDÜKTEN SONRA SULAR ÇEKİLMEYE BAŞLAYACAK.
LÜTFEN BU SIRADA SALONLARDA BULUNMA, YOKSA HAYATIN TEHLİKEYE GİRER. GÜÇLÜ AKINTILAR OLACAK. SULARA KAPILACAK OLURSAN VAKİT KAYBETMEDEN TIRMAN! HEYKELLER MERHAMETLİDİR, SENİ KORUYACAKLARDIR.

PIRANESI

Mesajı dikkatli bir gözle inceledim. Yazabildiğim kadar açık yazmıştım, tek bir şey hariç: "Altı gün içinde" ifadesi, ancak 16 mesajı hangi gün yazdığımı bildiği takdirde bir anlam ifade edebilirdi, peki 16 bunu nereden bilecekti?

Bugünün tarihini yazabilirdim ama bu kendi uydurduğum takvime göre bir tarih olacaktı ve 16'nın benimle aynı takvimi bulmuş olması pek mümkün değildi.

NOT: BUGÜN YENİ AYIN İKİNCİ GÜNÜ. BASKIN İLK DÖRDÜNÜN İLK GÜNÜNDE GERÇEKLEŞECEK.

16'nın bu Salona gelmeyi büsbütün bırakmadığını ve bu uyarıyı göreceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Sel gelmeden önce suların alıp götürmemesi için bütün plastik kâselerimi –Tatlı Su biriktirmek için kullandıklarımı– toplamalıyım. Altıncı Kuzeybatı Salonuna yakın bir yerde iki kâsem vardı; Yirmi Dördüncü Holün diğer tarafındaki On Sekizinci Kuzeybatı Salonundaydılar. Hazır civardayken onları almanın bir zararı olmayacağını düşündüm.

Yirmi Dördüncü Hole yürüdüm. Bu Hol, Alt Salonlara giden Merdivenin Ağzını kısmen kapayan beyaz mermer çakılların oluşturduğu alçak bayırıyla akılda kalıcı bir yerdir. Çakılları buraya zamanla gelgitler bırakmış. Düz, yuvarlak biçimli olduklarından onlara dokunmak çok keyifli ve bembeyaz renkleri güzel, parlayan bir yarı şeffaflık taşıyor. Balık tutmak ve midye toplamak için bu bayın pek çok kez tırmandım. Her tırmanışta birkaç çakılı yerinden oynatmama rağmen bayırın şeklini bozacak kadarını oynattığım hiç olmadı.

Bugün gördüğüm ilk şey yığından bazı çakılların alınmış olduğuydu. Bayırın yan tarafında daha önce oyuk olmayan yerde bir oyuk vardı. Bu durum beni hayrete düşürdü. Bunu kim yapmış olabilirdi? Ekin kargaları ve kargaların deniz kabuklularının kabuklarını kırmak için küçük taşlar aldıklarını görmüştüm ama kuşlar hiç sebepsiz bir sürü taşı durduğu yerden almazdı.

Çevreme bakındım. Holün Kuzeydoğu tarafında Taşların üzerinde dağınık duran bir beyazlık vardı.

Oraya doğru ilerledim. Çakılların şekiller oluşturduğunu fark ettiğimde artık çok geçti. Sözcükler! 16'nın yazdığı sözcükler! Gözlerimi kaçırmama

fırsat kalmadan bütün mesajı okumuştum bile! Aşağı yukarı yirmi beş santim boyundaki harfler şöyle diyordu:

SEN MATTHEW ROSE SORENSEN MİSİN?

Matthew Rose Sorensen. Bir isim. Bir ismi oluşturan üç sözcük.

Matthew Rose Sorensen…

Gözlerimin önünde bir anı ya da hayale benzer bir görüntü belirdi.

…bir şehrin pek çok caddenin kavuştuğu bir kavşağındayım. Karanlık bir gökten üzerime kara bir yağmur yağıyor. Baktığım her yer pırıl pırıl ışıklarla dolu! Çok renkliler ve ıslak asfalt bir ayna gibi onları yansıtıyor. Dört bir yanda yükselen binalar. Hızla gelip geçen otomobiller. Binaların üzerine kazınmış sözcükler ve resimler. Sokakları dolduran karaltılar. Başta onların heykel olduğunu sandım ama hareket ettiklerinde insan olduklarını gördüm. Binlerce, on binlerce insan. Daha önce hiç tasavvur etmediğim kadar çok insan. Öyle çok ki bu kadarını aklım almıyor. Ve her yere sinmiş yağmur, metal ve çürük kokusu. Bu görüntünün bir adı vardı ve adı da…

Ama sözcük tam dilimin ucuna kadar gelmişken kayboldu ve onunla birlikte görüntü de yok oldu. Yeniden Gerçek Dünyadaydım.

Sendeledim, az kalsın yere kapaklanıyordum. Başım dönüyordu, dilim damağım kurumuş, nefesim tıkanmıştı.

Başımı kaldırıp Hol Duvarlarında sıralanan Heykellere baktım. "Su içmeliyim," dedim onlara kısık sesle. "Bana bir bardak su getirin."

Ama birer Heykeldiler sonuçta ve bana su getiremezlerdi. Yalnızca Sakin bir Asaletle yukarıdan bana bakabilirlerdi.

Ben…

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ BİRİNCİ GÜN ÜÇÜNCÜ KAYIT

16 karanlık amacına ulaşmanın bir yolunu bulmuş ve beni delirtmişti işte! Son mesajını silmiştim de ne olmuştu? Bana okumadan silemeyeceğim bir

mesaj bırakmıştı!

Sen Matthew Rose Sorensen misin?

Ben… diye kekeledim. *Ben…*

Başta bundan daha ileriye gidemedim.

Ben… Ben Evin Sevgili Çocuğuyum.

Evet.

Hemen biraz sakinleştim. Başka bir kimliğin gereği var mıydı ki zaten? Bana kalırsa gerekli değildi. Aklıma başka bir fikir geldi.

Ben Piranesi'yim.

Ama buna gerçekte inanmadığımı biliyordum. Adım Piranesi değil. (Adımın Piranesi olmadığından neredeyse eminim.)

Bir keresinde Öteki'ne bana neden Piranesi dediğini sormuştum ona.

Biraz mahcup bir gülümsemeyle *ha o mu*, demişti. *Başta bir tür şakaydı sanırım. Sana bir isimle hitap etmem gerek. Hem bu sana uyuyor. Labirentleri çağrıştıran bir isim. Sakıncası yok, öyle değil mi? Eğer hoşuna gitmediyse, böyle demem sana.*

Sakıncası yok, demiştim. *Ve dediğin gibi bana bir isimle hitap etmen gerek.*

Bu sözcükleri yazarken Evin Sessizliği bana beklentiyle yüklüymüş gibi geliyor. Olağanüstü bir şeyin olmasını bekliyor sanki.

Sen Matthew Rose Sorensen misin?

Matthew Rose Sorensen'in kim olduğunu bilmiyorken bu soruyu nasıl cevaplayabilirdim ki? Belki de yapılması gereken Fihristte Matthew Rose Sorensen'i aramaktı.

On Sekizinci Kuzeybatı Salonuna gidip kana kana su içtim. Leziz ve serinleticiydi (ne de olsa Bulut olmaktan daha yeni çıkmıştı). Biraz dinlendikten sonra da İkinci Kuzey Salonuna gidip Fihristimi ve Günlüklerimi çıkardım.

Sen Matthew Rose Sorensen misin?

Matthew Rose Sorensen'in üç adının olması onu Fihristte bulmayı zorlaştırıyordu. Önce S harfinde aradım. Hiçbir şey yoktu. Sonra R harfine baktım. Üç kayıt vardı.

Rose Sorensen, Matthew: yayınlar 2006-2010, 21 no'lu Günlük, sayfa 6

Rose Sorensen, Matthew: yayınlar 2011-12, 22 no'lu Günlük, sayfa 144-5

Rose Sorensen, Matthew, Tom and Blinded için biyografi: 22 no'lu Günlük, sayfa 200

Son kayıt umut vaat ediyordu.

Matthew Rose Sorensen, İskoç asıllı Danimarkalı bir baba ve Ganalı annenin İngiltere doğumlu oğludur. Aslen matematik eğitimi aldı ama kısa bir süre sonra ilgisi şimdiki araştırma alanına kaydı (matematik felsefesi ve düşünce tarihi üzerinden) sınırları aşan fikirlere. Bilim, mantık ve yasaların sınırlarını aşan bir adam, Laurence Arne-Sayles, hakkında bir kitap yazıyor.

Matthew Rose Sorensen'in Laurence Arne-Sayles'in bilim ve aklı inkâr ettiğine inanması ilgimi çekmişti. Bu noktada yanlışı vardı. Peygamber bir bilimadamı ve mantığa âşık bir adamdı. Boşluğa yüksek sesle dedim ki:

"Sana katılmıyorum."

Matthew Rose Sorensen'i çağırmaya, onu oyuna getirip kendini ortaya çıkarmasını sağlamaya çalışıyordum. Eğer gerçekten Benim unutulmuş bir parçamsa kendisine karşı çıkılmasını istemeyecek, kendi görüşünü savunmaya çalışacaktı.

Ama bu işe yaramadı. Matthew Rose Sorensen zihnimin karanlık bir köşesinden çıkagelmedi. Bir boşluk, sessizlik ve yokluk olarak kalmaya devam etti.

Kalan iki kayda baktım.

İlki basit bir listeydi.

"'Şimdi, burada, şimdi, daima": J. B. Priestley'in Zaman Oyunları,"[3] Tempus*, Cilt 6: 85-92*

Kucakla/Hoşgör/Karala/Yok Et: Akademinin Kendi Dışından Gelen Düşüncelere Karşı Tutumu, *Manchester University Press, 2008*

"Aykırı matematiğin kaynakları: Srinivasa Ramanujan ve Tanrıça,"[4] Intellectual History Quarterly*, Sayı 25: 204-238, Manchester University Press*

İkinci kayıtta da aşağı yukarı aynı şeyler vardı.

"Timey-Wimey: Steven Moffat, Blink ve J. W. Dunne'in Zaman Teorileri,"[5] Journal of Space, Time and Everything, *Sayı 64:42-68, Minnesota University Press*

"Zihninde Bulacağın Çemberler: Laurence Arne-Sayles'in Yandaşlarını İstismarında Labirentlerin Önemi" Psikedeli ve KarşıKültür Eleştirileri, *Cilt 35, sayı 4*

"Katedral Çatısındaki Aslanağzı: Laurence Arne-Sayles ve Akademi," Intellectual History Quarterly, *Sayı 28:119-152, Manchester University Press*

Aykırı Düşünceler: Çok Kısa Giriş, *OUP, yay. 31 Mayıs 2012*

"Zaman Yolculuğu Mimarisi": Paul Enoch ve Bradford üzerine makale The Guardian*, 28 Temmuz 2012*

Sıkıntıyla burnumdan uzun bir soluk verdim. Bunlar işe yaramazdı! Laurence Arne-Sayles ile ilgileniyor olması (ki bu da onu Dünyadaki herhangi birinden farklı kılmıyordu) dışında hiçbir şey öğrenememiştim. Sanki silkeleyerek daha fazla bilgi alabilecekmişim gibi Günlüğümü şöyle bir güzel sarsmak için güçlü bir arzu duydum.

Uzun bir süre oturup düşündüm.

Fihristte henüz bakmadığım bir kişi kalmıştı, o da Öteki'ydi. Ona bakmayı şu ana dek düşünmemiştim. Ama belki Öteki'yle ilgili kayıtları okursam ve Matthew Rose Sorensen'den bahsedildiğini görürsem, o zaman … duraksadım. O zaman ne? Belki o zaman Öteki'nin Matthew Rose Sorensen'i tanıyıp tanımadığına ve nihayetinde de Matthew Rose Sorensen'in ben olup olmadığıma karar verebilirdim.

Denemenin bir zararı yok gibi görünüyordu. Hatta Dünyanın tüm isimleri arasında Öteki'ne bakmak en güvenlisi gibi görünüyordu. Onunla yıllardır dosttuk. Fihristte Ö harfini açtım. Öteki için 74 kayıt girilmişti. Öteki hakkında en çok şey yazılmış maddeydi. Hatta yazdıklarımı sığdırmak için şimdiden P harfinden iki sayfa çıkarmak zorunda kalmıştım.

Bulduklarım şunlardı:

Öteki, yaptığı Ayinler

Öteki, Büyük ve Gizli Bilgi Üzerine Konuşmalar

Öteki, Batık Salonların fotoğraflarını çekmem için bana bir fotoğraf makinesi veriyor

Öteki, onun için bir Yıldız haritasını çıkarmamı istiyor
Öteki, Birinci Holü çevreleyen Salonların bir haritasını çizmemi istiyor
Öteki, Heykellerin bir çeşit şifre oluşturduğunu ve bunu çözebileceğimiz önerisinde bulunuyor

Böyle devam edip gidiyordu. Ta ki en son girilmiş kayıtlara gelene kadar:

Öteki, anlamsız "Batter-Sea" sözcüğünü kullanarak belleğimi sınıyor
Öteki, bana ayakkabı hediye ediyor

Hızla birkaç kez daha göz gezdirdim. Öteki'nin benim yardımımla düzenlediği çeşitli Ayinleri okudum. Öteki'nin ne kadar zeki olduğunu, ne kadar bilimsel, bilgili ve yakışıklı olduğunu okudum. Giysilerinin ayrıntılı tasvirleri okudum. Biraz ilginçti ilginç olmasına ama halihazırdaki sorunuma bir faydası yoktu. Stanley Ovenden, Maurizio Giussani, Sylvia D'Agostino ve Laurence Arne-Sayles için girilmiş kayıtların aksine Öteki hakkındaki kayıtların hiçbiri benim için yeni değildi. Saklı anlamlarla titreşen (Whalley Range ve doktor kliniği gibi) esrarlı sözcükler ya da ifadeler içermiyorlardı. Olayların hepsi net olarak hatırladığım olaylardı. Ve Matthew Rose Sorensen adı hiçbir yerde adı geçmiyordu.

Peygamber'in Öteki için Ketterley adını kullandığını hatırladım. Böylece K harfini açtım.

Sekiz kayıt vardı. İlki 2 no'lu Günlüğün (eski 22 no'lu Günlük) 187. sayfasındaydı.

Dr. Valentine Andrew Ketterley. 1955 Barselona doğumlu. Poole, Dorset'te büyüdü. (Ketterleyler Dorsetshirelı eski bir ailedir.) Asker ve okültist Albay Ranulph Andrew Ketterley'nin oğlu.

Valentine Ketterley, Laurence Arne-Sayles'in öğrencisiydi ve daha sonra Manchester'da Toplumsal Antropoloji Bölümünde araştırma görevlisi oldu. 1985'te Clémence Hubert ile evlendi. 1991'de boşandı. İki çocuk sahibidir. 1992'de Ketterley, Manchester'dan ayrılarak UCL'de öğretim kadrosuna girdi. Aynı yıl Haziran ayında The Times'a Arne-Sayles'i alenen reddettiği bir mektup yazdı. Arne-Sayles'i öğrencilerini kasten yanlış yönlendirip çıkarları doğrultusunda kullanmakla, sahte mistisizm ve başka dünyaların olduğuna dair hikâyelerle doldurmakla suçluyor; Manchester

Üniversitesine onu görevden almaları çağrısında bulunuyordu. (Üniversite, Arne-Sayles 1997 yılında kişiyi hürriyetinden yoksun bırakma suçuyla tutuklanana kadar bunu yapmadı.)

Son yıllarda Ketterley, Arne-Sayles hakkında kendisine yöneltilen soruları cevaplamadı.

Soru: Benimle konuşup konuşmayacağını anlamak için Ketterley ile bağlantıya geçmeye değer mi? Battersea Parkı civarında oturuyor.

Eylem noktası: Dr. Ketterley için bir soru listesi hazırla.

Tekrar bildik bir zemine dönmüştüm. Kayıt net ve muğlak anlamlar taşıyan –tabii herhangi bir anlamları olduğunu farz ederek– sözcüklerin bir karışımıydı yine. Gizemli "Battersea" sözcüğünün tekrar ortaya çıkması ilgimi çekti ve aslında tireyle ayrılmaması gerektiğini gördüm.

Bir sonraki kaydın yerini bulmak için Fihriste geri döndüm ve işte o zaman oldukça tuhaf bir şey fark ettim. Geri kalan kayıtlar –yedi taneydiler– birbirini izleyen sayfalardaydı. 22 no'lu Günlüğün son on sayfası ve 23 no'lu Günlüğün ilk otuz iki sayfası olduğu gibi Ketterley hakkındaydı.

Böylece 2 no'lu Günlüğü açtım (eski 22 no'lu Günlük). Son on sayfa –tam da aradığım sayfalar– eksikti; geriye sırtta birkaç yırtık kenar kalmıştı. 3 no'lu Günlüğü açtığımda da (eski 23 no'lu Günlük) aynı şeyle karşılaştım. Ketterley hakkında bilgi içeren otuz iki sayfanın yerinde yeller esiyordu.

Hayretler içinde arkama yaslandım.

Bunu kim yapmış olabilirdi? Peygamber olabilir miydi? Ketterley'den nefret ettiğini biliyordum. Belki de nefreti onu düşmanı hakkında yazılanları yok etmeye itmişti. 16 olabilir miydi? 16 Mantıktan nefret ediyordu. Belki bir kişiden bir başkasına Akıl aktarabilen bir araç olan Yazıdan da nefret ediyordu. Ama bu da saçmaydı. Zira 16 bana Yazı kullanarak uzun bir mesaj bırakmıştı. Hem her halükârda ne Peygamber ne de 16 Günlüklerimi bulmuş olabilirdi. Onları (daha önce söylediğim gibi) İkinci Kuzey Salonunun Kuzeydoğu Köşesindeki Gül Çalısına takılmış Melek Heykelinin arkasına sakladığım postacı çantamın içinde tutuyorum. Binlerce milyonlarca Heykelin arasından hangisine bakacaklarını nereden bilebilirlerdi?

Uzun bir süre oturup düşündüm. Sayfaları yırttığımı hatırlamıyordum. Ama gerçekçi olmak gerekirse bunu benden başka kim yapmış olabilirdi? Üstelik, hatırlamadığım pek çok olay olduğunun bir süredir farkındaydım. Hiç hatırlamadığım pek çok şey yaptım sahiden de (bu gizemli Günlük kayıtları gibi). Yani sayfaları yırtan ben olabilirdim.

Ama sayfaları ben yırttıysam onlara ne olmuştu peki? Nereye gitmişlerdi?

Seksen Sekizinci Batı Salonunda bulduğum kâğıt parçalarını gidip getirdim. Birkaçını alıp inceleyebilmek için yere yaydım. Bir tanesi –köşeden bir parça– 231 sayısını taşıyordu. Bu sayfa numarası 2 no'lu Günlüktendi.

Çabucak –neredeyse panik içinde– parçaları bir araya getirmeye başladım. 15 Kasım 2012 ile 20 Aralık 2012 arası olarak belirlediğim dönemi kapsayan 30 kayıt vardı. En uzun kaydın başlığı *15 Kasım 2012 olayları* başlığını taşıyordu.

---

[1] İç yaprakları şeftali rengi dış yaprakları beyaz, çay kokulu, kamelyaya benzeyen bir gül cinsi.

[2] Saf beyaz gül üretme çabalarının bir sonucu olarak meydana gelmiş, pembe tonlu bir gül cinsi.

[3] J. B. Priestley 1894 Yorkshire doğumlu İngiliz romancı, oyun yazarı ve radyo programcısı. *An Inspector Calls* (Müfettişin Ziyareti) en bilinen oyunudur. Zaman oyunlarında Priestley, J. W. Dunne'un *An Experiment with Time* kitabında geliştirdiği fikirleri işler. Dunne'un kitabı J.R.R Tolkien, C.S. Lewis ve Charles Williams'in edebiyat kulübü Inklings'i, John Buchan ve Borges'i etkiledi.

[4] Söz konusu Tanrıça Namagiri Thayar'dır. Ramanujan matematik buluşlarını ona atfeder. Ramanujan'a göre tanrıça ona görünerek daha sonra doğrulaması gereken matematik formülleri söylemiştir.

[5] Steven Moffat Dr. Who'nun yaratıcısıdır. Blink (Göz Kırpma) ise bir Dr. Who bölümüdür. Doktor, zamanı şöyle tanımlar: people assume that time is a strict progression of cause to effect, but actually from a non-linear, non-subjective viewpoint – it's more like a big ball of wibbly wobbly… timey wimey… stuff.

5. Bölüm

VALENTINE KETTERLEY

15 Kasım 2012 olayları

Onu kasım ortasında ziyarete gittim. Saat dördü biraz geçiyordu, soğuk, mavi bir alacakaranlık. Öğleden sonra sağanak yağış olmuştu, yağmur otomobil farlarını bulanıklaştırıp onlara birer mozaik görüntüsü veriyordu, kaldırımlar ıslak, siyah yapraklardan kolajlarla kaplıydı.

Evine geldiğimde müzik sesi duydum. Bir Reqiuem. Berlioz eşliğinde kapının açılmasını bekledim.

Kapı açıldı.

"Dr. Ketterley?" dedim.

Yaşı elliyle altmış arasında, uzun boylu ince bir adamdı. Yakışıklı bir adam. Çıkık elmacık kemikleri ve geniş alnıyla başı bir çilecinin başına benziyordu. Saçları ve gözleri koyu renk, teni zeytin rengiydi. Alın bölgesinde saçları hafifçe açılmıştı ama fazla değil ve saçlarından daha çok grisi olan, düzgün kesilmiş uca doğru hafifçe sivrileşen bir sakalı vardı.

"Evet," dedi. "Ve sen de Matthew Rose Sorensen'sin."

Onu onayladım.

"İçeri gir," dedi.

İçeri girdiğimde sokakları kaplayan yağmur kokusu yok olup gitmek yerine her nasılsa yoğunlaşmıştı. Evin içinde yağmurun, bulutların ve havanın kokusu vardı, sınırları olmayan bir yerin kokusu. Deniz kokusu.

Battersea'deki Viktorya döneminden kalma sıralı evlerden birinde böyle bir koku olması çok mantıksızdı.

Beni bir oturma odasına götürdü. Berlioz çalıyordu. Sesini kıstı ama biz konuşurken fonda, felaketin film müziği çalmaya devam etti.

Postacı çantamı yere bıraktım. O da kahve getirdi.

"Anladığım kadarıyla akademisyensiniz," dedim.

"Akademisyen*dim*," diye açıkladı belli belirsiz bir bıkkınlıkla. "On beş yıl öncesine kadar. Artık özel muayenehanemde psikolog olarak çalışıyorum. Akademik çevre bana asla kucak açmadı. Fikirlerim ve dostlarım yanlış türdendi."

"Arne-Sayles ile olan bağlantınızın size zararının dokunduğunu tahmin ediyorum," dedim.

“Eh, oldukça. İnsanlar hâlâ onun işlediği suçlardan haberdar olduğumu sanıyor. Hiçbirinden haberdar değildim.”

“Onunla hâlâ görüşüyor musunuz?” diye sordum.

“Tanrım, hayır! Yirmi yıldır görüşmüyoruz.” Beni şüpheyle süzdü. “Laurence ile konuştun mu hiç?”

“Hayır, elbette ona yazdım ama benimle görüşmeyi reddetti.”

“Doğrudur.”

“Benimle konuşmamasının nedeninin geçmişinden utanç duyması olabileceğini düşündüm,” dedim.

Ketterley kısa, neşesiz, tiz bir kahkaha attı. “Pek mümkün değil. Laurence utanmaz arlanmaz biridir. Sapığın teki. Birinin ak dediğine o kara der. Onu görmek istediğini söylersen seni görmek istemez. Huyu böyledir.”

Postacı çantamı kucağıma koydum ve Günlüğümü çıkardım. Şu anki Günlüğümle beraber bir önceki Günlüğümle (ona neredeyse her gün başvuruyordum) birlikte, tuttuğum günlüklerimin fihristini ve bir sonraki günlüğüm olacak boş bir defteri yanımda taşıyordum (şimdiki defter bitmek üzereydi).

Günlüğümü açıp yazmaya başladım.

Beni ilgiyle izliyordu. “Kalem kâğıt mı kullanıyorsun?”

“Notlarımı günlük sistemi kullanarak tutuyorum. Bilgiyi takip etmek açısından bunun çok faydalı olduğunu gördüm.”

“Kayıt tutma işinde iyi misindir?” diye sordu. “Genel anlamda yani?”

“Mükemmel kayıt tutanın. Genel anlamda.”

“İlginç,” dedi.

“Neden? Bana iş mi teklif etmek istiyorsunuz?” diye sordum.

Güldü. “Bilmiyorum. Olabilir.” Duraksadı. “Neyin peşindesin?”

Alışılmadık, sınırları aşan fikirleri, bu fikirleri açık ve net ifade eden insanları ve farklı disiplinlerce –din, sanat, edebiyat, bilim ve matematik vs – nasıl algılandığıyla ilgilendiğimi açıkladım. “Ve Laurence Arne-Sayles da gelenekleri çiğneyen düşünürün mükemmel bir örneği. Sınırları hiçe saydı. Büyü hakkında yazdı ve ona bilimmiş gibi davrandı. Son derece zeki bir grup insanı başka dünyaların varlığına ve onları oraya götürebileceğine inandırdı. Yasadışı olduğu bir zamanda eşcinseldi. Bir adamı kaçırdı ve bugüne kadar kimse bunun sebebini öğrenemedi.”

Ketterley hiçbir şey söylemedi. Yüzünde cesaret vermeyen duygusuz bir ifade vardı. Her şeyden çok, sıkılmış olduğunu söylenebilirdi.

“Tüm bunların çok uzun zaman önce olduğunun farkındayım,” dedim empati kurmayı deneyerek.

“Hafızam mükemmeldir,” dedi buz gibi bir tavırla.

“Ah. Eh, bu iyi. Zira tam da şu anda 80’lerin ilk yarısında Manchester’da hayatın nasıl olduğuna dair bir tablo oluşturmaya çalışıyorum kafamda. Arne-Sayles’le çalışmak. O atmosfer. Size ne gibi şeyler söylediği. Önünüzde sihirbaz gibi yoktan var ettiği ihtimaller. Bu tür şeyler.”

“Evet,” dedi Ketterley dalgın dalgın, kendi kendine konuşuyor gibiydi, “insanlar Laurence hakkında hep böyle kelimeler kullanırlar. Sihirbaz gibi yoktan var ettiği.”

“Kelimeye itirazınız mı var?”

“Elbette boktan kelimeye itirazım var,” dedi aksilenerek. “Laurence’ın bir tür sahne sihirbazı, bizim de ağzı açık onu izleyen saf izleyiciler olduğunu ima ediyorsun. Asla böyle değildi. Onunla tartışılmasından hoşlanırdı. Akılcı bir bakış açısı ortaya koymanı isterdi.”

“Ya sonra?”

“Sonra da seni yerle bir ederdi. Teorileri göz boyamadan ibaret değildi. Bilakis. Her şeyi enine boyuna düşünmüştü. Bir yere kadar kusursuz bir tutarlılığı vardı. Ve aklı, hayalgücüyle birleştirmekten korkmuyordu. Modern öncesi insan düşüncesine dair anlattıkları daha önce karşıma çıkan her şeyden daha inandırıcıydı.” Duraksadı. “Manipülatif olmadığını söylemiyorum elbette. Çünkü hiç kuşkusuz öyleydi.”

“Ama az önce demiştiniz ki?”

“Kişisel seviyede. İlişkilerinde manipülatifti. Entelektüel düzeyde dürüsttü ama özel hayatında inanılmaz derecede manipülatifti. Sylvia örneğine bak.”

“Sylvia D’Agostino mu?”

“Garip bir kız. Kendini Laurence’a adamıştı. Tek çocuktu. Ailesiyle yakındı, özellikle de babasıyla. O ve babası, ikisi de yetenekli şairlerdi. Laurence ona anne babasıyla uydurma bir tartışma çıkarmasını ve onlarla bütün ilişkisini kesmesini söyledi. Sylvia da hakikaten onun söylediklerini yaptı. Bunu sırf Laurence ona öyle emretti diye yaptı, çünkü Laurence, İnsanlığı bekleyen yeni çağın yolunu bize gösterecek büyük büyücü, büyük kâhindi. Sylvia’yı ailesinden koparmanın onun için hiçbir avantajı yoktu. En ufak bir fayda bile görmüyordu bundan. Bunu sırf yapabildiği için yaptı. Sylvia ve ailesine acı vermek için. Sadece zalim olduğu için yaptı.”

“Sylvia D’Agostino kaybolanlardan biriydi,” dedim.

“O konuda bir şey bilmiyorum,” dedi Ketterley.

“Sayles’in entelektüel açıdan dürüst olduğunu söyleyebileceğini sanmıyorum. Başka dünyalara gittiğini söylemişti. Başka insanların da oraya gittiğini. Buna tam olarak dürüstlük diyemeyiz değil mi?” Sesimde kibirden kaynaklanan hafif bir sertlik olabilirdi, sanırım bunu saklamam daha olurdu ama tartışmalarda üstün gelmek oldum olası hoşuma giden bir şeydi.

Ketterley kaşlarını çattı. Bir mücadele verir gibiydi. Bir şey söylemek için ağzını açtı, fikrini değiştirdi ve sonra, “Senden pek hoşlanmadım,” dedi.

Güldüm. “Bununla yaşayabilirim,” dedim.

Bir sessizlik oldu.

“Sizce, neden bir labirent?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Neden diğer dünyayı –en sık gittiğim yer dediği yeri– bir labirent olarak tasvir etmişti?”

Ketterley omuz silkti. “Kozmik bir görkem tasavvuru, sanırım. Varoluşun birbirine karışan dehşeti ve görkeminin bir simgesi. Kimsenin sağ çıkamayacağı bir yer.”

“Peki,” dedim. “Ama sizi var olduğuna nasıl ikna ettiğini hâlâ anlayamıyorum. Labirent dünyasını kastediyorum.”

“Bizi oraya götürecek bir ayin yaptırdı. Ayin bazı açılardan … duygusal bir tepki uyandırıyordu diyelim. Çağrışımlar.”

“Ayin mi? Gerçekten mi? Arne-Sayles’in ayinlerin saçma olduğu görüşünü savunduğunu sanıyordum. Yarı Görünen Kapı’da bu minvalde bir şey söylemiyor muydu?”

“Doğru. Labirent dünyasına düşünce şeklinde ufak bir değişiklik yaparak, her şeye bir mucize gözüyle bakan rasyonellik öncesi o çocukluk bilincine dönerek erişebildiğini söylüyordu. Bunu istediği zaman yapabildiğini ileri sürüyordu. Büyük çoğunluğumuz –öğrencileri yani– bu yolla hiçbir yere varamadık, bu yüzden labirente girmek için yapmamız gereken bir ayin oluşturdu. Ama bunun bizim yeteneksizliğimiz karşısında verilen bir ödün olduğunu açıkça ifade etti.”

“Anlıyorum. Çoğumuz dediniz?”

“Ne?”

“Çoğumuz ayini yapmadan labirente giremiyordu dediniz. Bazılarınızın girebildiğini ima ediyor gibiydiniz.”

Hafif bir tereddüt.

“Sylvia. Sylvia oraya Laurence’ın girdiği yolla gidebileceğini düşünüyordu. Her şeyi mucize gözüyle gören ruh haline geri dönerek. Dediğim gibi tuhaf bir kızdı. Bir şair. Kendi dünyasında yaşardı. Kim bilir ne gördüğünü düşündü.”

“Peki ya siz hiç gördünüz mü? Labirenti yani?”

Sorumu düşündü. “Daha çok üstü kapalı, kendini hissettirme diyebileceğin biçimde. Devasa bir yerde bulunduğum hissi –yalnızca geniş değil, aynı zamanda muazzam yüksekliği olan bir yer– bunu itiraf etmek epeyi zor, ama evet onu bir kez gördüm. Daha doğrusu gördüğümü zannediyorum.”

“Neye benziyordu?”

“Laurence’ın anlattığı gibiydi diyebilirim. Birbirine bağlı, klasik tarzda binalardan oluşan sonsuz bir zincir.”

“Peki bu ne anlama geliyordu sizce?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Hiçbir anlamı olduğunu sanmıyorum.”

Kısa bir sessizlik. Sonra aniden sordu. “Burada olduğunu bilen var mı?”

“Pardon?” dedim. Tuhaf bir soru gibi gelmişti.

“Laurence Arne-Sayles’le olan bağlantımın kariyerimi baltaladığını söyledin. Buna rağmen buradasın, sen, bir akademisyen, bu konu hakkında sorular sorup bu tatsız konuyu tekrar gündeme getiriyorsun. Neden daha dikkatli olmadığını merak ettim sadece. Bunun parlak kariyerini lekeleyeceğinden korkmuyor musun?”

“Kimsenin yaklaşımıma karşı çıkacağını sanmıyorum,” dedim. “Arne-Sayles hakkındaki kitabım gelenek dışı düşünceler üzerine daha geniş çaplı bir projenin bir parçası. Bunu daha önce de açıklamıştım sanıyorum.”

“Ah anlıyorum,” dedi. “Yani bugün beni görmeye geleceğini herkese söyledin öyle mi? Bütün dostlarına yani?” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Hayır, kimseye söylemedim. İnsanlara ne yaptığımı söylemem genellikle. Ama bu demek değil ki…”

“İlginç,” dedi.

Karşılıklı bir antipatiyle birbirimizi süzdük. Kalkıp gitmek üzereydim ki ansızın “Laurence’ı ve üzerimizde nasıl bir etkisi olduğunu gerçekten anlamak istiyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim. “Elbette.”

“O halde ayini yapmamız gerek.”

“Ayini mi?” dedim.

“Evet.”

“Hani şu ayini…”

“Labirente giriş yolunu açacak olan. Evet.”

“Nasıl yani? Şimdi mi?” Bu teklif beni bir parça şaşırtmıştı. (Ama korkmuyordum. Korkacak ne vardı ki?) “Hâlâ hatırlıyor musunuz?”

“Ah, evet. Dediğim gibi hafızam mükemmeldir.”

“Ah, şey, ben … ne kadar sürer acaba?” diye sordum. “Benim sadece…”

“12 dakika sürüyor,” dedi.

“Ah!… Ah, tamam. Tabii. Neden olmasın?” dedim. Ayağa kalktım. “Uyuşturucu falan almam gerekmiyor, değil mi?” dedim. “Çünkü bu gerçekten de bana gö…”

Yine o hor gören kahkahasını attı. “Bir fincan kahve içtin. Bence bu yeterli olacaktır.”

Storları indirdi. Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Şömine rafından üzerinde mum olan bir şamdan aldı. Eski moda, pirinçten, kare tabanlı bir şamdandı ve evin modern, minimalist Avrupai mobilyalarıyla pek uyuşmuyordu.

Oturma odasında beni ayağa kaldırıp yüzümü hole bakan kapıya döndürdü. Bu alanda hiç mobilya yoktu.

Postacı çantamı –günlüklerimin, fihristimin ve kalemlerimin olduğu çanta– omzuma astı.

“Bu ne için şimdi?” diye sordum, kaşlarımı çatarak.

“Defterlerine ihtiyacın olacak,” dedi. “Yani. Labirente girdiğinde.”

Garip bir espri anlayışı vardı.

(Bunu yazarken, içime karanlık bir dehşetin çöktüğünü hissediyorum. Bundan sonra olacakları biliyorum çünkü. Ellerim titriyor ve kendime hâkim olmak için yazmayı bir süre bırakmalıyım. Ama o sırada hiçbir şey hissetmedim, ne bir tehlike ne de başka bir şey.)

Mumu yaktı ve kapının hemen dışına koydu. Holün zemini oturma odasının zeminiyle aynıydı: Masif meşe parke. Şamdanı koyduğu yerde koyu bir leke fark ettim öyle ki ahşap tekrar tekrar mum damlalarıyla lekelenmiş gibiydi ve koyu lekenin içinde şamdanın tabanıyla aynı biçimde daha açık renkli bir kare vardı.

“Tüm dikkatini muma vermen gerekiyor,” dedi.

Ben de öyle yaptım.

Ama aynı zamanda koyu lekenin içindeki o açık renk kareyi ve ona uyarı şamdanı düşünüyordum. Yalan söylediğini de tam o noktada anladım. O mum tam o noktaya birçok kez konulmuş ve bu ayin tekrar tekrar yapılmıştı. Ketterley hâlâ inanıyordu. Hâlâ diğer dünyaya ulaşabileceğini düşünüyordu.

Korkmamıştım, sadece bu olanlara pek inanmadan eğlenerek bakıyordum. Ve ayinden sonra yalanını ifşa etmek için sorabileceğim soruları aklımdan geçirmeye başladım.

Evdeki ışıkları söndürdü. Yerde yanan mumun ışığı ve sokak lambalarının storlardan içeri sızan turuncu pusu dışında ortalık karanlıktı.

Biraz arkamda durup gözlerimi mumdan ayırmamamı söyledi. Ardından monoton bir sesle ilk kez duyduğum bir dilde birtakım sözcükler tekrarlamaya başladı. Galce ve Kernevekçeyle taşıdığı benzerliklerden onun Briton dillerinden biri olduğunu çıkardım. Sanırım sırrını o ana kadar keşfetmemiş olsaydım bile o zaman fark ederdim. Sanki yaptığı şeye sonsuz bir inanç besliyormuşçasına inançla tutkuyla sözcükleri tekrarlıyordu.

Birkaç kez "Addedomarus," dediğini duydum.

"Şimdi gözlerini kapa," dedi.

Dediğini yaptım.

Terane devam etti. Sırrını keşfettiğim için duyduğum keyif bir süre dayanmamı sağladı, ama sonra sıkılmaya başladım. Ketterley kelimeleri kullanmayı tamamen bırakmıştı; midesinden başlayan inanılmayacak kadar derinden gelip gittikçe tizleşen, vahşileşen, şiddetlenen ve olağanüstü bir hal alan hayvani bir hırıltı çıkarıyordu.

Her şey yer değiştirdi.

Sanki dünya öylece durmuş gibiydi. Ketterley sustu. Berlioz koro bölümünün ortasında kesildi. Gözlerim kapalıydı ama karanlığın niteliğinde bir değişiklik olduğunu anlayabiliyordum, daha gri, daha soğuktu. Hava, sanki bir sis tabakasının içine dalmışız gibi daha soğuk ve nemliydi. Acaba bir yerlerde bir kapı mı açıldı diye düşündüm ama bu da durumu açıklamıyordu çünkü aynı anda Londra'nın uğultusu da kesilmişti. Muazzam bir boşluğun sesi vardı ve dört bir yanımda dalgalar güm güm duvarları dövüyordu. Gözlerimi açtım.

Etrafımda geniş bir odanın duvarları yükseliyordu. Olduklarından daha da büyük ve korkunç görünen Minotauros heykelleri üzerime eğilmiş, cüsseleriyle etrafı karartıyor, devasa boynuzları boşluğu yarıyor, hayvani ifadeleri esrarengiz ve vakur görünüyordu. Gözlerime inanamayarak döndüm.

Ketterley ceketsiz, gömleğiyle duruyordu. Son derece rahattı. Bana bakıyor ve ummadığı kadar iyi sonuç vermiş bir doneymişim gibi gülümsüyordu.

“Daha önce bir şey söylemediğim için kusuruma bakma,” diye gülümsedi, “ama seni gördüğüme gerçekten sevindim. Sağlıklı bir genç adam tam da ihtiyacım olan şeydi.”

“Beni geri götür!” diye haykırdım ona.

Gülmeye başladı.

Ve hiç durmadan kahkahalarla güldü, güldü, güldü.

6. Bölüm

DALGA

Yanılmıştım!

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ BİRİNCİ GÜN DÖRDÜNCÜ KAYIT

Kucağımda Günlüğüm ve önümde kâğıt parçaları bağdaş kurmuş oturuyordum. Onları pisletmek istemediğim için hafifçe dönüp Döşeme Taşlarının üzerine kustum. Titriyordum.

Kendime bir bardak su ve kusmuğu silmek için bir parça bez aldım.

Yanılmıştım. Öteki benim dostum değil. Hiçbir zaman dostum olmamıştı. O benim düşmanım.

Titremem hâlâ geçmemişti. Su bardağı elimdeydi ama elim o kadar çok titriyordu ki bir türlü sabit tutamıyordum.

Bir zamanlar Öteki'nin düşmanım olduğunu biliyordum. Daha doğrusu Matthew Rose Sorensen biliyordu. Ama Matthew Rose Sorensen'i unuttuğumda bunu da unutmuştum.

Ben unutmuştum, ama Öteki anımsıyordu. Bir gün hatırlamam ihtimaline karşı tedirgin olduğunu artık biliyorum. Bana Piranesi diyordu, böylece Matthew Rose Sorensen adını kullanmasına gerek olmayacaktı. Anılarımı canlandırıp canlandırmayacağını anlamak için "Battersea" gibi sözcüklerle sınamıştı beni. Battersea'nin bir anlamı olmadığını söylediğimde yanılmıştım. Anlamsız değildi. Matthew Rose Sorensen için anlamı olan bir sözcüktü.

Ama ben hatırlamazken Öteki nasıl hatırlayabiliyordu?

Çünkü Evde kalmadı, Diğer Dünyaya geri döndü.

Geri kalanı çorap söküğü gibi geldi. Başım her yeni aydınlanmayla biraz daha ağırlaşıyor, bu ağırlığı kaldıramayıp sarsılıyordu. Başımı ellerimin arasına alıp sıktım ve inledim.

Uzun süre kalmamalıyım, demişti Peygamber, burada kalmanın sonuçlarının ne olacağının fazlasıyla farkındayım: Amnezi, tam bir zihinsel çöküş, vesaire, vesaire. Peygamber gibi Öteki de asla burada fazla kalmıyordu. Buluşmalarımızın bir saati geçmesine asla müsaade etmiyordu ve bir saatin sonunda yürüyüp gittiğinde Diğer Dünyaya gidiyordu.

Ama bir daha unutmayacağımdan emin olmak için ne yapabilirdim? Unuttuğumu ve tekrar Öteki'nin dostu olduğumu, Evde oradan oraya koşturarak ölçüm yaptığımı, fotoğraf çektiğimi, onun için bilgi topladığımı, ben bütün bunları yaparken de halime kahkahalarla güldüğünü gözümün önüne getirdim! Hayır-hayır-hayır-hayır-hayır-hayır-hayır-hayır-hayır-hayır! Bunun düşüncesine bile dayanamıyordum! Anılarımın uçup gitmesini engelleyebilecek, onları yerli yerinde tutabilecekmişim gibi avuçlarımı başıma bastırdım.

16'dan öğrendiğim şeyi yapacağım, Hollerden mermer çakıl taşlarını toplayacağım ve onları dizip harfler yazacağım. Bir metrelik harflerle yazacağım! *UNUTMA! ÖTEKİ SENİN DOSTUN DEĞİL! KENDİ ÇIKARLARI İÇİN MATTHEW ROSE SORENSEN'İ OYUNA GETİRİP BU DÜNYAYA YOLLADI!* Eğer gerekirse tüm Salonları teker teker devasa yazılarla dolduracağım!

...kendi çıkarları için... Evet, evet! Kilit nokta buydu. Bu yüzden Matthew Rose Sorensen'i buraya getirmişti. Öteki'nin bu Salonlarda yaşayacak ve bilgi toplayacak birine –bir köleye!– ihtiyacı vardı; Evin ona unutturması ihtimaline karşı kendisi yapmaya cesaret edemezdi. İçim yakıcı, şiddetli bir öfkeyle doldu.

Ona Su Baskınını neden söylemiştim sanki? Keşke tüm bunları Su Baskınından haberim olmadan önce öğrenmiş olsaydım! O zaman bunu ondan saklayabilirdim. Perşembeye kadar bekleyip, Suların ulaşamayacağı Yüksek bir Yere tırmanabilir ve oradan onun yok olmasını izleyebilirdim. Evet! Artık bunu istiyorum. Belki de çok geç değildir! Öteki'nin yanına döneceğim. Gülümseyeceğim, hiçbir şey yokmuş gibi davranacağım ve o beni nasıl kandırdıysa ben de onu öyle kandıracağım. Baskın konusunda yanıldığımı söyleyeceğim. Sular yükselmiyor. Perşembe günü burada ol! Perşembe günü bu Salonların tam ortasında ol!

Ama tabii Öteki, perşembe günü burada olmayacağını söylemişti. Perşembe günü asla burada olmaz. Diğer Dünyada güvende olacak. Hiç önemli değil! Öfke aklımın daha hızlı çalışmasını sağlıyor, bana hızlı çözümler bulduruyordu. Salı günü Öteki benimle buluşmaya gelecek – salı bizim her zamanki buluşma günümüz. Onu yakalayıp balık avlarıyla bağlayacağım. Sentetik polimerden yapılma ağlar oldukça sağlam. Onu İkinci Güneybatı Salonundaki Heykellere bağlayacağım. İki gün boyunca bağlı kalacak. Su Baskınının geleceğini bilerek azap çekecek. Ona içecek su veririm belki. Belki de vermem. Belki de ona şöyle derim: "Yakında suya

doyacaksın!" Perşembe günü de Kapılardan içeri hücum eden Metceziri izleyecek ve acı acı haykıracak, haykırışları hiç durmayacak. Ben de kahkahalarla güleceğim. Matthew Rose Sorensen'i buraya getirdiğinde ona güldüğü gibi ben de aynı şekilde onunki kadar yüksek ve gürültülü kahkahalar atacağım.

Burası kendimi kaybettiğim yer.

Kendimi uzun, mide bulandırıcı intikam hayalleri içinde kaybettim. Dinlenmeyi düşünmedim. Yemek yemek aklıma gelmedi. Su içmek aklıma gelmedi. Saatler geçti – kaç saat geçtiğini bilmiyorum. Orada burada gezindim, hayallerimde tekrar tekrar Öteki ya yükselen sularda boğularak ölüyor ya da yüksek bir yerden düşüyordu. Ve bazen ona çılgın gibi bağırıp çağırıyor, bazen o neden ona düşman olduğumu anlatmam için yalvarırken hiçbir şey söylemiyor, soğuk ve sessiz davranıyordum. Ve onu kurtarabilecek gücüm daima olduğu halde kurtarmıyordum.

Bu hayaller beni perişan etmişti. Birini yüz kez hakikatte öldürsem, sanıyorum kendimi bu kadar bitkin hissetmezdim. Baldırlarım, sırtım, kafam ağrıyordu. Ağlamaktan ve bağırmaktan gözlerim ve boğazım acıyordu.

Gece olduğunda Üçüncü Kuzey Salonuna döndüm. Yatağa yığılıp uyudum.

Dostum olan kişi Öteki değil, 16

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ İKİNCİ GÜN

Bu sabah bir gün öncesinin taşkınlıklarından bitkin düşmüş bir halde uyandım. Dokuzuncu Hole kahvaltıda içeceğim çorbaya midye ve deniz yosunu toplamaya gittim. Kendimi cansız, bomboş hissediyordum, duygularım körelmiş gibiydi. Yine de bu duygusal boşluğa rağmen zaman zaman bir hıçkırık ya da bir feryat koparıveriyordum – küçük kederli bir ses.

Haykıranın Ben olduğuma inanmıyordum. İçimde bir yerde bilinçsiz halde yatan Matthew Rose Sorensen bu, diye düşünüyordum.

Acı çekmişti. Düşmanıyla yalnız kalmıştı. Bu ona dayanamayacağı kadar ağır gelmişti. Belki Öteki onunla alay etmişti. Matthew Rose Sorensen, esaretine dair Günlüğüne yazdığı açıklamaları yırtmış ve kâğıt parçalarını Seksen Sekizinci Batı Salonuna savurmuştu. Sonra Ev merhametini

göstererek onun uyumasına sebep olmuş –yani onun için en hayırlısını yapmış– ve onu benim içime yerleştirmişti.

Ama Yirmi Dördüncü Holde çakıl taşlarıyla yazılmış adını görünce tedirginlikle canlanmış ve Öteki'nin yaptıklarının açığa çıkması işleri daha da kötüleştirmeye yaramıştı. Tamamen uyanmasından ve eziyetinin yeni baştan başlamasından endişeleniyordum.

Elimi göğsüme koydum. *Sakin ol!* dedim. *Korkma. Güvendesin. Uykuna devam et. Ben ikimizi de koruyacağım.*

Bana Matthew Rose Sorensen tekrar uykuya dalmış gibi geldi.

Okuduğum bütün o Günlük kayıtlarını aklımdan geçirdim: Giussani, Ovenden, D'Agostino ve zavallı James Ritter hakkındakileri. Onları yazarken aklımı kaçırmış olduğumu düşünmüştüm. Ama şimdi bunun yanlış bir kanı olduğunu görebiliyordum. Kayıtları ben yazmamıştım, onları yazan Matthew Rose Sorensen'di. Dahası onları hiç kuşkusuz farklı Kuralların, Durumların ve Koşulların geçerli olduğu farklı bir Dünyada yazmıştı. Eğer yanılmıyorsam bunları yazarken Matthew Rose Sorensen'in aklı başındaydı. Ne o ne de ben; ikimiz de hiçbir zaman delirmemiştik.

Zihnimde başka bir sır daha aydınlandı: Delirmemi isteyen 16 değil, Öteki idi. Öteki, 16'nın beni delirtmeye çalıştığını söylediğinde yalan söylemişti.

Midye ve deniz yosunu çorbamı yapıp içtim. Gücümü korumam büyük önem taşıyordu. Sonra yeniden Günlüğümü elime aldım. 16'nın yazdığı ve benim silip yalnızca kesitler bıraktığım mesaja baktım.

VALENTINE KETTER(LEY) …… …… …… …… (KE)SİNLİKLE BAŞKA MUHTEMEL KURBANLARI HAZIRLADI VE OKÜLTİST LAURENCE ARNE-SAY(LES)'İN BİR MÜRİDİ

Şimdi bütün pasajın Ketterley hakkında olduğunu anlayabiliyordum. 16'nın sözünü ettiği kurbanlar onun değil, büyük ihtimalle Ketterley'nin ağına düşmüş kurbanlardı. Başkalarını da tuzağa düşürüp bu Dünyaya getirmiş miydi? Yoksa Matthew Rose Sorensen tek kurban mıydı? "Muhtemel" sözcüğü 16'nın benden başka kurbanlar olduğuna inandığını ima ediyordu.

SANIRIM BENİM SIZDIĞIMI BİLİYOR

Burada Ketterley'yi kastediyordu. 16 Ketterley'nin onun bu Salonlara geldiğini bildiğini söylüyordu. (Tabii biliyordu, çünkü ona ben söylemiştim. İçimden kendi aptallığıma sövdüm.)

Peki 16 neden gelmişti?

Çünkü Matthew Rose Sorensen'i arıyordu. Çünkü onu Öteki'nin kölesi olmaktan kurtarmak istiyordu. Artık her şeyi açık ve net bir biçimde görüyordum. Dostum olan kişi Öteki değil, 16'ydı.

Bunu düşünür düşünmez gözlerime yaşlar doldu. Tek dostum 16'ydı ve ben ondan saklanmıştım!

"Buradayım! Buradayım!" diye haykırdım boşluğa. "Geri dön! Artık saklanmayacağım!"

Onu bulmak için birçok fırsatım olmuştu. O gece Altıncı Kuzeybatı Salonunda bana yazmak için diz çöktüğünde onunla konuşabilirdim. Birinci Holde parfümünden kalan izin yanında bekleyebilirdim. Belki de beni aramaktan vazgeçmişti! Belki de ondan saklandığımı görünce, mesajını sildiğimi görünce benden bıkmıştı!

Ama hayır. Yirmi Dördüncü Hole o cümleyi yazmıştı: *SEN MATTHEW ROSE SORENSEN MİSİN?* O çakıl taşlarını dizmek kolay iş değildi. 16 sabırlı, kararlı ve yaratıcıydı. 16 hâlâ beni arıyordu.

Belki şimdiye kadar, onu Su Baskınına karşı uyaran mesajımı bulmuştu. Belki karşılık olarak bir şeyler yazmıştı. İçinde çorbamı yaptığım kâseyi ve saplı tencereyi yıkadım. Eşyalarımı topladım ve Altıncı Kuzeybatı Salonunun yolunu tuttum.

Ekin kargaları beni görünce bir yaygara kopardılar. *Tamam, tamam. Ben de sizi gördüğüme sevindim,* dedim onlara. *Fakat bugün yapacak işlerim var ve öyle uzun uzun konuşmaya kalamam.*

16 yeni bir mesaj yazmamıştı. Ama çok endişe verici bir şey olmuştu. Uyarı mesajım kaybolmuştu. Diğer bütün mesajlar oradaydı ama o mesaj yoktu. Boş Taşlara şaşkın şaşkın baktım. Ne olmuştu? Pek çok şeyi unuttuğumu biliyorum ama şimdi de olmayan şeyleri mi hatırlamaya başlamıştım? O mesajı aslında hiç yazmamış mıydım?

Altıncı Kuzeybatı Salonundan SEN MATTHEW ROSE SORENSEN MİSİN? mesajını yazdığı Yirmi Dördüncü Hole geçtim. Mesajı oluşturan

çakıl taşları, Döşeme Taşlarının üzerinde uzak noktalara dağılmış, sözcükler tümüyle yok edilmişti.

Öteki. Bunu Öteki yapmıştı. Adım gibi emindim.

Altıncı Kuzeybatı Salonuna geri dönerek Döşeme Taşlarını dikkatle inceledim. Uyarımın yazılı olduğu yerde hafif tebeşir izlerini görebiliyordum. Öteki bu mesajı da silmişti.

Neden?

Çakıl taşlarını Matthew Rose Sorensen'i öğrenmemi engellemek için dağıtmıştı: Bu kadarı gün gibi açıktı. Ama 16'ya yazılan mesajı neden silmişti? Kazara Tehlikeli Bölgeye girip Sularda boğulup gitmesi umuduyla mı? Hayır. Öteki umut beslemezdi, Öteki plan yapar ve harekete geçerdi. 16'nın boğulmasını istiyorsa ne yapıp edip boğulduğundan emin olurdu.

Üç ay önce Öteki bana 16'dan ilk kez bahsettiğinde onunla konuştuğunu söylemişti ama ona nerede konuştuklarını sorduğumda kafası karışmış ve bana cevap verememişti. Çünkü bu konuşma Öteki'nin varlığından haberdar olmamı istemediği Diğer Dünyada gerçekleşmişti.

Öteki, o Dünyada 16'ya bağlantı kuracak ve onu ikna edip Su Baskını Saatinde bu Salonlara getirtecekti. Bunu çoktan yapmış bile olabilirdi. 16'nın hayatı tehlikedeydi.

Diz çöküp hızla, hiç oyalanmadan Öteki'nin sildiği mesajı tekrar yazdım. Şayet 16 perşembeye kadar buraya gelirse mesajı görecek ve Su Baskını tehlikesini haber alacaktı. Ama yine de… Perşembeye beş gün kalmıştı. Ya bu süre içinde buraya gelmezse ne olacaktı? Gelmemesi pekâlâ mümkündü, artık başka bir yerden (başka bir Dünyadan) geldiğini bildiğim için gördüğüm kadarıyla ziyaretleri de düzensiz ve programsızdı. Mesajı görmeme tehlikesi var ve bu yüzden onun için endişeleniyorum. Aklım sık sık ona ve can güvenliğine gidiyor ama onu korumak için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum.

Su Baskınına Karşı Hazırlıklar

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ ALTINCI GÜN

Saklı Kişinin dışında bütün Ölüler Su Baskınının Yolunda duruyordu. Pazar günü onları güvenli bir yere taşımaya giriştim.

Bir battaniye alıp Bisküvi Kutusundaki Adamın bütün kemiklerini – kutusunun içindekiler hariç– içine koydum, deniz yosunundan ördüğüm kalın sicimle battaniyeyi uçlarından çuval gibi bağladım. Sırtıma atıp İkinci Hole oradan da merdivenlerden Üst Salonlara götürdüm. Orada battaniyeyi boşalttım ve kemikleri Kucağında Kuzu Taşıyan Çoban Kız Heykelinin Kaidesinin üzerine koydum. Sonra bisküvi kutusunu almaya gittim.

Alkov İnsanları ve Kıvrılmış Çocuk için de aynı işlemi tekrarladım ve onları her zaman durdukları yere en yakın Merdivenden yukarı taşıyıp Üst Salonlardan birine dikkatle yerleştirdim. Balık Derisinden Adamın kemiklerini battaniyenin içinde bıraktım (o kadar küçük kemik parçaları vardı ki onları kaybetmekten korkuyordum). Kıvrılmış Çocuğu da battaniyeye sarılmış bıraktım, gerçi bu daha çok onun yabancı bir yerde kendini güvende hissetmesini istediğim içindi.

Bu işi yapmam neredeyse üç günümü aldı. Her bir Ölünün kemiklerinin toplam ağırlığı 2,5 ile 4,5 kilo arasında, Merdivenlerse 25 metre yüksekliğinde. Yine de bu zorlu bedensel iş, Öteki'nin bana verdiği zararı ve 16'nın can güvenliğiyle ilgili korkularımı sürekli düşünmemi engelledi.

Albatros yavrusunu da unutmamıştım (artık epeyi büyümüştü!). Kırk Üçüncü Holün nasıl etkileneceğini belirlemek için bir dizi hesap yapıp en fazla bir su tabakasıyla kaplanacağını anlayınca rahat bir nefes aldım. Albatroslar beni dost sayıyorlardı ama yavrularını bir Merdivenden yukarı taşımama izin vereceklerini hiç sanmıyordum ve aramızda bir didişme olursa da onların kazanacağı besbelliydi!

Dün günlerden salıydı, Öteki'yle normalde buluştuğum gün. Buluşmaya gitmedim. Kuşkulandı mı, emin değilim? Yoksa Su Baskınına hazırlanmakla meşgul olduğumu düşünüp aklına başka bir şey getirmedi mi?

Gül Çalısına Takılmış Melek Heykelinin (arkasında Günlüğümü ve Fihristimi sakladığım heykel) yerden yüksekliği yaklaşık 5 metre, muhtemelen onları Sulardan korumaya yetecek bir yükseklik. Ama Günlüğüm ve Fihristim Hayatım kadar değerli olduğu için hepsini kahverengi deri postacı çantama koydum, çantayı kalın plastiğe sarıp Üst Salonlara götürdüm ve Bisküvi Kutusundaki Adamın yanına koydum. Olta takımlarımı, uyku tulumlarımı, tencere ve tavalarımı, kâselerimi, kaşık ve sahip olduğum diğer eşyaları da Suların ulaşamayacağı Yüksek Yerlere sakladım. Son işim geriye kalan plastik kâseleri (tatlı su biriktirmek için kullandıklarım) toplamaktı.

On Dördüncü Güneybatı Salonundan son kâseleri toplamış ve onları Üçüncü Kuzey Salonuna götürüyordum. Yolumun üzerindeki Birinci Batı Salonundan geçtim. Burası Boynuzlu Dev Heykellerinin, o Muazzam Figürlerin çarpık suratlarıyla ve mücadele hâlindeki bedenleriyle Doğu Kapısının iki yanındaki duvarlardan çıktığı Salondu.

Salonun Kuzeydoğu köşesinde bir şey fark ederek ne olduğunu görmek için yanına gittim. Bir çeşit gri kumaştan bir çantaydı ve yanında siyah keten bezinden iki nesne duruyordu. Çanta yaklaşık 80 santim uzunluğunda, 50 santim genişliğinde ve 40 santim derinliğindeydi. İki sapı da gri keten bezindendi. Çantayı kaldırdım, epeyi ağırdı. Tekrar yere bıraktım. Metal tokalı iki kayışla ağzı kapatılmıştı. Tokaları çözdüm ve çantayı açtım. İçindekileri dışarı çıkardım. Sırasıyla:

- bir Tabanca
- yoğun, ağır plastikten yapılma, katlanmış bir malzeme. Bu çantadaki en büyük eşyaydı, mavi, siyah ve gri renklerdeydi ve çantanın büyük bölümünü kaplıyordu.
- kapağı çocuk kilitli küçük bir silindir kap. Onun da içinde ne işe yaradığı belirsiz başka küçük nesneler vardı.
- eğri kesilmiş daha büyük bir silindir parçasına benzer bir şey ve içinden çıkan sarı bir hortum
- yaklaşık 2 metreye kadar uzayabilen iki siyah sırık
- kürek biçimli 4 siyah nesne

Bu eşyaları bir iki dakika inceledikten sonra küreklerin siyah sırıkların ucuna takılabileceğini fark ettim. Plastiği açtığımda iki ucu sivri uzun düz bir biçim aldı. Bir bot. Silindirimsi parça ise bir pompa ya da körüktü. Uzun düz şekle hava pompaladığınızda şişip 4 metre uzunluğunda 1 metre genişliğinde bir bot halini alıyordu.

Çantanın yanında duran keten bezinden iki nesneyi inceledim. Üzerlerinden sarkan çok sayıda kuşak vardı. Bunların da bota ait olmaları gerektiğine karar verdim ama bunun ötesinde ne işe yaradıklarından emin değildim.

Su Baskını arifesinde neden Evde bir bot peydahlanmıştı ki? Güvende olmam için onu Ev mi göndermişti? Bu varsayımı düşündüm. Geçmişte de Su Baskınları olmuştu ama o zaman ortalıkta bir bot belirmemişti, Evin bana bir

bot gönderebileceğini tasavvur edebilirdim de bana bir Tabanca göndermesini gerektirecek bir durum gelmiyordu aklıma. Hayır, Tabanca çantanın kime ait olduğunu söylüyordu. Öteki'nindi.

Botu katladım ve her şeyi güzelce yeniden çantaya yerleştirdim. Tabanca dışında her şeyi. Tabancayı alıp bir süre elimde tuttum, düşündüm. Onu alıp Birinci Holdeki Büyük Merdivenden Alt Salonlara inebilir, Metcezire atabilirdim.

Tabancayı yeniden çantaya koyup ağzını kapadım. Üçüncü Kuzey Salonuna geri döndüm.

Dalga

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ YEDİNCİ GÜN

Bugün Su Baskınının olacağı gündü. Her zaman uyandığım saatte uyandım. Diken üstündeydim ve stresten midem ağrıyordu.

Soğuk bir gün olacağa benziyordu ve Havanın tenime dokunuşundan Hollerde yağmurun çoktan başladığını anlayabiliyordum.

İştahım olmamasına rağmen kendime biraz çorba ısıtıp zorla da olsa içtim. Gıdasız kalmamam gerekiyordu. Tenceremi ve kâsemi yıkayıp son kalan eşyalarımı da Yüksek Heykellerden birinin arkasına sakladım. Saatimi taktım.

Sekize çeyrek vardı.

En önemli işim 16'yı bulup güvenliğini sağlamaktı. Ama bunu en iyi nasıl yapabileceğim pek net değildi. Öteki'nin 16'ya tuzak kurduğundan emindim. Büyük ihtimalle ona şu şu Salonda şu şu saatte buluşmaya ve Matthew Rose Sorensen'i bulmanın yolunu anlatacağına söz vermişti. Bu da 16'yı bulmanın en emin yolunun Öteki'ni bulmak olduğu anlamına geliyordu ama mecbur kalmadıkça Öteki'ne yaklaşmak istemiyordum. Peygamber'in sözlerini hatırladım:

16 yaklaştıkça Ketterley giderek daha tehlikeli birine dönüşecek.

Umudum Öteki'ne ulaşmadan önce 16'yı bulmaktı.

Birinci Hole gittim. Boz yağmurun altında durup, 16'nın geleceği umuduyla bekledim. Saat dokuzla on arasında bitişik Salonları aradım.

Kimse yoktu. Saat onda Birinci Hole geri döndüm.

Saat on buçukta Birinci Holle Altıncı Güneybatı Salonu arasında gidip gelmeye başladım. 16'nın tarif ettiği Yolu izledim. Altı kez gidip geldim ama onu bulamadım. Bu noktada artık endişeden çıldıracak haldeydim.

Birinci Hole geri döndüm. Saat on bir buçuk olmuştu. Buranın iki Salon Batısında ve Kuzeyinde, Dokuzuncu Holde ilk Metcezir Doğudaki Merdiveni tırmanmaya başlamıştı bile. Narin bir Su Tabakası çevredeki Salonların Taşlarında ilerliyordu.

Tek bir çare kalmıştı. Öteki'ni aramalıydım. Tam bu kararı vermiştim ki o anda önümde belirdi. (Neden 16'yı ararken böyle bir şey olmamıştı sanki?) Birinci Holde Doğudan Batıya canlı adımlarla ilerledi. Başını yağan Yağmura karşı eğmişti. Giysileri genelde giydiklerinden çok farklıydı: Kot pantolon, eski bir süveter, lastik pabuç ve eski kazağının üzerine tuhaf görünümlü bir çeşit yelek giymişti. *Can yeleği,* diye düşündüm. (Ya da daha doğrusu zihnimin içinde Matthew Rose Sorensen düşündü.)

Beni görmedi. Birinci Batı Salonuna geçti. Sessizce onu takip ettim ve Kapıya yakın bir Nişe saklandım.

Öteki doğruca içinde şişme botun bulunduğu çantanın yanına gidip onu dışarı çıkardı. 16'yı kollayarak bekledim, Öteki'nin dikkati başka yerde olduğu için 16 Salona girecek olursa onu durdurmaya yetecek vaktim olabilirdi.

Öteki'nin epeyi arkasında Salonun Batı ucunda Döşeme Taşlarında Işık pırıltılarını görebiliyordum: Kuzeybatı Kapılarından ince bir su tabakası geliyordu. Saatime baktım. Beş Salon Güneyde ve Batıda Yirmi İkinci Holde başka bir Metcezir yükseliyor, yuvarlanan dalgaları Merdiveni çıkıyordu.

Öteki botunu açtı. Küçük pompasını yerine takarak ayağıyla pompaladığında bot hemen şişmeye başladı.

Sular İkinci ve Üçüncü Batı Salonlarına dolmaya başlamıştı, Duvarları döven Dalgaların boğuk gümbürtüsünü duyabiliyordum.

Derken kafama dank etti. 16 akıllıydı. En az benim kadar akıllıydı, belki benden bile akıllı. Su Baskınından haberi yoktu ama Öteki'ne güvenmezdi. Benim yaptığım gibi o da bekleyip gözleyecek, Matthew Rose Sorensen'in ortaya çıkmasını ümit edecekti. Aniden zihnimde bir görüntü belirdi: 16'yla birlikte Birinci Batı Salonunda saklanmıştık ve o benim ortaya çıkmamı bekliyordu ben onun. Saklandığım yerde daha fazla kalmayı göze alamazdım: Nişten aşağı indim ve Öteki'ne doğru yürüdüm.

Ona yaklaştığım sırada Öteki başını kaldırıp kaşlarını çattı. Botunu şişirmeyi bırakmamıştı. Sol tarafında iki metre ötede artık içi boş duran gri çanta vardı ve yanında Taşın üzerinde gümüş Tabanca duruyordu.

"Hangi cehennemdeydin sen?" dedi hoşnutsuz, öfke dolu bir sesle. "Neden Salı günü burada değildin? Seni her yerde aradım. On oda mı sel altında kalacak yüz oda mı, onu bile hatırlamıyorum." Pompanın üzerindeki ayağı yavaşlıyordu. Şişme bot neredeyse havayla dolmuştu ve ayağı basarken artık daha fazla dirençle karşılaşıyordu. "Planlarımı değiştirmek zorunda kaldım. Can sıkıcı ama yapacak bir şey yok. Raphael buraya geliyor ve hoşuna gitse de gitmese de bu işi bitireceğiz. Bu yüzden artık saçmalık yok, tamam mı? Çünkü Piranesi yemin ederim ki artık sabrım taşmak üzere."

"Onu kasım ortasında ziyarete gittim," dedim. *"Saat dördü biraz geçiyordu, soğuk, mavi bir alacakaranlık."*

Pompalamayı bıraktı. Bot artık gergin derili dolgun yuvarlak bir biçim almıştı. "Şimdi oturma yerlerini takacağız," dedi. "Şuradaki siyah şeyler. Onları bana ver olur mu?" Ne işe yaradıklarını tahmin edemediğim iki tuhaf aleti işaret etti. "Odayı su bastığında sen ve ben bu kanoya bineceğiz. Eğer Raphael bizimle birlikte binmeye ya da kanoya tutunmaya çalışırsa küreğinle ellerine ve kafasına vur."

"Öğleden sonra sağanak yağış olmuştu," dedim. *"Yağmur otomobil farlarını bulanıklaştırıp onlara birer mozaik görüntüsü veriyordu, kaldırımlar ıslak, siyah yapraklardan kolajlarla kaplıydı."*

Botun şişirilme yerindeki vanaları kurcalıyordu. "Ne?" diye sordu aksi aksi. "Sen neden bahsediyorsun? Oyalanma da bana şu oturma yerlerini ver? Çabuk olmamız gerek. 16 her an gelebilir."

"Evine geldiğimde müzik sesi duydum," dedim. "Bir Requiem. Berlioz eşliğinde kapının açılmasını bekledim."

"Berlioz mu?" Yaptığı işi bırakıp dikleşti ve ilk kez doğrudan yüzüme baktı. Kaşlarını çattı. "Anlamadım … Berlioz mu?"

"Kapı açıldı. 'Dr. Ketterley?' dedim."

Adını işitince donakaldı. Gözleri irileşti. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu yeniden, korkudan kısılmış bir sesle.

"Battersea," dedim. "Bir keresinde bana Battersea'yi hatırlayıp hatırlamadığımı sormuştun. Artık hatırlıyorum."

Güm!... ... Güm!... ... Yirmi İkinci Holden gelen Metcezir gittikçe güçleniyor, İkinci ve Üçüncü Güneybatı Salonlarının Duvarlarını her geçen saniye daha büyük bir kuvvetle dövüyordu.

“Onun mesajını gördün,” dedi.

“Evet,” dedim.

Zayıf bir Dalgacık Taşlarda hızla ilerleyip ayaklarıma çarptı. Hemen arkasından onu bir başkası izledi.

Ansızın güldü, tuhaf bir sesti: Rahatlama maskesi altında gizlenen bir sinir krizi. “Hayır, hayır!” dedi. “Beni o kadar kolay yakalayamazsın. Bunlar senin kelimelerin değil. Başka birinin kelimeleri. Gerçekten hatırlamıyorsun. Seni buna Raphael kışkırttı. Cidden, Matthew, beni bu kadar aptal mı sanıyorsun?”

Soluna doğru Taşın üzerindeki Tabancaya doğru ani bir hamle yaptı. Ama duracağım yeri dikkatle hesaplamıştım ve Tabancaya ondan daha yakındım. Ayağımla ona şöyle güzel sert bir tekme attım. Mermer Taşların üzerinde sekti ve on beş metre ötedeki Kuzey Duvarının dibinde durdu. Ayaklarımızın dibinden akan su biraz daha derinleşmiş biraz daha fazlalaşmıştı şimdi. Sanki kovalamaca oynuyorlarmış ve onu yakalamaya çalışıyorlarmış gibi dalgalar Tabancanın peşinden aktılar.

“Ne…? Ne yapacaksın?” diye sordu Öteki.

“16 nerede?” diye sordum.

Öteki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama o anda bir ses duyuldu. “Ketterley!” dedi. Bir kadın sesi. 16 gelmişti!

Sesten onun Güney Kapılarından birine saklanmış olduğunu kestirdim. Salonlarda seslerin yankılanma biçimlerine alışkın olmayan Öteki şaşkınlıkla etrafına bakındı.

“Ketterley,” diye bağırdı yeniden. “Matthew Rose Sorensen için geldim.”

Öteki birden sağ kolumu yakaladı. “Burada!” diye bağırdı. “Yanımda! Gel de al onu.”

Metcezirlerin Gümbürtüsü gittikçe şiddetleniyordu. Bütün Salon sesin Kuvvetiyle çınlıyor, Sular bütün Güney Kapılarından serbestçe akıyordu.

“Dikkatli ol!” diye bağırdım. “Sana zarar vermek istiyor. Silahı var!”

Birinci Güney Salonuna giden kapıdan ufak tefek bir kadın çıktı. Kot pantolon ve yeşil süveter giymişti. Koyu renk saçlarını at kuyruğu yapmıştı.

Öteki beni tuttuğu sağ elini serbest bıraktı (fakat sol eli beni tutmaya devam ediyordu). Ardından sağ elini yumruk yaptı, kolunu ve bedenini geriye savurup bana vurmak için hız kazanmaya çalıştı ama ben de onunla sallanınca dengesi bozuldu ve yere düşer gibi oldu. Kolumu elinden kurtarıp 16’ya doğru koşmaya başladım.

Koşarken bir yandan da bağırıyordum: “Su yükseliyor! Tırmanmalıyız!”

Söylediklerimin ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ama sesimdeki telaşı anlamıştı. 16'nın elini kaptım. Birlikte Doğu Duvarına doğru koştuk.

Boynuzlu Devlerin Heykelleri önümüzde, Doğu Kapısının iki yanındaydılar ama onlara tırmanamazdık; gövdeleri Yerden iki metre yüksekteydi, Duvardan fırlıyorlardı ve o noktaya çıkabilmek için el veya ayak koyacak bir yer yoktu. Soldaki Dev heykelinin yanında Kollarında Küçük Oğlu ile Oturan Baba Heykeli vardı. Baba küçük oğlunun ayağındaki dikeni çıkarıyordu. Onların Nişine, sonra da Kaidelerine tırmandım. Babanın kucağına çıktım ve iki taraftaki sütunlardan birine tutunarak, Babanın Omzunu, Kolunu ve Başını ayak basacak yerler olarak kullanarak Nişin üzerinde yükselen üçgen Alınlığın tepesine tırmandım. 16 beni takip etmeye çalışıyordu ama hem benim kadar uzun boylu değildi hem de sanırım tırmanmaya alışkın değildi. Heykelin kucağına kadar çıktı, ama ondan sonra ne yapacağını bilemeden kalakaldı. Hemen tekrar aşağı indim, onu kaldırdım, benim yardımımla kendini Alınlığa çekmeyi başardı.

Öğlen vaktiydi, Onuncu ve Yirmi Dördüncü Hollerde son iki Metcezir yükseliyor, çevredeki Bölgeyi azgın, çalkantılı Sularla dolduruyorlardı.

Alınlığın yarım metre yukarısında, Salonu boylu boyunca dolaşan Derin bir Saçak ya da Korniş vardı. Alınlığın dik kısmından tırmandık ve kendimizi yukarıdaki Saçağın üzerine çektik. Zeminden yaklaşık yedi metre yüksekteydik. 16 bembeyaz kesilmişti ve titriyordu (tırmanmaktan hoşlanmadığı çok açıktı artık) ama yüzünde inatçı ve kararlı bir ifade vardı.

Hava aniden keskin çatırtılarla yırtılır gibi oldu – belki dört çatırtı birbirini izlemişti. Bir an kanım dondu ve Suların ağırlığı ve Titreşimi altında Salonun çöktüğünü sandım. Karşıya doğru baktığımda Öteki'nin henüz (güvende olacağı) botuna binmediğini gördüm; botuna binmek yerine Tabancasını almak için Kuzey Duvarına koşmuştu. Bize ateş ediyordu.

"Bota bin!" diye bağırdım ona. "Çok geç olmadan bota bin!"

Tekrar ateş ettiğinde başımızın üzerindeki bir Heykeli vurdu. Alnımda yakıcı bir acı hissedip haykırdım. Elimi alnıma götürdüğümde kanlandı.

Öteki gürül gürül akan Suların içinde bata çıka yürümeye başladı, sanırım bize daha elverişli bir yerden ateş etmeyi düşünüyordu.

Ona yine bağırdım, Metcezir gelmek üzere! gibisinden bir şeyler. Ama dört bir yanda Kükreyen Suların gürültüsü yüzünden beni işittiğinden şüpheliydim.

Eğer üzerimize ateş eden biri olmasa saçağın üzerinde durmaya devam edebilirdik. (Ve sonra Suların yüksekliği tahminlerimi aşarsa tekrar yukarı

çıkabilirdik.) Ama hal böyleyken korunmasız, açık hedefler olarak duruyorduk.

Yaklaşık bir metre kadar aşağımızda Boynuzlu Devin sırtı ve kollarının üst kısmı Duvardan dışarı çıkıyordu. Sırtıyla Duvar arasında bir Boşluk bir mermerden cep vardı. Oraya atladım, iki metre yana, bir metre aşağıya, bu işi kolayca becerdim. Başımı kaldırıp 16'ya baktım. Gözleri korkudan irileşmişti. Kollarımı uzattım. Atladı. Onu yakaladım.

Devin Bedeni bizi Öteki'nin Tabancasından koruyordu artık. Devin omzu üzerinden bakmak için onun mermer sırtına çıktım.

Öteki bize arkasını dönmüş, bota ulaşmaya çalışıyordu. Ama bizimle uğraşmayı bırakmakta çok geç kalmıştı. Sular diz boyuna gelmişti ve çarpışan Dalgalar ayaklarına dolanıp onu geciktiriyordu. Çabaladıkça ağırlığı artıyor gibiydi; onun tersine de botun hareketleri daha hafif, daha başına buyruktu. Suların üzerinde dans ediyor, Salonun bir Tarafından döne döne Öteki'ne doğru gidiyor; kâh Kuzey Duvarının yanında kâh Batı Duvarının yan yolunda beliriyordu. Öteki onu kovalamak için bir o yana bir bu yana gidiyordu ama o zar zor birkaç adım atana kadar bot çoktan başka bir yere gitmiş oluyordu.

Aniden bot sanki oraya getirilme amacını hatırlamış ve Öteki'ni kurtarmaya karar vermiş gibi göründü. Döndü ve doğrudan Öteki'ne yöneldi. Öteki kolunu uzatıp botu yakalamak için eğildi. Elinden sadece yarım metre uzaktaydı. Bir an galiba pruvasını yakalar gibi oldu, ama sonra bot fırıl fırıl dönerek elinden kaçtı ve Sularla Salonun Batı Ucuna taşındı.

"Tırman! Tırman!" diye bağırdım. Botu yakalamak için çok geç kalmıştı ama tırmanırsa kendini kurtarabileceğini düşündüm. Ama Salona hücum eden Suların Sesi beni duymasını engelliyordu. Umutsuzca, boş yere botun peşinden bata çıka ilerledi.

Bitişik Salonda Büyük bir Kükreme ve Büyük bir Püskürtü oldu; Bir Su Kütlesi Kuzey Duvarının diğer tarafına çarptı. Güm!!! İşte o zaman Boynuzlu Deve tırmandığımıza minnet duydum. Eğer saçağın üzerinde kalmış olsaydık Duvardan aşağı fırlatılırdık. Ama Boynuzlu Dev bizi tutmuş ve bırakmamıştı.

Tavana kadar fışkıran sular bütün Kuzey Kapılarından gümbürtüyle içeri doldu. Kabaran İri Dalgalar Kuzey Salonlarından içeriye yayıldı. Dalgalardan biri Öteki'ni kaptığı gibi onu Güney Duvarına fırlattı. Yerden yaklaşık on beş metre yükselerek Heykellere çarptı. Sanırım o zaman can verdi.

Dalga çekildiğinde Öteki içinde kayboldu.

Bu sırada küçük şişme bot Suların üzerinde fırıl fırıl dönerek oraya buraya gidiyordu. Bazen Dalgalar onu yutar gibi oluyor, ama bir iki saniye sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Öteki ona ulaşabilseydi, onun hayatını kurtarabilirdi.

Raphael

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ YEDİNCİ GÜN İKİNCİ KAYIT

Dalgalar gürültüyle Güney Duvarını dövüyor, beyaz Serpintiler hâlinde patlayarak Salonu dolduruyordu. Sular Alt Kademedeki Heykelleri kapladı, renkleri fırtına grisi ve Derinlikleri kapkaraydı. Dalgalar birkaç kez boyumuzu aştılarsa da hemen ardından geri çekildiler. Sırılsıklam, uyuşmuş, körleşmiş bir haldeydik ama daima kurtarıldık.

Zaman geçti.

Dalgalar alçaldı ve Sular duruldu. Merdivenlere ve Alt Salonlara akmaya başladılar. Alt Kademedeki Heykellerin Başları yeniden Su Yüzeyine çıkmaya başladı.

Tüm bu zaman boyunca 16'yla hiç konuşmamıştık. Dalgaların Gürültüsünde birbirimizi duymamız imkânsızdı, hem zaten kendi canımızı ve birbirimizin canını kurtarma derdine düştüğümüzden aklımıza başka bir şey de gelmemişti. Şimdi dönüp birbirimize baktık.

16'nın koyu renkli iri gözleri ve periye benzer bir yüzü vardı. İfadesi vakurdu. Benden yaşça biraz daha büyüktü, kırklarında diye düşündüm. Saçları ıslandığı için simsiyahtı.

"Sen On… Sen Raphael'sin," dedim.

"Adım Sarah Raphael," dedi. "Ve sen de Matthew Rose Sorensen'sin."

Ve sen de Matthew Rose Sorensen'sin. Bu kez soru değil, düz cümle olarak söylemişti. Bunun için kesinlikle erkendi. Soru olarak bırakılması daha iyi olurdu. Gerçi soru cümlesi kurmuş olsaydı da ona nasıl cevap vereceğimi bilemezdim.

"Seni tanıyor muydu?" diye sordum.

"Kim beni tanıyor muydu?" dedi.

“Matthew Rose Sorensen. Matthew Rose Sorensen seni tanıyor muydu? O yüzden mi buraya geldin?”

Söylediğimi anlamak için bir an durdu. Sonra dikkatle, “Hayır. Seninle hiç tanışmadık,” dedi.

“O zaman neden?”

“Ben bir polisim,” dedi.

“Ah,” dedim.

Yeniden sessizleştik. İkimiz de olan bitenlerin etkisinden henüz kurtulamamıştık. Azgın Suların görüntüsü gözlerimizin önünden hâlâ gitmemişti, kulaklarımızda hâlâ Sesleri uğulduyor, zihinlerimizde hâlâ Dalganın Öteki’ni kapıp Heykel Duvarına savurduğu sahne oynuyordu. O anda birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu.

Raphael dikkatini pratik meselelere çevirdi. Alnımdaki yarayı inceleyip fazla derin olmadığını söyledi. Öteki’nin Tabancasından çıkan kurşunlardan birine hedef olmamıştım, muhtemelen parçalanmış bir mermerin kıymığı alnımı sıyırmıştı.

Su Seviyesi alçalmaya devam diyordu. En Alt Kademedeki Heykellerin kaide seviyesine kadar alçaldığında Boynuzlu Devden nasıl ineceğimizi düşünmeye başladım. Çeldiğimiz yoldan geri dönemezdik, bu yolu izleyecek olursak yukarıya Saçağa sıçramamız gerekecekti. (Aslına bakılırsa ben de bunu yapabileceğimden pek emin değildim.)

“Gidip aşağı inmene yardımcı olacak bir şey getireceğim,” dedim ona. “Endişelenme. Mümkün olduğu kadar çabuk döneceğim.”

Devin gövdesinden aşağı sarkıp yere atladım. Uyluklarıma gelen suların içinden Üçüncü Kuzey Salonuna ilerledim ve Heykellere, eşyalarımın durduğu yerlere tırmandım. Püsküren sular her şeyi ıslatmıştı ama sırılsıklam yapmamıştı. Yanıma balık ağlarımla birlikte bir şişe Tatlı Su ve kurutulmuş deniz yosunu aldım. (Bedeni susuz ve gıdasız bırakmamak önemli.)

Birinci Batı Salonuna döndüm. Sular biraz daha alçalmıştı ve artık sadece dizlerime geliyordu. Tekrar Boynuzlu Deve tırmandım. Raphael’e biraz su verip biraz da kurutulmuş deniz yosunundan yedirdim (tadından pek hoşlanmadı gerçi). Sonra balık ağlarımı birbirine bağladım ve Devin Kollarından birine tutturdum. Taş Döşemenin yarım metre üzerinde havada asılı kaldılar. Raphael’e balık ağlarını kullanarak nasıl aşağı ineceğini gösterdim.

Birinci Hole yürüdük ve Büyük Merdivenden Suların erişemeyeceği bir yere çıktık. Oturduk. Islak giysilerimiz bedenlerimize yapışmıştı. Koyu renk

ve kıvırcık saçlarımın içinde bir Buluttaki kadar çok su damlacığı birikmişti. Öyle ki en ufak bir hareketimde etrafa yağmurlar yağdırıyordum.

Kuşlar bizi orada buldu. Her türden kuş vardı –ringa martıları, ekin kargaları, karatavuklar ve serçeler– Heykeller ve Tırabzanların üzerinde toplanıp benimle farklı sesleriyle konuştular.

"Yakında geçecek," dedim onlara. "Merak etmeyin."

"Ne?" diye sordu Raphael irkilerek. "Anlayamıyorum."

"Kuşlarla konuşuyordum," dedim. "Her yeri kaplayan Sular yüzünden paniğe kapılmışlar. Yakında suların çekileceğini söylüyorum."

"Ah! Sen… Kuşlarla sık sık konuşur musun?"

"Evet," dedim. "Ama o kadar şaşırmış durmana gerek yok. Kuşlarla sen de konuştun. Altıncı Kuzeybatı Salonunda. Seni duydum."

Bu sözler onu daha da şaşırtmış gibiydi. "Ne dedim ki onlara?" diye sordu.

"Onlara defolup gitmelerini söyledin. Bana bir mesaj yazıyordun, onlar da seni rahatsız ediyorlardı. Gözünün önünde ve yazdıklarının üzerinde uçuyor, ne yaptığını anlamaya çalışıyorlardı."

Bir an düşündü. "Sildiğin mesaj mıydı o?" diye sordu.

"Evet."

"Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü Öte… Çünkü Dr. Ketterley bana senin benim düşmanım olduğunu ve senin yazdıklarını okumanın beni delirteceğini söyledi. Bu yüzden mesajı sildim. Ama aynı zamanda okumak da istiyordum, bu yüzden de hepsini silmedim. Pek mantıklı davranmıyordum."

"Hayatını çok zorlaştırmış."

"Evet. Sanırım."

Bir sessizlik oldu.

"İkimiz de sırılsıklamız ve üşüyoruz," dedi Raphael. "Gitsek mi acaba?"

"Nereye gideceğiz ki?" dedim.

"Eve," dedi Raphael. "Yani benim evime gidip kuruyabiliriz. Sonra da seni evine götürebilirim."

"Ben evimdeyim zaten," dedim.

Raphael çevresine, hafifçe duvarlara çarpan Duvarlara kasvetli gri Sulara ve sular damlatan Heykellere baktı. Hiçbir şey söylemedi.

Evimin soğuk ve rutubetli bir yer olduğunu düşünmemesi için hemen, "Genellikle daha kurudur," dedim.

Ama onun aklından başka bir şey geçiyordu.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi. “Hatırlıyor musun bilmiyorum ama bir annen ve baban var. Ve iki kız kardeşin. Ve dostların.” Bana dikkatle baktı. “Hatırlıyor musun?”

Başımı salladım.

“Seni arıyorlardı,” dedi. “Ama nereye bakmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Seni çok merak ediyorlar. Onlar…” Düşüncelerini ifade etmek için bakışlarını çevirdi. “Senin nerede olduğunu bilmedikleri için acı çektiler,” dedi.

Söylediklerini düşündüm. “Matthew Rose Sorensen’in annesi, babası, kız kardeşleri ve dostlarının acı çekmesine üzüldüm,” dedim. “Ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu gerçekten anlayamıyorum.”

“Kendini Matthew Rose Sorensen olarak görmüyor musun?”

“Hayır,” dedim.

“Ama onun yüzünü taşıyorsun,” dedi.

“Evet.”

“Ve ellerini.”

“Evet.”

“Ayaklarını ve bedenini de.”

“Bunların hepsi doğru ama ben onun zihnine ve anılarına sahip değilim. Burada değil demek istemiyorum. Burada.” Göğsüme dokundum.

“Ama sanırım uyuyor. Durumu iyi. Onun için endişelenmemelisin.”

Başını salladı. Öteki gibi kavgacı biri değildi, her söylediğime itiraz edip tersini iddia etmiyordu. Bu tavrı hoşuma gitmişti. “Sen Matthew değilsen, kimsin peki?” diye sordu.

“Ben Evin Sevgili Çocuğuyum,” dedim.

“Ev mi? Ev dediğin ne?”

Amma tuhaf bir soruydu! Birinci Holü, Birinci Holün ötesindeki Salonları ve Her Şeyi içine alacak şekilde kollarımı açtım. “Ev burası. Bak!”

“Ah. Anladım.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık.

Sonra Raphael, “Sana bir şey sormam gerek,” dedi. “Benimle gelip Matthew Rose Sorensen’in annesi babasını ve kız kardeşlerini görmeye razı olur muydun – onun yüzünü görmelerine izin vermeye? Onun hayatta olduğunu bilmek içlerini rahatlatırdı. Tekrar gitmek zorunda olsan bile –yani buraya geri dönmek zorunda olsan bile– bunun onlara faydası olurdu. Bu konuda ne düşünürsün?”

“Şu anda bunu yapamam,” dedim.

“Tamam.”

“Bisküvi Kutusundaki Adamın, Kıvrılmış Çocuğun ve Alkov İnsanlarının ihtiyaçlarını göz önüne almam gerek. Onlara benden başka bakacak kimse yok. Tanımadıkları yerlerdeler ve telaşlanmış olabilirler. Onları her zamanki yerlerine koymalıyım.”

“Burada başka insanlar da mı var?” diye sordu Raphael, şaşırarak.

“Evet.”

“Kaç kişi?”

“On üç. Az önce saydıklarım ve bir de Saklı Kişi. Ama Saklı Kişi Üst Salonlardan birinde oturuyor ve oraları Su Baskınından etkilenmediği için onu taşımaya gerek kalmadı.”

“On üç kişi!” Raphael’in koyu gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. “Tanrım! İyiler mi?”

“Evet,” dedim. “İyiler. Onlara çok iyi bakıyorum.”

“Ama kim onlar? Beni onlara götürebilir misin? Stanley Ovenden burada mı? Ya Sylvia D’Agostino? Maurizio Giussani?”

“Ah, içlerinden birisi yüksek ihtimalle Stanley Ovenden. Peyga… Laurence Arne-Sayles öyle düşünüyordu, bundan emindi. Bir başkası Sylvia D’Agostino ve yine bir başkası da Maurizio Giussani olabilir. Ne yazık ki hangisi hangisi, hiçbir fikrim yok.”

“Ne demek istiyorsun? Kim olduklarını unutmuşlar mı? Ne diyorlar?”

“Ah, aslında fazla konuşmuyorlar. Hepsi ölü.”

“Ölü mü!”

“Evet.”

“Ah!” Raphael bunu sindirmek için birkaç saniyesini ayırdı. “Sen geldiğinde ölmüşler miydi?” diye sordu.

“Ben…” Kararsız kalmıştım. İlginç bir soruydu. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. “Sanırım,” dedim. “Sanırım uzun zamandır ölüler ama geldiğimi hatırlamadığım için emin olamıyorum. Gelmek Matthew Rose Sorensen’in yaptığı bir şeydi, benim değil.”

“Evet, bu doğru sanırım. Ama onlara bakıyorum derken ne demek istedin?”

“Muntazam olmalarını sağlıyorum. Mümkün olduğu kadar eksiksiz ve derli toplu olmalarını. Onlara yiyecek, su ve nilüfer sunuyorum. Ve onlarla konuşuyorum. Senin yaşadığın Salonlarda sana ait Ölüler yok mu?”

“Var. Evet.”

“Onlara bir şeyler sunmuyor musun? Onlarla konuşmuyor musun?”

Raphael bana cevap veremeden aklıma başka bir şey takıldı. "On Üç Ölü olduğunu söyledim ama bu doğru değil. Dr. Ketterley de onlardan biri artık. Cesedini bulup diğerleriyle birlikte yatması için hazırlamam gerek." Ellerimi birbirine kenetledim. "Yani gördüğün gibi, yapacak çok işim var ve şu an bu Salonlardan ayrılmak düşüneceğim en son şey."

Raphael yavaşça başını salladı. "Tamam, önemli değil," dedi. "Çok zamanımız var." Elini uzattı ve biraz acemice ama aynı zamanda nazikçe elini omzuma koydu.

O elini koyar koymaz, çok utanmama rağmen ağlamaya başladım. Göğsümden dev hıçkırıklar yükseldi ve gözlerimden yaşlar boşandı. Ağlayan ben değildim, Matthew Rose Sorensen benim gözlerimle ağlıyordu. Uzun bir süre hüngür hüngür ağladım, en sonunda gürültülü kesik soluklarla gözyaşlarım yavaş yavaş dindi.

Raphael'in eli hâlâ omzumdaydı. Ben gözlerimi ve burnumu elimin tersiyle silerken anlayış ve nezaketle bakışlarını çevirdi.

"Geri geleceksin değil mi?" dedim. "Şimdi seninle gelmesem bile, geri geleceksin, değil mi?"

"Yarın geri gelirim," dedi. "Akşam geç saatlerde. Olur mu? Birbirimizi nasıl bulacağız?"

"Seni burada bekleyeceğim," dedim. "Ne kadar geç olduğunun bir önemi yok. Sen gelene kadar bekleyeceğim."

"Söylediklerimi de düşünecek misin? Senin … yani Matthew Rose Sorensen'in annesi babası ve kız kardeşlerini görmek için benimle gelmeyi?"

"Evet," dedim. "Düşüneceğim."

Raphael yürüyüp Holün Güneydoğu Köşesindeki iki Minotauros arasındaki Gölgeli Boşlukta kaybolup gitti.

Saatim durmuştu, ama akşamın erken saatleri olduğunu tahmin ettim. Yalnız, bitkin, aç ve ıslaktım. Suların içinden Üçüncü Kuzey Salonuna geri döndüm. Sular hâlâ yarım metre yüksekliğindeydi. Tırmanıp ateş yakmakta kullandığım kurutulmuş deniz yosunlarını inceledim. Ne yazık ki İri Dalgalar onları ıslatmıştı. Ateş yakamazdım. Yemek pişiremezdim.

Uyku tulumumu –o da ıslaktı– aldım ve Birinci Hole götürdüm. Onu Büyük Merdivenin Kuru Yüksek bir Basamağına koydum.

Uyumadan önce aklımdan geçen son düşünce *o öldü* oldu. *Tek dostum. Tek düşmanım.*

Dr. Ketterley'yi avutuyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN

Dr. Ketterley'nin cesedini Sekizinci Holdeki Merdivenin bir Köşesine sıkışmış buldum. Duvarlara ve Heykellere çarpılıp hırpalanmıştı. Giysileri lime lime olmuştu. Onu Tırabzan Parmaklıklarından kurtardım, dümdüz yatırıp kollarını ve bacaklarını düzelttim. Zavallı zedelenmiş başını kucağıma alıp salladım.

"Yakışıklılığından eser kalmadı," dedim ona, "ama endişelenme. Bu çirkin halin geçici. Üzülme. Korkma. Seni, yani zedelenmiş bedenini balıkların ve kuşların sıyırabileceği bir yere koyacağım. Pek yakında ondan geriye hiçbir şey kalmayacak. Sen de yakışıklı bir kafatası ve yakışıklı kemiklere dönüşeceksin. Seni güzelce toplayacağım, Güneş ve Yıldızların Işığının altında istirahat edebilirsin. Heykeller seni yukarıdan gözetip Kutsayacaklar. Sana kızdığım için özür dilerim. Beni affet."

Tabancayı bulamadım – Dalgalar onu derinliklerine alıp götürmüş olmalıydı ama sabah geç saatlerde Dr. Ketterley'nin botunu buldum, Birinci Batı Salonunda artık ayak bileği seviyesine inmiş suların içinde tembel tembel salınıyordu. Hiç zarar görmemişti.

"Keşke onu kurtarsaydın," dedim ona.

Ondan herhangi bir karşılık geldiğini hissetmedim. Sıkılmış, yarı uyuklar, yarı canlı bir haldeydi sanki. Onu canlandıracak Coşkun Sular olmadan, Dalgaların üzerinde dans eden, Dr. Ketterley ile önce alay edip sonra onu terk eden Şeytan değildi artık.

Raphael'in Matthew Rose Sorensen'in annesi babası ve kız kardeşleri hakkında söylediklerini de düşünüyordum. Belki de onlara bir mesaj göndermeliydim, Matthew Rose Sorensen'in artık benim içimde yaşadığını, bilinçsiz fakat kesinlikle güvende olduğunu, onunla da Diğer Ölülerle ilgilendiğim gibi özenle ilgilenecek güçlü ve becerikli biri olduğumu söylemeliydim.

Raphael'e bu fikrim hakkında ne düşündüğünü soracağım.

Gölgeler Birinci Hole Düşerken Raphael Geri Döndü

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL DOKUZUNCU AY YİRMİ SEKİZİNCİ GÜN İKİNCİ KAYIT

Birinci Hol gölgelerle örtülürken Raphael geri döndü. Önceki gibi Büyük Merdivenin bir Basamağına oturduk. Raphael'in elinde Öteki'nin elindekine benzer ışık saçan bir cihaz vardı. Ona dokunduğunda sarı-beyaz bir ışık huzmesi Heykelleri ve yüzlerimizi aydınlattı.

Raphael'e Matthew Rose Sorensen'in annesi babasına, kız kardeşleri ve arkadaşlarına mesaj yazma planımdan söz ettim ama her nedense bu fikri uygun bulmadı.

"Sana ne diyeceğim?" diye sordu.

"Ne mi diyeceksin?" dedim.

"İsim olarak. Eğer Matthew Rose Sorensen değilsen, sana hangi isimle hitap edeceğim?"

"Ah anladım. Sanırım bana Pir…" Durdum. "Dr. Ketterley bana Piranesi derdi," dedim. "Bu adın labirentlerle bir ilişkisi olduğunu söylerdi ama belki de niyeti benimle alay etmekti."

"Muhtemelen," diye onayladı Raphael. "Bunu yapabilecek bir adamdı." Kısa bir sessizliğin ardından, "Seni nasıl bulduğumu öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"Çok isterim," dedim.

"Bir kadın vardı. Onu hatırlayacağını sanmıyorum. Adı Angharad Scott'tu. Laurence Arne-Sayles hakkında bir kitap yazmıştı. Altı yıl önce onu aradın. Sen de Arne-Sayles hakkında bir kitap yazmayı düşünüyordun ve ikiniz uzun uzun konuştunuz. Sonra senden bir daha haber alamadı. Bu yıl mayıs ayında Londra'da çalıştığın üniversiteye gitti, çünkü kitabına ne olduğunu merak ediyordu – hâlâ yazmaya devam edip etmediğini. Üniversitedekiler ona senin kayıp olduğunu söylediler, neredeyse onunla konuştuğun zamandan beri kayıptın. Bu da Bayan Scott'u tehlikeye uyandırdı, çünkü Arne-Sayles'in çevresindeki kaybolan insanlardan haberi vardı. Sen dördüncü kişiydin, James Ritter'ı da sayarsak beşinci. Böylece bizi aradı. Biz yani polis, seninle Arne-Sayles arasında bir bağlantı olduğunu ilk kez o zaman öğrendik. Arne-Sayles'in çevresinden geriye kalan insanlarla konuştuk: Bannerman,

Hughes, Ketterley ve bizzat Arne-Sayles ile. Garip bir şeyler döndüğü aşikârdı. Tall Hughes sürekli ağlıyor ve üzgün olduğunu söylüyordu. Arne-Sayles ilgi çekmekten dolayı çok memnundu, Ketterley ise ağzını her açtığında başka bir yalan söylüyordu." Duraksadı. "Söylediklerimden bir şey anlıyor musun?"

"Biraz," dedim. "Matthew Rose Sorensen bütün bu insanlar hakkında bir şeyler yazmıştı. Onların Peyga… yani Laurence Arne-Sayles'le bağlantılı olduğunu biliyorum. Nerede olduğumu size o mu söyledi? Bunu yapacağını söylemişti."

"Kim?"

"Laurence Arne-Sayles."

Raphael bunu zihninde bir yere oturtabilmek için bir an duraksadı. "Onunla konuştun mu?" diye sordu, buna inanmadığını belli eden bir tonda.

"Evet."

"Buraya mı geldi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Aşağı yukarı iki ay önce."

"Ve sana yardım teklif etmedi mi? Seni buradan götürmeyi teklif etmedi mi?"

"Hayır. Ama açık konuşmak gerekirse, götürmeyi teklif etse de onunla gitmezdim. Aslında gitmek istediğimden hâlâ emin değilim."

Birinci Doğu Salonundan çıkan açık renkli bir baykuş havada süzülerek Birinci Hole girdi. Güney Duvarında yüksekteki bir Heykelin üzerine kondu ve loşluğun içinde beyaz beyaz parladı. Mermere yontulmuş baykuş tasvirleri görmüştüm. Birçok Heykelin bir parçasıydılar. Ama hiç canlısını görmemiştim. Ortaya çıkışının Raphael'in gelişi ve Dr. Ketterley'nin gidişiyle bağlantılı olduğundan emindim, sanki Ölüm ilkesi yerini Hayat ilkesine bırakmıştı. İşler hızlanıyor, diye düşündüm.

Raphael baykuşu fark etmemişti. "Haklısın. Arne-Sayles gerçeği hemen söyledi. Bize labirentte olduğunu söyledi. Ama elbette… bizi sinirlendirmeye çalıştığını sandık ki bu da doğruydu. Bizi tahrik etmeye çalışıyordu sadece. Meslektaşlarım bir süre sabretti ama sonunda ondan ümidi kestiler. Benim daha farklı bir fikrim vardı: Konuşmayı seviyor, diye düşündüm. Bırak konuşsun. Eninde sonunda dişe dokunur bir şeyler söyleyecek."

Işık saçan küçük cihazına dokunduğunda Laurence Arne-Sayles, ağır ağır konuşan kibirli sesiyle konuştu: *"Başka dünyalar hakkında anlattıklarımın konuyla ilgisi olmadığını düşünüyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Mutlak surette her şeyin kilit noktası.* Matthew Rose Sorensen *başka bir dünyaya gitme teşebbüsünde bulundu. Eğer bunu yapmasaydı sizin deyiminizle 'kaybolmazdı.'"*

Raphael'in sesi ona karşılık verdi: *"Kaybolmasının sebebi bu teşebbüsle ilgili bir şey mi?"*

"Evet." Yine Laurence Arne-Sayles'ti.

"Ona bu ... bu ayin, her neyse, o sırada mı bir şey oldu? Neden? Bu ayinler nerede yapılıyor?"

"Ayinleri bir uçurumun kıyısında yaptığımızı ve onun tepetaklak aşağı düştüğünü kastediyorsan hayır, alakası yok. Hem bir ayin olması da şart değil. Ben şahsen hiç ayin kullanmıyorum."

"Ama neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Raphael. *"Neden ayin ya da başka herhangi bir şey yapsın ki? Yazdıklarında senin teorilerine inandığını gösteren en ufak bir ima bile yok. Bilakis tam tersi."*

"Ah, inanç," dedi Arne-Sayles, kelimeye anlamlı, iğneleyici bir vurgu vererek. *"Neden insanlar bunun bir inanç meselesi olduğunu düşünürler ki hep? Öyle bir şey değil. İnsanlar canları neye 'inanmak' istiyorsa ona inanabilirler. Zerre kadar umrumda değil."*

"Evet ama Sorensen inanmasaydı, denemeye kalkışmazdı, öyle değil mi?"

"Çünkü sağduyuluydu ve benim yirminci yüzyılın en önemli beyinlerinden biri olduğumu – belki de en önemlisi olduğumu fark etmişti. Ve beni anlamak istiyordu. Bu yüzden başka bir dünyaya erişmeyi denedi, o dünyanın var olduğunu düşündüğü için değil, bunu denerse benim nasıl düşündüğümü kavrayacağı için. Beni daha iyi kavrayacağı için. Şimdi sen de aynı şeyi yapacaksın."

"Ben mi?" Raphael irkilmiş gibiydi.

"Evet. Ve Rose Sorensen bunu neden yaptıysa sen de aynı sebeple yapacaksın. O benim nasıl düşündüğümü anlamak istiyordu. Sen de onun nasıl düşündüğünü anlamak istiyorsun. Algılarını sana birazdan tarif edeceğim şekilde değiştir. Sana anlatacaklarımı yap, o zaman öğreneceksin."

"Ne öğreneceğim Laurence?"

"Matthew Rose Sorensen'e ne olduğunu öğreneceksin."

"Bu kadar basit mi?"

"Ah, evet. Bu kadar basit."

Raphael cihazına dokunduğunda sesler kesildi.

"Senin kaybolduğun sırada ne düşündüğünü öğrenmeye çalışmak kötü bir fikir gibi gelmedi," dedi. "Arne-Sayles ne yapacağımı anlattı, geriye, rasyonel düşünce öncesine nasıl gideceğimi. Bunu yaptığımda çevremde yollar göreceğimi söyledi ve bana hangi yolu seçmem gerektiğini söyledi. Ben mecazi yollardan söz ettiğini sanmıştım. Öyle olmadığını anladığımda hafif bir şok yaşadım."

"Evet," dedim. "Matthew Rose Sorensen de ilk geldiğinde şoke olmuştu. Sarsılmıştı ve korkmuştu. Sonra uykuya daldı ve ben doğdum. Daha sonra Günlüğümde beni korkutan kayıtlar buldum. Onları yazdığım sırada delirmiş olduğumu düşündüm. Ama şimdi onları yazanın Matthew Rose Sorensen olduğunu ve onun farklı bir dünyayı anlattığını biliyorum."

"Evet."

"Diğer Dünyanın içinde farklı şeyler var. 'Manchester' ve 'karakol' gibi sözcüklerin burada bir anlamları yok, çünkü böyle şeyler burada var olmuyor. 'Nehir' ve 'dağ' gibi sözcükler sadece Heykellerde gösterildiği için bir anlama sahipler. Bunlar sanırım Eski Dünyada var olan şeyler. Bu Dünyada Heykeller Eski Dünyada var olan şeyleri gösteriyorlar."

"Evet," dedi Raphael. "Burada bir nehir ya da dağın temsilini görebilirsin yalnızca ama diğer dünyada, bizim dünyamızda hakiki nehir ve hakiki dağı görebilirsin."

Bu durum canımı sıkmıştı. "Neden bu Dünyada sadece bir temsil görebileceğimi söylediğini anlayamıyorum," dedim bir parça sert bir sesle. "'Sadece' deyince sanki biri diğerinden üstünmüş gibi bir kanı oluşuyor. Sanki Heykel hakikisine göre daha aşağı nitelikteymiş gibi konuşuyorsun. Ben durumu hiç de böyle görmüyorum. Ben olsam bir Heykelin gerçeğinden daha üstün olduğunu söylerdim, ne de olsa Heykel kusursuz, ebedi ve çürüyüp dağılmaya maruz kalmayacak."

"Özür dilerim," dedi Raphael. "Niyetim dünyanı küçümsemek değildi."

Bir sessizlik oldu.

"Diğer Dünya nasıl bir yer?" diye sordum.

Raphael bu soruyu tam olarak nasıl yanıtlayacağını bilemiyormuş gibiydi. "Daha çok insan var," dedi nihayet.

"Çok daha fazla mı?" diye sordum.

"Evet."

“Yetmiş kadar çok mu mesela?” diye sordum, özellikle yüksek, ihtimal dışı bir rakam seçerek.

“Evet,” dedi. Ardından gülümsedi.

“Neden gülüyorsun?” diye sordum.

“Bana kaşlarını kaldırışın. O şüpheci, biraz da buyurgan bakış. Böyle yaptığında kime benzediğini biliyor musun?”

“Hayır. Kime?”

“Matthew Rose Sorensen’e. Onun gördüğüm fotoğraflarına.”

“Yetmişten fazla insan olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum. “Kendin oturup saydın mı?”

“Hayır ama bundan emin sayılırım,” dedi. “Diğer dünya her zaman güzel değil. Orada çok acı var.” Duraksadı. “Çok acı var,” diye tekrar etti. “Burası gibi değil.” İçini çekti. “Bir şeyi anlamanı istiyorum. Benimle gelip gelmemen, senin kararına bağlı. Ketterley seni kandırdı. Sana yalan söyleyerek, seni kandırarak burada kalmanı sağladı. Ben sana oyun oynamak istemiyorum. Benimle sadece istediğin için gelmelisin.”

“Peki burada kalırsam beni görmek için geri gelecek misin?” dedim.

“Elbette,” dedi.

Diğer İnsanlar

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY YİRMİ DOKUZUNCU GÜN

Kendimi bildim bileli Evi birine göstermek istemişimdir. Eskiden On Altıncı Kişinin yanımda olduğunu ve onunla şöyle konuştuğumu hayal ederdim:

Şimdi Birinci Kuzey Salonuna giriyoruz. Çok sayıdaki güzel Heykele bak. Sağında Elinde Gemi Maketi Tutan İhtiyar Adam heykelini göreceksin, solunda da Kanatlı At ve Tayının Heykeli var.

Birlikte Batık Salonları gezdiğimizi hayal ederdim:

Şimdi Zemindeki şu Yarıktan iniyoruz; yıkık Taş Duvardan tutuna tutuna aşağı inip alt kattaki Salona giriyoruz. Ayaklarını benim koyduğum yerlere koyarsan dengeni korumakta güçlük çekmezsin. Bu Salonların önemli bir

unsuru olan devasa Heykeller bize oturacak güvenli yerler sunuyor. Siyah, durgun Sulara bak. Burada nilüfer toplayıp Ölülere sunabiliriz…

Bugün hayal ettiğim her şey gerçekleşti. On Altıncı Kişiyle birlikte Evde yürüdük ve ona bir çok şey gösterdim.

Raphael sabah erkenden Birinci Hole geldi.

"Senden bir şey rica etsem yapar mısın?" diye sordu.

"Elbette," dedim. "Ne istersen."

"Bana labirenti göster."

"Seve seve. Ne görmek isterdin?"

"Bilmem," dedi. "Bana ne göstermek istersen. En güzel ne ise onu."

Doğal olarak ona her şeyi göstermek istiyordum ama bu imkânsızdı. Aklıma ilk gelen Batık Salonlar oldu ama Raphael'in tırmanmayı sevmediğini hatırlıyordum. Bu yüzden Otuz Sekizinci Salondan güney ve batı yönlerinde uzanan uzun bir Salon dizisi olan Mercan Salonlarında karar kıldım.

Güney Salonlarının içinde yürüdük. Raphael huzurlu ve mutlu görünüyordu. (Ben de mutluydum.) Her adımda hayranlık ve keyifle çevresine bakıyordu.

"Öyle inanılmaz bir yer ki," dedi Raphael. "Kusursuz. Seni ararken bir bölümünü gördüm ama Minotauros odasına dönüş yolunu işaretlemek için her kapıda durmak zorunda kaldım. Bir süre sonra çok zaman alıcı ve sinir bozucu bir hal aldı ve elbette bir hata yaparım korkusuyla fazla ileriye gitmeye cesaret edemedim."

"Hata yapmazdın," diyerek rahatlattım onu. "Yol tariflerin mükemmeldi."

"Senin öğrenmen ne kadar sürdü? Labirentte yolunu bulmayı öğrenmen yani?" diye sordu.

Yüksek sesle ve övünçle yolu her zaman bildiğimi, onun benim bir parçam olduğunu Evle benim ayrılmaz bir bütün olduğumuzu söylemek için ağzımı açmıştım ki daha sözcükler dudaklarımdan dökülmeden bunun doğru olmadığını fark ettim. Tıpkı Raphael gibi Kapı Aralıklarını tebeşirle işaretlediğimi ve eskiden kaybolmaktan korktuğumu hatırladım. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bilmiyorum," dedim. "Hatırlayamıyorum."

"Fotoğraf çekmenin sakıncası var mı?" Işıklı cihazını kaldırdı. "Yoksa…? Bilemiyorum, yoksa saygısızlık gibi mi olur?"

"Hiçbir sakıncası yok," dedim. "Ben de bazen Öte … yani Dr. Ketterley için fotoğraf çekerdim."

Yine de bu soruyu sorduğuna memnun olmuştum. Bu onun da Eve benim baktığım gözle baktığını gösteriyordu. Saygıyı hak eden bir şey olarak. (Dr. Ketterley bunu hiçbir zaman öğrenemedi. Her nasılsa bunu yapabilme becerisinden yoksundu.)

Onuncu Güney Salonunda Raphael'e Alkov İnsanlarını göstermek için yolu uzatıp On Dördüncü Güneybatı Salonuna gittim. Alkov İnsanları (daha önce de söylediğim gibi) altı kişiydi ve bir de maymun iskeleti vardı.

Raphael onları ciddi gözlerle süzdü. Elini nazikçe kemiklerden birinin – erkeklerden birinin kaval kemiğinin– üzerine koydu. Teselli ve güven veren bir hareketti. *Korkma. Güvendesin. Ben buradayım.*

"Kim olduklarını bilmiyoruz," dedi. "Zavallıcıklar."

"Onlar Alkov İnsanları," dedim.

"Büyük ihtimalle içlerinden en az birini Arne-Sayles öldürdü. Belki de hepsini o öldürmüştür."

Bunlar önemli sözcüklerdi. Söyledikleri karşısında nasıl hissettiğime karar verene kadar bana dönüp büyük bir duygu yoğunluğuyla "Üzgünüm. Çok çok üzgünüm," dedi.

Şaşırmış, hatta biraz da telaşlanmıştım. Bana kimse Raphael kadar iyi davranmamış, kimse benim için onun yaptığı kadar çok şey yapmamıştı. Özür dilemek zorunda kalması bana hiç doğru gelmiyordu. "Hayır … Hayır…" diye mırıldandım ve özürlerini savuşturmak için ellerimi kaldırdım.

Ama Raphael sert, öfkeli bir ifadeyle devam etti. "Sana yaptıkları için bir ceza almayacak. Onlara yaptıkları için de. Bunu tekrar tekrar düşündüm ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu suçlayabileceğim hiçbir şey yok. Kimsenin inanmayacağı bir yığın açıklama yapmak gerek bunun için." Derin derin iç geçirdi. "Buranın kusursuz bir dünya olduğunu söylemiştim. Ama değil. Burada da suç var, her yerde olduğu gibi."

Derin bir üzüntü ve çaresizlik kapladı içimi. Alkov İnsanlarını Arne-Sayles'in öldürmediğini söylemek istiyordum (ama bunu destekleyecek bir kanıtım yoktu ve büyük ihtimalle içlerinden en az birinin ölümü onun ellerinden olmuştu). Daha çok Raphael'in onların yanından uzaklaşmasını istiyordum, o zaman ben de onun gibi, Alkov İnsanlarının öldürülmüş olduklarını düşünmeyi bırakabilir, onlara eskiden baktığım gözlerle bakabilir, yani iyi, soylu ve huzurlu olduklarını düşünebilirdim.

Sık sık çarpıcı bir Heykelin önünde hayranlık içinde durarak yolumuza devam ettik. Yavaş yavaş üzüntümüz dağıldı ve Mercan Salonlarına ulaştığımızda bu Salonlardaki harikalara bakarak içimizi ferahlattık.

Mercan Salonlarının artık Su olmasa da görünüşü, bir zamanlar uzun süre Deniz Sularının altında kaldıkları izlenimini veriyordu. Burada Mercanlar yetişmiş, Heykelleri tuhaf ve umulmadık biçimlerde değiştirmişti. Mesela, mercanlardan taç takmış, elleri yıldız ya da çiçeklere dönüşmüş bir Kadın görebilirdiniz. Mercandan boynuzlar takmış ya da mercan çarmıhlara gerilmiş veya bedenine mercan oklar saplanmış figürler vardı. Mercan kafese tıkılmış bir Aslan ve mercandan Küçük bir Kutu tutan bir adam da eksik değildi. Mercanlar adamın sol tarafında o kadar gür büyümüştü ki yarısı boşken, öbür yarısı kırmızı ve gül renkli alevler tarafından yutulmuş gibi görünüyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde Birinci Hole döndük. Ayrılmadan önce, "Buradaki sessizlik çok hoşuma gidiyor. Hiç insan yok!" dedi. Son sözcükleri sanki buranın en büyük avantajı buymuş gibi söylemişti.

"Kendi salonlarında yaşayan insanları sevmiyor musun?" diye sordum şaşırarak.

"Seviyorum," dedi, isteksiz bir sesle. "Genelde seviyorum. Bazılarını. Onları her zaman anlamıyorum. Onlar da beni her zaman anlamıyor."

O gittikten sonra söylediklerini düşündüm. İnsanlarla olmak istememeyi tasavvur edemiyorum. (Gerçi yalan değil, Dr. Ketterley bazen asap bozucu olabiliyordu.) Raphael Alkov İnsanları arasından hangilerinin öldürüldüğünü sorduğunda, sade bu soruyla bile Dünyanın nasıl daha karanlık, daha hüzünlü bir yer gibi göründüğünü hatırladım. Belki diğer insanlarla birlikte olmak da buna benzer bir şeydir. Belki çok sevdiğiniz ve takdir ettiğiniz insanlar bile Dünyaya pek de istemeyeceğiniz biçimlerde bakmanıza yol açabilir. Belki Raphael'in kastettiği de budur.

Garip Duygular

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL
DOKUZUNCU AY OTUZUNCU GÜN

Bir zamanlar Günlüğüme şöyle bir şey yazmıştım:

İnanıyorum ki Dünya (ya da isterseniz Ev çünkü ikisi de sonuçta aynı kapıya çıkıyor) içinde Güzelliğine tanık olacak ve Nimetlerinden

yararlanacak birinin barınmasını istiyor.

Evden gidecek olursam o zaman içinde hiç kimse yaşamayacak, onun Bomboş kalacağı düşüncesine nasıl dayanacağım?

Ancak işin gerçeği şu ki bu Salonlarda kalmaya devam edersem yalnız kalacağım. Bir anlamda eskisinden daha yalnız olmayacağım sanırım. Raphael beni ziyarete geleceğine söz verdi, tıpkı Öteki'nin geldiği gibi. Ve Raphael benim gerçekten dostumdu, oysa Öteki bana karşı en hafif tabiriyle karmaşık duygular besliyordu. Öteki ne zaman benim yanımdan ayrılsa kendi Dünyasına geri dönüyordu, o sırada bunu bilmiyordum, Evin başka bir yerinde olduğunu sanıyordum. Burada başka birinin daha olduğuna inanmak kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Şimdiyse Raphael Diğer Dünyaya geri döndüğünde yalnız olduğumu bileceğim.

İşte bu nedenle Raphael'le birlikte gitmeye karar verdim.

Bütün Ölüleri onlara ayrılan yerlere geri götürdüm. Bugün daha önce binlerce kez yaptığım gibi Salonlarda yürüdüm. En sevdiğim Heykelleri ziyaret ettim ve her birine aklımdan tek bir şey geçirerek baktım: Belki de bu Yüzünüzü son görüşüm. Hoşçakalın! Hoşçakalın!

Gidiyorum

ALBATROSUN GÜNEYBATI SALONLARINA GELDİĞİ YIL ONUNCU AY BİRİNCİ GÜN

Bu sabah gidip üzerinde ahtapot resmi olan AKVARYUM yazılı küçük karton kutuyu aldım. Kutu aslında Dr. Ketterley'nin bana verdiği ayakkabıların kutusuydu. Dr. Ketterley 16'dan saklanmam gerektiğini söylediğinde saçımdaki süsleri çıkarıp içine koymuştum. Ama şimdi Yeni Dünyaya girdiğimde mümkün olduğu kadar iyi görünmek istiyordum ve onları yerine takmak için iki üç saatimi harcadım. Bulduğum ya da yaptığım bütün o güzel şeyleri: Mercandan boncuklar, inciler, küçük çakıllar ve ilginç biçimli balık kemikleri.

Raphael geldiğinde bu hoş kılığım karşısında epeyi şaşırmış gibiydi.

İçine Günlüklerimi ve en sevdiğim kalemlerimi koyduğum postacı çantamı aldım ve Güneydoğu Köşesindeki iki Minotaurosa doğru yürüdük. İki

heykelin arasındaki gölgeler hafifçe parlıyordu. Gölgeler, loş duvarları olan bir koridor ya da geçit izlenimini veriyordu, yolun sonunda ise gözümün bir anlama yoramadığı ışıklar, yanıp sönen hareketli renkler vardı.

Ebedi Eve son kez baktım. Ürperdim. Raphael elimi tuttu. Sonra birlikte yürüyüp koridora girdik.

7. Bölüm

MATTHEW ROSE SORENSEN

Valentine Ketterley kayboldu

26 KASIM 2018

Psikolog ve antropolog Valentine Ketterley kayboldu. Polisin yürüttüğü soruşturma Dr. Ketterley'nin kaybolmadan önce bir tabanca, şişme bir kano ve bir can yeleğinden oluşan tuhaf alışveriş listesini ortaya çıkardı. Yakın dostları daha önce su sporlarına ilgisi olmayan Dr. Ketterley'nin bu davranışının kişiliğine aykırı olduğu konusunda hemfikir.

Ketterley'nin satın aldığı eşyalar evinde ya da ofisinde bulunamadı.

Polis şişme kanoyla ıssız bir yere gittiği ve aldığı tabancayla burada kendini öldürdüğü kanısında; ancak Jamie Askill adında bir polis memuru aynı fikirde değil. Askill, Dr. Ketterley'nin hiç iz bırakmadan aniden kayboluşunun Matthew Rose Sorensen'in aniden ortaya çıkışıyla bağlantılı olduğuna inanıyor.

Askill'in teorisi Ketterley'nin, bir zamanlar danışmanı ve hocası olan Laurence Arne-Sayles'in yıllar önce, James Ritter'ı hapsettiği gibi Rose Sorensen'i de bir yere hapsettiği. Ketterley'nin amacı Arne-Sayles'inkiyle aynıydı: Arne Sayles'in Başka Dünyalar Teorisine kanıt bulmak. Ketterley, polis Rose Sorensen ile kendisi arasındaki bağlantıyı bulduğunda paniğe kapıldı. İşlediği suçların ortaya çıkacağı korkusuyla Rose Sorensen'i serbest bıraktı ve ardından da hayatına son verdi.

Askill'in teorisi Matthew Rose Sorensen'in Ketterley kaybolduğu sırada – yaklaşık bir iki gün arayla– ortaya çıkışını açıklayabilme avantajına sahipti. Ancak teori şu noktada çöküyordu, zira Arne-Sayles da Ketterley de kaybolma vakalarını hiçbir zaman herhangi bir şeyin kanıtı olarak kullanmamışlardı. Hatta Ketterley uzun yıllar Arne-Sayles'i açıkça kınamaktan çekinmemişti.

İnandığı yoldan dönmeyen Askill beni iki kez sorguladı. Hoş, mülayim yüzlü genç bir adam, kestane rengi kıvırcık saçları ve zeki bir ifadesi var. Lacivert bir takım, gri bir gömlek giyiyor ve Yorkshire aksanıyla konuşuyor.

"Valentine Ketterley'yi tanıyor muydunuz?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. "2012'de kasım ortasında evine gitmiştim."

Bu cevap onu memnun etmişe benziyordu. “Bu kaybolmanızdan hemen önce,” diyerek dikkatimi çekiyor.

“Evet,” diyorum.

“Peki neredeydiniz?” diye soruyor. “Kaybolduğunuzda yani?”

“Çok sayıda odası olan bir evdeydim. Ev denizin istilası altındaydı. Bazen deniz kabarıp evi basıyordu. Bazen sular beni de önüne katıyordu ama ben hep kurtuldum.”

Askill duraksayıp kaşlarını çatıyor. “Bu değil… Sen…” diye söze başlıyor. Bir an düşünüyor. “Demek istediğim senin sorunların vardı. Bir tür ruhsal çöküntü. Yani en azından bana söylenen bu. Bunun için bir tedavi görüyor musun?”

“Ailem benim için bir psikoterapist ayarladı. Buna bir itirazım yok. Ama ilaç almayı reddettim, şimdiye kadar da almam için ısrar eden olmadı.”

“Şey, umarım faydası olur,” dedi, şefkatle.

“Teşekkür ederim.”

“Demek istediğim Dr. Ketterley’nin seni bir yere gitmen için ikna edip etmediği,” diyor. “Seni bir yerde zorla alıkoyup koymadığı. Gidip gelmekte özgür olup olmadığın.”

“Evet. Özgürdüm. Gidip geliyordum. Tek bir yerde kalmadım. Yüzlerce, belki de binlerce kilometre yürüdüm.”

“Ah… Ah peki. Ve Dr. Ketterley sen yürürken yanında değil miydi?”

“Hayır.”

“Yanında biri var mıydı peki?”

“Hayır, tek başımaydım.”

“Ah. Ah, peki.” Jamie Askill bir parça hayal kırıklığına uğramıştı. Ben de bir bakıma hayal kırıklığına uğramıştım: Onu hayal kırıklığına uğrattığım için. “Şey, fazla zamanını almak istemiyorum,” diyor. “Detektif Raphael ile daha önce konuştuğunu biliyorum.”

“Evet.”

“O harika biri, öyle değil mi? Raphael?”

“Evet.”

“Seni bulmasına şaşırmadım. Yani seni ancak Raphael bulabilirdi.” Duraksıyor. “Elbette o biraz … yani o aslında…” Parmaklarıyla havada bir türlü dilinin ucuna gelmeyen o sözcükleri arıyor. “Aslında onunla çalışmanın pek kolay olduğu söylenemez. Zaman yönetimi dersen, kesinlikle ona göre değil. Ama dürüst olmak gerekirse hepimiz ona çok saygı duyuyoruz.”

“Raphael’e saygı duymanız yanlış değil,” dedim ona. “O olağanüstü biri.”

“Kesinlikle. Sana Pinny Wheeller’den söz eden oldu mu?”

“Hayır,” dedim. “Pinny Wheeller kim ya da nedir acaba?”

“İç kesimlerdeki bir şehirde yaşayan bir adamdı – Raphael’in çalışmaya başladığı yerden. Belalı biriydi, sorunlu biri, sık sık uğraştığımız tiplerden.”

“Bu iyi değil.”

“Evet değil. Bir keresinde onu tetikleyen bir şey oldu ve katedralin kulesine tırmandı. Galeriye benzer bir yere girdi ve katedralin içindeki insanlara sövüp saymaya başladı. Yanında, her yere götürdüğü eski gazete balyaları vardı ve onları yakıp insanların üstüne atmaya başladı.”

“Ne korkunç.”

“Biliyorum. Korkutucu, öyle değil mi? Biz –yani polis– oraya vardığımızda akşam oluyordu, alev alev yanan gazete yaprakları karanlık ve loş havada uçuşuyor, insanlar yangın söndürücüler ve kum dolu kovalarla oradan oraya koşuyordu. Raphael ve başka bir polis memuru Pinny Wheeller’a ulaşmaya çalıştılar ama merdivendeyken ki orası da dar, sıkışık bir yerdi, Pinny bir kucak dolusu yanan gazeteyi aşağı attı, kâğıtların bir kısmı diğer polisin yüzüne yapıştığı için o geri dönmek zorunda kaldı.”

“Ama Raphael geri dönmedi,” dedim emin bir tavırla.

“Hayır, dönmedi. Aslında teknik olarak dönmesi gerekirdi ama geri dönmedi. Galeriden çıktığında saçları tutuşmuştu, ama Raphael’den bahsediyoruz sonuçta. Saçlarının yandığını fark ettiğini bile sanmam. Aşağıdan insanlar bağırıp ona saçlarını söndürmesini söylemek zorunda kaldılar. Pinny Wheeller’la oturdu ve gazeteleri yakıp atmayı bırakmasını ve kendisiyle birlikte aşağı gelmesini sağladı. Oldukça cesurca, öyle değil mi?”

“Düşündüğünüzden bile daha cesur davranmış. Yüksekte olmayı sevmiyor.”

“Sevmiyor mu?”

“Yükseklikten rahatsız oluyor.”

“Bu onu durduracak bir şey değil,” diyor.

“Hayır.”

“Tanrıya şükür, seninle bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmadı. Alevlerin içinden falan geçmedi sadece deniz kenarına gitti. Her neyse ben böyle duydum – seni deniz kenarında bulmuş.”

“Evet. Denizin kenarındaydım.”

“Kayıp şahısların çoğu deniz kenarındaki yerlerde ortaya çıkıyor,” dedi düşüncelere dalarak. “Su yüzünden galiba. Yatıştırıcı bir etkisi var zannediyorum.”

“Benim üzerimde kesinlikle öyle bir etkisi oldu,” dedim.
Bana neşeyle gülümsüyor. “Mükemmel,” diyor.

Matthew Rose Sorensen ortaya çıktı

27 KASIM 2018

Matthew Rose Sorensen’in annesi, babası, kız kardeşleri ve dostları bana nerede olduğumu soruyorlar.

Onlara da Jamie Askill’e söylediklerimi söyledim; çok sayıda odası olan bir evde olduğumu, bazen denizin kabarıp evi bastığını, bazen suların beni de önüne kattığını ama hep kurtulduğumu.

Matthew Rose Sorensen’in annesi babası, kız kardeşleri ve dostları birbirlerine bunun ruhsal çöküntünün yaşayanın gözünden tarifi olduğunu söylüyorlar, bu açıklamayı mantıklı, belki de rahatlatıcı buluyorlar. Matthew Rose Sorensen onlara geri döndü – her halükârda böyle olduğuna inanıyorlar. Onun yüzünü taşıyan, sesiyle konuşan, jestlerini yapan bir adam geziniyor ve onlar için bu kadarı yeterli.

Artık Piranesi gibi görünmüyorum. Saçlarımda mercandan boncuklar ya da balık kemikleri yok. Saçlarım temiz, kesilmiş ve taranmış. Sinek kaydı tıraşım var. Matthew Rose Sorensen’in kız kardeşlerinin koyduğu depodan bana getirilen giysileri giyiyorum. Bir düzineden fazla takım elbisesi var (fazla bir geliri olmadığını düşününce bu bana şaşırtıcı geliyor). Bu kıyafet sevgisi Piranesi ile ortak yanları. Piranesi de günlüğünde sık sık Dr. Ketterley’nin giysilerinden bahsetmiş, kendi giysilerinin hırpaniliğiyle kıyaslayıp yakınmıştı. Bu ikisinden de yani Matthew Rose Sorensen ve Piranesi’den ayrıldığım nokta sanırım, kılık kıyafetin pek de umrumda olmadığını fark ettim.

Depodan bana pek çok şey gönderildi, en önemlisi Matthew Rose Sorensen’in kayıp günlükleriydi. Haziran 2000’den (hâlâ lisans öğrencisi olduğu zamandan) Aralık 2011’e kadar olan dönemi kapsıyorlar. Geri kalan eşyalarına gelince, çoğunu veriyorum. Piranesi bu kadar çok eşyaya dayanamıyor. *Buna ihtiyacım yok!* nakaratı dudaklarından hiç eksik olmuyor.

Piranesi daima benimle, Rose Sorensen’den sadece izler ve gölgelere sahibim. Onu geride bıraktığı nesnelerden tekrar inşa ediyorum, insanların

onun için söylediklerinden ve elbette günlüklerinden parçalarla. Günlükler olmadan tamamen kaybolurum.

Bu dünyanın nasıl işlediğini hatırlıyorum; az çok. Manchester'ın ve polisin ne olduğunu hatırlıyorum, akıllı telefon kullanmayı da. Eşyalar karşılığında para veriyorum – gerçi bu işlemi hâlâ biraz tuhaf ve yapay buluyorum. Piranesi paradan hiç hoşlanmıyor. Piranesi şöyle demek istiyor: *Sende olan şeye ihtiyacım var, neden onu bana vermiyorsun ki? Senin ihtiyacın olan şey bende olduğunda da ben sana veririm. Bu çok daha basit ve iyi bir sistem olurdu!*

Ama Piranesi olmayan ben –ya da en azından sadece Piranesi olmayan ben– bunun muhtemelen pek iyi karşılanmayacağını anlıyorum.

Laurence Arne-Sayles hakkında bir kitap yazmaya karar verdim. Bu Matthew Rose Sorensen'in yapmak istediği bir şeydi ve benim de yapmak istediğim bir şey. Ne de olsa Arne-Sayles'in çalışmasını benden iyi kim bilebilir?

Raphael bana Laurence Arne-Sayles'in ona öğrettiklerini gösterdi: Labirente giriş ve çıkış yolunu bulmayı. İstediğim zaman oraya gidip gelebilirim. Geçen hafta trenle Manchester'a gittim. Otobüsle de Miles Platting'e. Kasvetli sonbahar manzarasında yüksek bir bina bloğundaki bir daireye yürüdüm. Kapıyı zayıf, buram buram sigara kokan, perişan görünüşlü bir adam açtı.

"James Ritter?" diye sordum.

Beni onayladı.

"Seni geri götürmeye geldim," dedim.

Onu gölgeli koridordan geçirdim ve birinci holün soylu minotaurosları çevremizde yükseldiğinde ağlamaya başladı, korkudan değil sevinçten. Hemen gidip merdivenin büyük mermer kavisi altında oturdu, eskiden yatıp kalktığı yere. Gözlerini kapadı ve metcezirin sesini dinledi. Gitme zamanı geldiğinde bana kalmasına izin vermem için yalvardı, ama bu isteğini geri çevirdim.

"Burada karnını nasıl doyuracağını bilmiyorsun," dedim ona. "Hiç öğrenmedin. Sana yiyecek getirmezsem burada ölürsün – ve ben de bu sorumluluğu üzerime alamam. Ama ne zaman istersen seni buraya geri getiririm. Ve bir gün temelli geri gelmeye karar verirsem, söz veriyorum seni de yanımda getireceğim."

Büyücü ve bilimadamı Valentine Ketterley'nin cesedi

28 KASIM 2018

Büyücü ve bilimadamı Valentine Ketterley'nin cesedi, metcezir tarafından yıkandı. Onu sekizinci holden erişilen alt salonlardan birine koydum ve yarı uzanmış adam heykeline bağladım. Bu heykelin gözleri kapalı, muhtemelen uyuyor ve kalın yılanlar kollarına ve bacaklarına dolanıyorlar.

Cesedi plastik bir ağın içinde. Ağın örgüsü balıkların ağızlarını, kuşların gagalarını sokabilecekleri kadar geniş ve küçük kemiklerin bir tanesinin bile kaybolmayacağı kadar sık.

Altı ay içinde kemiklerin temizlenmiş ve ağarmış olacağını tahmin ediyorum. Onları toplayıp üçüncü kuzeybatı salonunda boş bir nişe götüreceğim. Valentine Ketterley'yi bisküvi kutusundaki adamın yanına yatıracağım. Ortaya sicimle sarılmış uzun kemikleri koyacağım. Sağa kafatasını. Sola da bütün küçük kemikleri koyacağım kutuyu.

Dr. Valentine Ketterley meslektaşlarıyla birlikte yatacak: Stanley Ovenden, Maurizio Giussani ve Sylvia D'Agostino ile birlikte.

Yine heykeller

29 KASIM 2018

Piranesi heykeller arasında yaşamıştı: Onu rahatlatan ve aydınlatan sessiz varlıklar arasında.

Bu yeni (eski) dünyada heykellerin bir yerinin olmayacağını sanmıştım. Bana yardım etmeye devam edeceklerini aklımdan bile geçirmedim. Ama yanılıyordum. Anlayamadığım bir durumla ya da kişiyle karşılaştığımda ilk tepkim beni aydınlatacak bir heykel aramak oluyor hâlâ.

Dr. Ketterley'yi düşündüğümde zihnimde bir görüntü beliriyor. On dokuzuncu kuzeybatı salonunda duran bir heykeli anımsıyorum. Kaidesinde diz çökmüş bir adamın heykeli; yanında bir kılıç duruyor, keskin kısmı beş parçaya bölünmüş. Çevresinde başka birtakım kırık parçalar var, bir küreden

geriye kalanlar. Adam ne olduğunu anlamak istediği için kılıcıyla küreyi kırmış ama şimdi hem kılıcı hem, de küreyi yok ettiğini anlıyor. Bu onu şaşırtıyor ama aynı zamanda bir yanı kürenin kırık ve artık işe yaramaz olduğunu kabul etmeyi reddediyor. Birkaç parçasını eline almış ve kendisine yeni bir bilgi kazandıracakları umuduyla dikkatle onlara bakıyor.

Laurence Arne-Sayles'i düşündüğümde zihnimde bir görüntü beliriyor. Bu üst kattaki hollerden birinde duran, bir merdivenin (otuz ikinci hole çıkan merdiven) en alt basamaklarına bakan bir heykelin anısı. Bu heykel tahtta oturan sapkın bir papayı tasvir ediyor. Yağlı ve aşırı şişman. Bedeni biçimsiz bir kütle hâlinde tahtına yayılmış. Tahtı görkemli olmasına rağmen papanın ağırlığı altında her an ikiye ayrılacakmış gibi duruyor. Papa ne kadar itici göründüğünü biliyor, ama yüzünden bundan hoşnut olduğunu görebilirsiniz. Şu ya da bu şekilde şoke edici olduğu düşüncesi onu mest ediyor. Yüzünde kahkaha ve zafer karışımı bir ifade var. Bana bakın, der gibi. Bana bakın!

Raphael'i düşündüğümde zihnimde bir, hayır iki görüntü canlanıyor.

Piranesi'nin zihninde Raphael'i kırk dördüncü batı salonundaki bir heykel temsil ediyordu. İki tekerlekli bir savaş arabasına binmiş, halkının koruyucusu bir kraliçe. İyilik, merhamet, bilgelik, analığın ta kendisi.

Ama ben farklı bir heykel seçiyorum. Benim için Raphael'i en iyi kırk beşinci ve altmış ikinci kuzey salonları arasındaki antrede duran bir heykel temsil ediyor. Bu heykel elinde bir fenerle yürüyen bir figür. Cinsiyetini anlamak zor, androjen bir görünüşü var. Fenerini havaya kaldırışından ve ileriye bakmasından çevresini büyük bir karanlığın sardığını hissediyor insan. En önemlisi de onun yalnız olduğu hissine kapılıyorum, belki kendi istediği için, belki de kimsenin onu karanlığın içine doğru izleyecek cesareti olmadığı için.

Bu dünyadaki milyonlarca insan arasından Raphael benim en iyi tanıdığım ve en çok sevdiğim insan. Artık beni bulmakla ne kadar muazzam bir iş yaptığını, cesaretinin boyutunu daha iyi anlıyorum – Piranesi'nin hiçbir zaman anlayamayacağı kadar iyi hem de.

Sık sık labirente geri döndüğünü biliyorum. Bazen birlikte gidiyoruz, bazen tek başına gidiyor. Sessizlik ve yalnızlık onu mıknatıs gibi çekiyor. Bunlarda ihtiyacı olan şeyi bulacağını umuyor.

Beni endişelendiriyor.

"Kaybolma," diyorum ona sert bir dille. "Kaybolma."

Yüzünde söylediğimi komik bulmuş gibi mutlu ve hüzünlü bir ifade beliriyor. "Kaybolmam," diyor.

“Birbirimizi sürekli kurtarıp duramayız,” diyorum. “Saçmalık bu.”

Gülümsüyor. Bir parça hüzünlü bir tebessüm.

Ama hâlâ parfümünü sürüyor –onunla ilgili ilk tanıdığım şey– ve hâlâ kokusu aklıma gün ışığı ve mutluluğu getiriyor.

Zihnimde bütün metcezirler

30 KASIM 2018

Zihnimde bütün metcezirler, mevsimleri, kabarıp alçalmaları var. Salonlar, sıra sıra sonsuz salonlar, karmaşık yollar var. Bu dünya bana çok ağır geldiğinde, insanların gürültüsü ve pisliklerinden yorulduğumda gözlerimi kapatıyorum ve belirli bir holün adını söylüyorum, ardından da bir salonun. Holden salona doğru giden yolu takip ettiğimi hayal ediyorum. Geçmem gereken kapıları, sağa sola dönüşleri, duvarlarda sıralanan heykelleri dikkatle gözlüyorum.

Dün gece rüyamda beşinci kuzey salonunda, goril heykelinin karşısında durduğumu gördüm. Goril kaidesinden indi ve parmak eklemleri üzerindeki yürüyüşüyle yanıma yaklaştı. Ay ışığında rengi boz beyazdı, kollarımı kalın boynuna doladım ve ona eve döndüğüm için çok mutlu olduğumu söyledim.

Uyandığımda düşündüğüm şey: Evde değilim. Buradayım.

Kar başladı

1 ARALIK 2018

Bu öğleden sonra şehirde Raphael’le buluşacağım kafeye yürüdüm. Bir türlü aydınlanmamış bir günde saat iki buçuk sularıydı.

Kar yağmaya başladı. Alçak kar bulutları şehrin üzerinde gri bir tavan örmüşlerdi, kar otomobillerin sesini boğarak neredeyse ritmik bir hale getiriyordu; durmaksızın mermer duvarları döven dalgaların sesine benzeyen, ezilen sulu karın sesi.

Gözlerimi kapadım. Kendimi sakinleşmiş hissediyordum.

Bir park vardı. Parka girip iki yanında loş çimenlik alanlar olan, uzun yaşlı ağaçların sıralandığı bir yolu takip ettim. Beyaz karlar ağaçların çıplak dalları arasından düşüyordu, uzaktaki yolda arabaların kırmızı, sarı, beyaz farları ağaçların arasından parlıyordu. Çıt çıkmıyordu. Henüz alacakaranlık vakti olmamasına rağmen sokak lambaları hafif bir aydınlık veriyordu.

Patikada gelip geçen insanlar vardı. Yanımdan yaşlı bir adam geçti. Üzgün ve yorgun görünüyordu. Yanaklarında damar çatlakları ve iki üç günlük beyaz sakal vardı. Yağan kara karşı gözlerini kısarken onu tanıdığımı fark ettim. Kırk sekizinci batı salonunun kuzey duvarında bir tasviri var. Bir elinde surlarla çevrili bir şehrin küçük maketini tutmuş, öbür elini kutsamak üzere kaldırmış bir kral o. *Onu iki elimle kavrayıp şöyle demek istedim: Başka bir dünyada sen soylu ve iyi bir kralsın!* Seni gördüm! Ama gereğinden uzun süre duraksamıştım ve o da kalabalığın içinde kaybolup gitti.

Yanımdan iki çocuklu bir kadın geçti. Çocuklardan birinin elinde bir blokflüt vardı. Onları da tanıyordum. Yirmi yedinci güney salonunda tasvirleri vardı: Biri elinde bir flüt tutan gülen iki çocuk heykeli.

Parktan çıktım. Şehir sokakları çevremde yükseldi. İnsanların daha iyi havalarda oturması için bahçesine metal masalar ve iskemleler yerleştirilmiş bir otel. Bugün iskemleler ve masalar boş ve karla kaplıydı. Avlunun çevresine tel örgü çekilmişti. Tellerden kâğıt lambalar sarkıyordu, karın altında ve hafif rüzgârda sallanıp kıpırdayan parlak turuncu küreler; gökyüzünden deniz yeşili bulutlar hızla geçerken turuncu lambalar da onlara karşı durup titrediler.

Evin güzelliği ölçüsüz, Şefkati sonsuzdur.